

235.656

235656

NATALY v. ESCHSTRUTH

ZSUGORI NÉNE

HAJNAL-KIADÁS / BUDAPEST

VI. RÉVAY-UTCA 14

NATALY v. ESCHSTRUTH

ZSUGORI NÉNE

R E G É N Y

FORDÍTOTTA POGÁNY ELZA

EGYEDÜL JOGOSÍTOTT MAGYAR KIADÁS

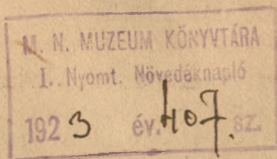
HAJNAL-KIADÁS BUDAPEST

VI. RÉVAY-UTCA 14

P. v. germ
1121 kh

235656

Korvin Testvérek Budapest.

ELSŐ FEJEZET.

Erdős hegyek koszorúja között fekszik egy kis város.

Az új villanegyed épületei épp úgy csoportosulnak védelmet keresve az öreg várhegy alján, mint fiatal csirkék a kotló körül.

A hegy csucsáról tornyos, kupolás kastély, X. fejedelem lakhelye néz alá a város zegzúgos utcáira, hepehupás kövezetére, a főtér ódon városházára.

A lakosság némi elkerülhetetlen pletykálkodásától eltekintve, hűvös, barátságos egyetértésben élt.

Mindenki pontosan tudta, hogy mi történik a másikonál — mit főznek ma, mit esznek holnap, ki mit mondott és mit nem mondott, hol mi történt és hol mi fog történni.

Élénk részt vettek egymás életében és csak azt sajnálták, hogy a város fala némi válaszvonalat képezett a belváros és a várhegy alján épült új villanegyed között.

A külső villákat leginkább a lobenbachi lovasság tiszti családjai lakták.

Az öreg fejedelem uralkodásának ötvenedik évfordulója óta állomásozott katonaság a kis városban.

Azt hitte mindenki, hogy az új katonaélet fellendíti majd Lobenbachot, de a várva-várt fellendülés elmaradt.

Az új villanegyedben nem lüktetett nagyvárosias élet, sőt ellenkezőleg, inkább az új városnegyed is belefult a kispolgárias szürkeségbe.

A köztisztetben álló Martin főhadnagyot legutóbb előléptették kapitánnyá és áthelyezték egy északi huszárezredhez, ami bajtársai szívébe is némi reményt csepegtetett a szabadulás lehetőségére.

Az elhelyezett Martin helyébe érkező Haltern főhadnagyot bajtársi előzékenységgel fogadták.

A berlini fiatal tisztet a legjobb hírnév előzte meg. Azt mondták, hogy előkelő, gazdag, jó humorú, kitűnő modorú ember.

A sokat emlegetett tiszt érkezése napján, két bajtársával bejárta Lobenbachot.

Gyönyörű októberi nap sütött. A ragyogó sugarak valósággal gyönyörködtek nyári munkájuk eredményében: gyümölcsfák mosolygó, dús termésében. Pirosló alma, sárguló körte, husos, sötét szilva tömkelege huzta a görnyedő ágakat.

A falevelek már festői őszi ruhájukban pompáztak.

Hans von Haltern főhadnagy jókedvűen lovagolt bajtársai között, érezve, hogy a kis város minden fügönyös ablaka mögül kíváncsi szemek kémlelik.

A főhadnagy arcán csöppet sem látszott a nagyvárosiak szokásos lenéző megvetése a kis város iránt. Sőt ellenkezőleg, meg volt elégedve új állomáshelyével és érdeklődve nézett körül.

Régimódi, hegyestornyú házak szegélyezték az utcákat. A főhadnagy hirtelen meglepetve állott meg egy tekintélyes, szürke kövekből épült úri ház előtt.

— Miféle érdekes, régi ház ez? Zárda, vagy aggszúzek alapítványi helye?

— Majdnem eltalálta! — nevetett egyik kísérője,

Lochan. — Lobenbach legérdekesebb titkát őrzi ez a szürke ház.

— Talán kísértetek járnak benne?

— Lehetséges . . . Fényes nappal persze csak egy öreg nő, de attól is megborzong az ember háta.

— Hoho . . . Cagimát elfelejtet fiam?

Haltern felpillantott a ház padlásszobájának ablakára és egy bájos, kékszemű, szőkehajú leánykát pillantott meg, amint ijedt tekintettel huzódott vissza a függöny mögé.

— Az a szőke leány Cagima, aki az imént kinézett a padlásszoba ablakán?

— Igen, igen! És ott őrzi a vén sárkány a padláson. Pedig úgy is kevés fiatal leány van Lobenbachban és éppen a legcsinosabbat varázsolta Csipkerózsává a gonosz boszorka.

Haltern nevetett:

— Imádom a meséket mai napig is, mondják el uraim gyorsan, amit tudnak róla.

— Csak hegyezze fülét, Haltern! Ebben a házban egy csunya öreg asszony lakik a fiatal, bájos unokahugával. Solingen báróné, született Malthey grófnő fiatal korában a nagyanya fejedelemnő udvarhölgye volt. Vagyona nem lévén, elég későn ment férjhez. Allítólag nem éltek valami boldog házasságot, főképpen a báróné kicsinyes fősvényysége miatt.

— Hogy lehet, hogy mégis magánál tartja unokahugát?

— Nem jószántából teszi. Boldogult férje akarta így. Eleinte hízelt a báróné hiúságának, hogy sokan a feltűnő szép gyermek anyjának hiszik. Meg is parancsolta Cagimának, hogy szólítsa „Memé“-nek.

— Hogy? Memé? Mi az?

— Csak csodálkozzék kedvére, kedves Haltern . . . Jozefa báróné igen szeretett affektáni örök életében és úgy találta, hogy „Memé“ előkelőbben hangzik, mint a közönséges, polgárias „Mama“.

— Kitűnő! Hihetetlen! Pompás!

— Persze aztán rajtaragadt a „Memé“, az lett a gúnyneve, amin úgy megmérgeződött, hogy menten válami alapítványi intézetbe küldte szegény gyermeket.

— No és most?

— Mikor Cagima nagykorúságához közeledett, ismét magához vette, hogy a fiatal leány vagyónát kezelhesse.

— Gondoskodik legalább szegény leányka szórakozásáról?

— Tudtommal tavaly januárban töltötte be Cagima huszonegyedik évét, mostanig azonban úgy őrzi, mint a bilincses rabot. Házát hermetikusan elzárja és a kis leány egyetlenegy teremtetett lénnel sem érintkezik, nehogy véletlenül kérője akadjon és a báróné a kamatoktól elessék. A szürke ház minden érintkezést beszüntetett a külvilággal. A fejedelem minden évben két estélyt ad a trónörökös-pár tiszteletére. Jozefa báróné elmegy egyedül és hugát hülés ürügye alatt otthon hagyja.

— Hallatlan! Nagy kedvem volna az elvarázsolt Csipkerózsát megmenteni a gonosz boszorka karmai közül! — kiáltott fel villogó szemmel Haltern.

Két társa elképedve bámult reá.

— Mi jut eszébe?

— Már csak megküzdök én is vele, mint Szent György lovag a sárkánnyal és nem nyugszom addig, míg a báróné meg nem nyitja házának minden kapuját és ajtaját és maga hívogatja a kérőket hugának.

— Nem sejti, hogy kivel van dolga! Látja, hogy a fejedelem se tudott elérni semmit.

— Próba szerencse! Mit kapok, ha felhajszolom a csinos, szőke kis leányt Önöknek?

— Nekünk? Ilyen esetben a legönzettebb ember is elsősorban önmagára gondol.

— Nem, kedves Bach! Bajtársak között különben is mindegy, hogy kit ér a szerencse, de egyébként is . . . Cagima szőke, én meg elvből csak délvidéki, izzó bar-nákért rajongok.

A két tiszt szinte megkönnyebbülten lélegzett fel.

— És igazán megkockáztatja?

— Eltökélt szándékom!

— Hogy fog hozzá kezdeni?

— Egyelőre még arról hallgat a krónika. Majd meglátjuk.

— Magának is szobrot emelnek Lobenbachban!

— Még azt is elviselem . . . csak ne tegyék igen közel a csatornához!

MÁSODIK FEJEZET.

A tisztikaszinó dohányzójában kitűnő hangulat uralkodott. Mintha Halternnel új, élénk élet lépett volna be. Lochan és Bach hamar elterjesztették a mulatságos hirt, hogy Haltern ostromot tervez Solingen báróné ellen.

Haltern négy szemközt tárgyalt kapitányával is, de nem szivárgott ki, hogy miről beszéltek. A kapitány harsogó nevetése azonban messzire hallszott és néhány szava is:

— Ember! Az öreg asszony nem fog beugrani! Mindenesetre próbálja meg Isten nevében. Elvégre Seremis-

simus is érti a tréfát és nem bírál el túlszigorúan ilyesmit. A Cagima szabadulásának pedig módfelett örvendene. Teljhatalmat adok Önnek célja eléréséhez.

Haltern úgy látszik szentül bizott a vállalkozás sikerében, de bajtársai faggatására sem árulta el haditervét, csak annyit jegyzett meg, hogy minden fukar és hiú asszony maga szolgáltatja a legyőzéséhez szükséges fegyvereket ellensége kezébe.

— — — — —

Különös kis katonai csapatot vezetett Haltern egy reggel Solingen báróné háza elé. Haberland őrmester, valóságos háborus fölszereléssel, egy lovascsendőr — ezuttal természetesen gyalog — három dragonyos, mindenféle furcsa szerszámmal és eszközzel, mint: zászlós pózna, messzelátó, összerakható asztal, mérőeszközök, szögmérők, maga az őrmester se tudta volna mindeni-
ket nevén nevezni.

Nagyon komoly képet vágtak mindannyian, de Haltern a legkomolyabbat.

Csöngetésükre őszhajú cseléd arca jelent meg a lesőlýuknál, de el is tűnt nyomban nagy ijedéssel.

Haltern majd leszakította a csengőt, olyan erővel rángatta.

A cseléd ismét előjött és félig kinyitotta a kaput:

— Talán bekvártélyozásra jönnek?

Haltern szigorúan forgatta szemét és mennydörgő hangon válaszolt:

— Nem! Ófelsége a legfőbb hadúr nevében jövök. Solingen báróné öméltóságával személyesen kell szólnom.

— A méltósága senkit sem fogad!

— Asszony! — dördült fenyegető hangon Haltern a

szakácsnéra. — Azonnal jelentsen be. Minden ellenszegülésnek igen kellemetlen következménye lehet.

A megriadt szakácsné hanyatt-homlok sietett úrnőjének jelentést tenni.

Azalatt a kis csapat bevonult a kapuközbe.

Az első lépés nehézségein átestek.

— — — — —
Az emeletről éles szóváltás hallatszott, azután néhez, csoszogó léptek jöttek lefelé a lépcsőn és nemsokára magas, száraz alak állott Haltern előtt. Olyan sivár és kiaszott volt, mint egy karó.

Haragos arccal szólította meg a katonákat:

— Tévedésről van szó? Vagy pedig királyi parancsok és hatósági intézkedések folytán bánnak úgy rangbeli hölgyekkel, mintha szállásadónék volnának?

Haltern lovagiasan meghajolt, bemutatkozott és legelragadóbb mosolyával szólalt meg:

— Végtelenül sajnálom, méltóságos asszonyom, hogy már ilyen korán reggel háborgatnom kell, de bátorságot adott az a gondolat, hogy méltóságod, mint a legelölkelőbb arisztokrata nőink egyike, nemes honleányi szívvel fog fogadni, mikor legfőbb hadurunk nevében kell kötelességemet teljesítenem.

Jozefa báróné haragos arca némileg megenyhült.

— Mit kíván? — kérdezte röviden, de valamivel szelidebben.

— Valami igen sürgős és fontos vezérkari munkáról volna szó, méltóságos báróné. Topográfiai felvételek eszközzésére rendelték ki . . .

— Topográfiai? . . . Ön bizonyára fotográfiai felvételekre gondol?

A fiatal tiszt ajkán nevetés villant át, de idejekorán elfojtotta.

— Nem, báróné, nem képeket akarunk felvenni, hanem a talaj mineműségét fogjuk megállapítani mérésekkel, tereptanulmányozással, térképrajzolással. Meltóságod is bizonyára ért a vezérkari munkálatokhoz.

— Ugyan, miért értenének nők férfi és katonai foglalkozásokhoz?

— Oh, báróné, manapság a nők rendszerint nemcsak csábítóan szépek, hanem szellemesek és otthonosak a tudomány minden ágában.

A hajdani kacér udvarhölgy fülében muzikaszzerű csengéssel hangzottak a tiszt bókös szavai.

— Lehet, hogy igaza van . . . én részemről nagyobb súlyt fektettem bájos nőiességre, mint merev tudásra és műveltségre.

— Milyen szerencsés és irigylésreméltó lehetett a kedves férje! Férfiember nem ismer a kék harisnyásoknál kellemetlenebb nőt . . . mindig is az együgyű báj, kedvesség varázsa hódította meg ellenállhatatlanul.

Jozefa báróné félrehajtotta fejét és fuvolázó hangon felelt:

— Magam is úgy tartom . . . és ennek köszönhetem, hogy megőriztem arcvonásaim báját korom ellenére is.

— Ne tréfáljon báróné, a kor még nem játszhatik túlságosan nagy szerepet életében.

Solingen báróné hamiskásan rázta fejét:

— Csak semmi hízélgés, kedves főhadnagy úr! De lépjen közelebb és magyarázza meg, hogy mit kíván tőlem ezzel a sok katonával?

Haltern udvariasan közölte, hogy parancsot kapott, hogy a bárónő kertjében végezzen méréseket.

Solingen báróné homlokán ismét haragos ráncok jelentek meg.

— Mit? Mindennap ennyi katona árássza el a ker-
temet? Lehetetlen!

Haltern angyali szelid arcot vágott.

— Szó sincs róla, méltóságos asszonyom. Csak én
magam bátorkodom naponként egy-két órára igénybe
venni egy kis zugot, ahol nem alkalmatlankodom senki-
nek.

— No, arról lehet beszélni. De két-három napnál
tovább szó se lehet róla. Éppen gyümölcserés idején
vagyunk és nem küldhetném le a leányokat egyedül a
kertbe, ha egy úr is tartózkodik ott.

A főhadnagy fejét csóválta.

— Még nem ismer, méltóságos báróné, különben
tudná, hogy nőgyűlölővel áll szemben . . . azaz hogy
csak az ostoba kis libákat nem szeretem. Fiatal leányok
nem érdekelnek, hidegen hagynak, mint az üres, fehér
lap. Fővárosi ember vagyok és nálunk csak az érett, tel-
jesen kifejlett nők játszanak szerepet. A rózsza is a her-
vadás határán ontja legszebb illatát. Férfisziveket csak
tapasztalt, öntudatos asszonyiség bűvöl el.

Jozefa báróné szégyenlősen lesütötte szemét és keze
kacér mozdulattal simított végig haján.

— Szavai biztatón hangzanak, de ne felejtse el,
hogy éppen ezek a nők a legtartózkodóbb és legbizal-
matlanabb természetűek, éppen életismeretük miatt . . .
És ki tudja, hogy a hősiek oroszlánból hányszor válik
ravasz róka.

— Belőlem soha! Különben, ha méltóságodnak
aggályai vannak, végeztessen házimunkát a leányokkal,
az alatt a rövid idő alatt, míg én a kertben dolgozom.
Még azt kell megjegyeznem, hogy a katonaság fizet némi
kárpótlást az okozott rongálások címén.

Jozefa báróné szemében öröm ragyogott,

— Igazán? Pénzt is kapok?

Halternek egy arcizma se rándult, pedig ugyan-csak fojtogatta a nevetés.

— Igen! Még pedig napi hetvenöt pfenniget . . . éppen azért is gondoltam méltóságodra, mert őszintén szólva, miért fizessünk a szomszéd cipésznek, mikor minden pénz inkább megillet egy társaságbeli hölgyet.

— Nagyon, nagyon kedves . . . Szabad a nevét még-egyszer kérdezni? Nem hallottam jól az imént.

— Haltern!

— Igaz, igaz! Megható, hogy reám gondolt, kedves Haltern. Hiszen a hazától pénzt elfogadni nem szégyen, úgy-e? Meg aztán a kerti utakat is összetapossák. Hetvenöt pfennig nem éppen sok, de mégis valami. Mindenesetre vegye csak igénybe a kertemet, amikor és ameddig jól esik. Igazán örülni fogok, ha ráadásul olykor beszélgethetek is Önnel.

Haltern hálálkodva csókolt kezét.

— Volna olyan szives méltóságod lejönni velünk a kertbe, hogy meggyőződjek személyesen is róla, hogy eszközeink felállításánál semmi kárt nem csinálunk.

— Felesleges, hogy magam is menjek. Tartsa szemmel katonáit, hogy a gyümölcsben ne tegyenek kárt. Különben is még csak pongyolában vagyok, bocsásson meg, hogy így fogadtam, de szakácsném rendőrséggel és lecsukással ijesztgetett, ha nem állok tüstént rendelkezésre.

A csinos dragonyos sajnálkozva csóválta fejét, aztán megszólalt:

— Sose mentesse magát méltóságod. A nők tudvalevőleg pongyolában a legesábitóbbak.

A báróné negédesen fenyegette meg ujjával a fő-

hadnagyot, aki lelke mélyén bocsánatot kért az Igazság istennőjétől az ellene elkövetett merényletért.

Mégegyszer mélyen meghajolt:

— Beleegyezik méltóságod, hogy a mérőeszközöket itt a kapuközben helyezzük el?

— Ha másként nem lehet! . . . Fizetnek valamit az eszközökért is?

— Természetesen! Huszonöt pfenniget naponként.

— Szóval az egy kerek márkát tenne ki!

— Igen.

— Legjobb volna, ha írást adna róla, hadd legyen bizonyos felőle, hogy a katonai hatóság nem alkuszik le semmit.

— Kész örömmel! Így ni! Ez elég.

A főhadnagy néhány sort vetett a naptárból kiszakított papírlapra és átnyujtotta Solingen bárónénak.

— Igyekezní fogok az összeget személyesen méltóságod kezéhez juttatni. Mit nem tennék meg a kedvéért? De most lássunk munkához!

Jozefa báróné mohón rejtette az írást pongyolájába, aztán táncoló léptekkel igyekezett az ajtó felé.

— Nehogy irántam való kiméletből túlságosan megerőltesse magát a munkával, főhadnagy úr . . . Hiszen ráér akármeddig, nem sürgős! Holnap majd én is lejövök a kertbe.

Haltern ismételten meghajolt, aztán parancsot adott embereinek és a kis csapat bevonult Jozefa báróné féltve őrzött gyümölcsös és veteményes kertjébe.

A főhadnagy egy árnyas bükk alá állíttatta a tábori asztalt, kényelmes kerti széket hozatott magának és térkép-vázlatokat teregetett maga elé. Azután elkísérte embereit az ajtóig, ott egy lopva leszakított kis zöld ágat adott az őrmesternek:

— Vigye el Lochan hadnagy úrnak és mondja meg neki, hogy üdvözet a Solingen báróné kertjéből.

— Parancsára, főhadnagy úr!

Haltern azután ledobta magát a kerti székbe és nevetett, hogy a könnye is kicsordult.

HARMADIK FEJEZET.

Solingen báróné szürke házával szemben egy nem éppen olyan előkelő és ősi, de mindenesetre tekintélyes lakóház állott és a barna tölgykapun tábla ékeskedett: „Dr. Artik Unna, med. univ. Rendel: d. e. 8—10-ig, d. u. 3—4-ig. I. emelet.”

A Haltern megérkezése előtt a fiatal orvos képezte a kis város legélénkebb érdeklődésének tárgyát.

A fiatal orvos apja is nagynevű orvosprofesszor volt és egy izben kezelte Lobenbach öreg fejedelmét. A fejedelem egészségi állapota állandó orvosi felügyeletre szorult s így a tanár leküldte fiát a kis székvárosba.

Természetesen azonnal hire járt, különösen leányos mamák körében, hogy a nagylelkű fejedelem gyönyörűen honorálja a fiatal orvost, csak napok kérdése, hogy udvari orvossá nevezze ki, a csillagrenddel már ki is tüntette és minden jel arra mutat, hogy Unna doktor állandóan Lobenbachban fog letelepedni. Rendelő óráin már is tolonganak a betegek.

Artik doktor azonban elkényeztetett fővárosi ember létére, kissé háthorzongva fogadta a lobenbachiak előzékeny hódolatát és csak azon törte fejét, hogy minél hamarabb hátat fordítson az unalmas fészeknek.

Hirtelen aztán meggondolta a dolgot.

Egy szürke, esős napon rosszkedvűen bámult a

szomszéd ház erkélyére, mikor legnagyobb meglepetésére az ablakban egy síró fiatal leányt pillantott meg. Két keze eltakarta arcát s csak a hullámos szőke haj, a fej formája, a nyak fehérsége árulta el, hogy nagyon csinos lehet.

Az orvos kíváncsian vette elő látcsövét, hogy jobban szemügyre vehesse a leányt.

Abban a pillanatban hosszú villám cikkázik a templomtorony mögött, rá rögtön hatalmas mennydörgés dördül, a síró leányka felugrik ijedtében és az égre bámul.

— Hála Istennek, legalább az arcát is láthatom!
— gondolja a doktor és álméltkodva nézi a finom, előkelő arcvonásokat s a fájdalmas nézésű, halálosan szomorú nagy szemeket.

Az orvos idegeire mély hatást gyakorolt a leírhatatlan bánat kifejezése.

Mi baja lehet?

Ok nélkül nem lehet valakinek ilyen szerencsétlen arca? És nem zokog ilyen keservesen!

A házvezetőnő lépett be az orvoshoz, kezében tálcával.

— Jó, hogy jön, Lotte asszony! Nézze csak meg, ki az a fiatal leány ott fenn a padlásszoba ablakában?

Az öreg asszony kíváncsian lépett az ablakhoz és szeme fölé illesztve kezét, nézett a jelzett irányba.

— Ismerem biz én, hogyne ismerném? A fiatal Solingen Cagima bárónő.

— Solingen báróné? — kiáltotta fel az orvos csodálkozva.

Az öreg asszony összecsapta kezét és megeredt nyelvvel, bőbeszédűen adott elő töviről-hegyire mindent, amit tudott.

— Uram Istenem, már megint sir szegényke! Az embernek igazán megszakad a szíve! És milyen szerencsétlen! Most is éppen olyan arcot vág, mintha mindjárt le akarna ugrani a tóba!

Artik irtózott ugyan rendes körülmények között minden pletykától, de a fiatal leány sorsa legmélyebb részvétét és érdeklődését felkeltötte.

Amíg az öreg asszony nagy tájékozottsággal leplezte le a szürke ház titkát, le nem vette szemét a síró, szőke leánykáról és szíve összeszorult.

A fiatal orvos csak annál nagyobb részvétet érzett, mert boldog ifjúságot töltött gyöngéden gondoskodó szülők és ragyogó, vidám testvére oldalán, tudta méltányolni tehát az otthon és meleg szeretet áldásait a szerencsétlen árva mostoha sorsával szemben.

Ettől a pillanattól kezdve sokat foglalkoztatta Artik doktor gondolatait a szürke ház elhagyatott kis Hamupipókéje.

Feljárogatott gyakran a tisztikaszinóba is és ott is érdeklődött a fiatal leány sorsa iránt. Barátai mindenben megerősítették házvezetőnője elbeszélését.

Még az udvarnál is azt mondták, hogy mindent elkövettek, hogy Solingen bárónőt hugával együtt az udvarhoz édesgessék, de hasztalan. Nem is mer tovább beavatkozni senki a kényes kérdésbe.

Artik most már minden otthon töltött ideje alatt Cagimát kémlelte és egyre azon törte fejét, hogy a fiatal leányt megszabadítsa gonosz őrjöjétől.

Sajnos nem tudott sehogysem célt érni.

Mintha kínai fallal zárták volna el szegény lánykát a világtól.

Egy reggel Cagima virágait öntözgette.

Szemközt olyan erővel nyitottak ugyanabban a pil-

lanatban egy ablakot, hogy az üvegtáblák csörömpölve hullottak le. A szeles fiatal embert azonban csöppet sem feszélyezte az okozott kár, ellenben mosolyogva nézett fel Cagima felé.

A fiatal leány megrettent. Vajjon a kitartó tekintet őt illeti?

Semmi kétség! Cagima elpirult és visszahúzódott az ablaktól. Artik azonban jól látta, hogy a függöny mögött leselkedik.

Az orvos cigarettára gyújtott és abban a meggyőződésben, hogy ilyen kis változatosság is jótékonyan hathat a szerencsétlen leányra, egyre nézett feléje, hadd vegye észre hódoló érdeklődését.

Másnap reggel megint ott állott és várta, hogy Cagima virágait öntözze.

Csakugyan: pont hétkor kinyílt az ablak és a szőke fej megjelent. Tekintete azonban nem a geraniumokra, sem a fuksziákra esett legelőször, hanem lopva a szemközi ablakot kereste.

Amint azonban megpillantotta a kedvesarcú, mosolygószemű fiatal embert, vérvörösre pirult, kezében úgy remegett az öntöző, hogy a víz fele az utcára csorgott.

Másnap pont hétkor ugyanaz a jelenet ismétlődött, de a doktornak úgy rémlett, hogy a leány arca nem néz olyan szerencsétlen kifejezéssel a világba, sőt harmadnap mintha mosoly suhant volna rajta át.

Milyen elragadó a mosolya! Milyen finom!

És kutató tekintete hányszor, de hányszor tapad az ablakra, mely mögött a doktor rejtőzködik, míg csak elő nem lép.

Egy holdfényes este, Artik éppen vacsoráról érkezett haza, és egész ösztönszerűen ablakához lépett.

A leány ott állott a nyitott ablakban szemközt és ahogy a hold fénye rávetődött, olyan szép volt, mint egy szent.

A fiatal embert valami mámor fogta el. Szinte öntudatlanul kitárta karját. A leány azonban megijedt, elment az ablaktól és leoltotta lámpáját.

Artik doktor nem értette önmagát.

Az elkényeztetett nagyvárosi fiatal ember itt rajong, mint valami szerelmes pásztor a szegény, szomorú szőke leányért.

Semmi szórakozásért el nem mulasztotta volna azt a pillanatot, mikor Cagima ablakait beteszi és mégegy-szer lemosolyog hozzá.

És a fiatal leány szemmelátható változása, derült, rózsás arca, kisírt szemének felragyogása, mintha tavaszi álomról, boldogságról, szerelemről mesélne, leírhatatlan örömet szerzett a fiatal embernek.

Legutóbb felfedezte, hogy a padlás ablakából kitűnően átnézhet Solingen báróné kertjébe. Fel is használta az alkalmat, hogy Cagima intimebb életét megfigyelhesse.

Ugy tett, mintha könyveit hozná le a padlásról, nehogy házvezetónője gyanút fogjon és közben átkandikált a szomszéd kertbe.

Szegény gyermek egész délelőtt keményen dolgozott. Babot szedett, répát huzott ki a földből, gyomlált és időről-időre megjelenik a gonosz boszorka ellenőrizni munkáját és mindig talál valami kifogásolni, feddni valót.

Milyen angyali türelemmel visel Cagima mindent el. Bárcsak a hangját hallhatná egyszer!

De minden találkozás lehetetlen. Cagima sohasem hagyja el a szürke házat.

Valamilyen uton-módon azonban mégis csak kellene üdvözetet juttatni hozzá.

De hogyan?

Artik doktor rózsaszín selyempapírba csomagolt kavicsához vérvörös rózsát erősít és ügyes dobással hajtja át a szomszéd kertbe.

A szerelem hirnöke odaesik a Cagima lábaihoz.

Megrezzen, egy pillanatig mozdulatlanul bámul a rózsára. Azután lehajolt, felveszi és megdöbbenve néz át a szomszéd falra.

Hirtelen felfedezi az orvos sötét, villogó szemét.

Artik előbbre lép és tiszteletteljesen meghajlik.

Cagima tanácstalanul áll. Zavarában nem tudja, hogy maradjon-e, vagy elfusson?

Végre is a bokrok mögé rejtőzködik, ott lerogy egy ócska fapadra és nevet és sír örömében.

— Rózsát kaptam . . . tőle . . . És köszönt . . . még kétszer is . . . és milyen szépen nézett reám . . . éppen . . . éppen . . . mint fenn a szoba falán függő képen a lovag néz fel a várkisasszonyhoz . . . Milyen jó, hogy tudom a nevét . . . Artik Unna! . . . Artik Unna! Gyönyörű név!

A magányos gyermek szívét kimondhatatlan hála töltötte el . . . Van valaki a világon, aki reggel és este vár reá . . . feléje néz . . . sőt egyszer a karját is kitérta . . .

Hogy ez sértés volna? Nem, nem, annyi meleg részvét és érzés van az arcában . . . Aki így néz, az nem sért!

Cagima magába szívja a rózsa illatát . . . szeretné megcsókolni a drága virágot, de nem meri!

Oh, ha legalább ideje volna egy kicsit még gondolni reá!

De nem lehet. Jozefa néni minden pillanatban jöhet . . . és Isten mentse, mi lenne, ha meglátná a rózsát?

Cagima már a gondolatra is megrémül. Ijedten ugrik fel és kincsét keblébe rejti.

NEGYEDIK FEJEZET.

Haltern vidám hangulatban haladt végig az utcán és csöngetett a szürke ház kapuján. Babette feltünően barátságosabb arccal fogadta, mint első ízben.

A főhadnagy fogta mérőeszközeit és otthonosan indult egyenesen a kert felé.

Az ismert árnyékos helyen kényelembe helyezte magát, elővette ujságjait és igyekezett lehetőleg kellemesen tölteni idejét.

Nemsokára nyikorgott a kertajtó zárja. Haltern sejtette, hogy Solingen báróné közeledik, gyorsan a mappába rejtette ujságjait és néhány vonalat cirkalmazott a lunebergi pusztá előtte fekvő alaprajzába.

Mire Jozefa báróné odaért, a főhadnagy udvariasan ugrott fel helyéről és mélyen meghajolt.

— Milyen kedves a bárónőtől, hogy eszébe jutottam.

Jozefa báróné legbájosabb mosolyával bólintott.

— Barátok között ilyesmi természetes, úgy-e? Örülök, hogy itt láthatom. Mon Dieu, milyen szorgalmas volt máris!

Jozefa báróné aggódva szemlélte az asztalon heverő vázlatot.

— Csak nem készült már is el?

— Szó sincs róla! Hiszen a méltóságod kedvéért csöppet se sietek a munkával, de valamit dolgozni csak kell.

— Hogyne! Habár úgy találom, hogy türehetetlen

meleg van. Nagyon megfekszi az ősz az ember idegeit. Meddig marad itt?

— Sajnos, csak tizenegyig, akkor feltétlenül a lovaglóiskolába kell mennem.

— Hiszen akkor marad még ideje bőven. Raboljon néhány pillanatot el az államtól, szeretném Önnek a kertet bemutatni.

— Viasz vagyok a kezében, bárónő, — suttogta lágyan Haltern és a bárónő oldalán lassan sétálgatott végig a lekanyarodó ösvényen.

„Memé“ ma nagyon kiöltözködött, hogy vonásai elpusztíthatatlan báját kellőképpen érvényesíthesse.

„Memé“ igen bőbeszédűnek is mutatkozott. Kifogyhatatlan áradattal mesélte el hajdani sikereit az udvarnál és igyekezett kísérőjét a park legmesszeesőbb zugaiba kalauzolni, hogy semmi se emlékeztesse félbehagyott munkájára.

Haltern időről-időre sóhajtott, mint akinek, sajnos, más kötelessége is van, mint az élet szépségeit élvezni, de „Memé“ a kétségbeesés erőszakos bátorságával állotta útját, valahányszor a tábori asztal felé irányította lépéseit. Haltern fegyelmezett ember létére is alig-alig tudta megállni, hogy harsogó nevetésbe ne törjön ki, olyan nevetségesen hatott a kapzsi öreg nő, akinek az idő most csakugyan pénzt jelentett.

Végre a jó öreg toronyóra lépett közbe és tizenegyet ütött.

— Most már mennie kell? Milyen kár! Gyönyörűen sétáltunk! Higyje el, hogy önnek is jobbat tesz, mint az ostoba rajzolás.

A Haltern arca sugárzott:

— Csakugyan úgy elröpült az idő, mintha csak álmodtam volna. Biztosíthatom róla báróné, hogy fiatal

leány társaságában még tíz percet se sétáltam volna . . . Már én csak meglett nőkkel érzem jól magam.

— Maga elragadó ember, kedves Haltern, csak attól tartok, hogy gunyolódik! — tiltakozott „Memé” kacéran.

Aztán mind a ketten megfogták az eszközöket és bevitték a kapuközbe.

Furcsa kis kutya szaladt eléjük le a lépcsőn. Jozefa báróné legnagyobb elragadtatással gügyögte:

— Pucikám! Gyere, drága, gyönyörű Pucikám! — és karjára emelte a kis szörnyeteget, daxli, pincsi és vadászkutya nevetségesen csunya keverékét.

— Ugy-e kedves? — fordult a báróné fuvolázva Halternhez. — Ugy-e aranyos? Ugy hozzászoktam és úgy szeretem, hogy tulajdonképen ő az ur a házban! Akit Pucikám szeret, azt én is szeretem. Higyje el, hogy kitűnő emberismerő! Tudja, hogy kiben lehet bízni és kiben nem. Látja, kedves Haltern, minden más idegent veszettül megugat és nem nyugszik, míg csak el nem mennek. De magára nem haragszik. Jó jel! Bizonyosan tartózkodó álláspontra helyezkedk, míg közelebbi ismeretséget nem köt. Lakik a házban egy unokahugom, azt mai napig is veszettül gyűlöli. Igaz, hogy reálépett véletlenül, mikor először látta, de aranyos Pucikám megbocsátana neki, ha rokonszenvesnek találná.

— Ugy látszik a kutya is osztja véleményemet és nem szereti a kis libákat! — tréfált a dragonyos és hátrálni igyekezett, nehogy a vad bestiát haragra ingerelje.

Néhány becéző szót gügyögött még és „Memé” legnagyobb meglepődésére kijelentette, hogy eredetibb külsejű állatot sohasem látott.

Közben gyorsan közeledett a kapuhoz és lekötelező bucsuszavakkal távozott.

Haltern egyenesen a tisztiétkezdébe rohant és általános derűtség között számolt be sikeréről.

— Hihetetlenül kómikus! — nevetett Lochan. — A kertet már bevette, de hogy fog a tuskosövényen át csipkerózsághoz jutni?

A főhadnagy titokzatos mosollyal fujt kék füstkarikákat a levegőbe:

— Jó hadvezér lassan, de biztosan halad lépésről lépésre. Előbb a kert . . . aztán a ház . . . és last, not least szép Heléna . . . akiért az egész hadjárat létrejött.

— Bizik sikerében?

— Feltétlenül! Oly biztos, mint ahogy kétszer kettő négy.

— Ígyunk reá uraim!

— — — — —

Másnap reggel megint megjelent Solingen báróné kertjében a főhadnagy.

Alighogy kinyitotta a kaput, Puci a legszemtelenebb, éles ugatással rontott reá.

Haltern villámgyorsan zsebébe nyúlt és lehajolt a szörnyeteghez:

— Nem ismeresz reám, szivecském? Hiszen már találkoztunk. Drága urnőd jó barátja vagyok. Nézz csak meg jól! Na, úgy-e mondtam? Most már a kezemet is nyalod.

Babette elképedve bámult a hirtelen megjuhászodott kutyára, amint játékosan, hizelegve ugrándozott a főhadnagy körül.

— Mondtam, úgy-e, hogy jóbarátok leszünk? Gyere ki velem a kertbe.

Azzal fogta írómappáját és elfoglalta szokott helyét.

— Jól ismerlek téged is, haszontalan dög! — nevetett magában Haltern és zsebéből egy darab zsiros kol-

bászt adott a kiéhezett párának. — Ugylátszik jó kosztig már nem terjed urnőd szeretete!

Haltern megint csak ujságot olvasott, míg a kertajtó nyikorgása el nem árulta a ház urnőjének érkezését.

Abban a pillanatban Haltern még egy darab kolbászt adott a drága Pucikának, s a bestia nyugodtan engedte, hogy karjára vegye.

„Memé“ meglepetésében affektáltan sikoltott:

— Jól látnak szemeim? Pucikám az ölében? Talán megbabonázta?

A főhadnagy jelentőségteljes pillantást vetett a bárónéra.

— Hiszen méltóságos asszonyom azt mondta, hogy kutyája jó emberismerő! Nos tehát a kutya is bizonyítani igyekszik, hogy bátran megbizhatik bennem.

Jozefa báróné magánkívül volt örömében.

Megint abbahagyatta Halternnel a munkát és sétálni vitte ma is tizenegy óráig.

A szomszédház padlásablakából Artik Unna doktor csodálkozva nézte a Cagima kertjében sétálgató dragonyos főhadnagyot.

— Nini! Haltern! Hogy kerül vajjon ide? Talán a fehér őzike nyomába jár?

A doktor megrémül. Tulajdonképen maga sem érti, hogy miért? Mi köze az egészhez? És ha csakugyan leánykérőbe jött? Végeredményben mit törődik az egésszel?

Milyen kedvesen beszélget vele a gonosz boszorka. Hogy igyekszik mosolyogni, negédeskedni!

Nem csoda! Haltern a legelőkelőbb és leggazdagabb fiatalember a vidéken, természetes, hogy nevelt leányát szeretné jól elhelyezni!

De vajjon Cagimának tetszik-e a kérő?

Vagy talán azért sirt olyan sokat, mert hozzá akarják erőszakolni valakihez, akit nem szeret?

Be jó volna bizonyosan tudni mindent.

Az is lehet, hogy a Haltern látogatása merő véletlen.

Mindenesetre felmegy ma este a tiszti kaszinóba, a dragonyosok úgyis meghívták egyszersmindenkorra — majd kikérdi Halternt. Egész bizonyosan őszinte és barátságos lesz, nem felejlhetette el, hogy néhány év előtt az öreg Unna professzor megmentette egy szerencsés műtéttel édes anyja életét.

Ha Cagima szereti, akkor természetesen félreáll, de ha nem, akkor eget-földet mozgósít, hogy a bájos kisleányt megmentse.

Azonnal üzenetet is küld a kisleánynak, hadd bátorítsa.

Papírlapot vesz elő és néhány szót vet reá: „Ha védelemre és segítségre szorul, hívjon. Vagyonommal és véremmel rendelkezésére állok.“

A cédulát kaviccsal és rózsával együtt összecsomagolja, aztán várja Cagimát.

Haltern szerencsésen elmegy.

Artik doktor nagy meglepéssel állapítja meg, hogy Cagima nem néz az ablakból utána.

Csak már jönne le a kertbe.

No most! Hál Istennek! Milyen angyali kedves, kis kosarával karján . . . és első tekintete vágyódva néz fel a szomszéd padlás ablakára.

Az orvos szívében öröm ujjong.

Sietve és biztosan célzva dobja át a kis csomagot. Cagima ijedten kémlelődik, hogy vajjon Jozefa

báróné, vagy Babetta nincsenek-e a közelben? Szerencsére sehol senki.

Gyorsan felemeli a csomagot és elolvassa az üzenetet.

Egy pillanatig megdöbben, aztán elpirul és felnéz ismeretlen barátjához beszédes szemmel, hálásan, mintha mondaná:

— Köszönöm, köszönöm jó ember!

Artik meghajlik és Cagima mosolyogva fogadja köszönését.

Aztán keblébe rejti a rózsát, a cédulát meg ruhája zsebébe.

Artik arra gondol, hogy ezután a legmesszebb menő óvatosságra lesz szükség, nehogy a vén sárkány megsejtsen valamit.

Abban a pillanatban Cagima leszakít egy kökört és a kerítésre teszi.

Unna doktor szeretne hangosan ujjongani örömeiben.

Milyen finom! Milyen kedvesen és tapintatosan fejezi ki köszönetét!

Az orvos lerohan az utcára. Néhányszor végigmegy a báróné kertjének sövénye mellett. Aztán óvatosan körülnéz. Nem, oly szerencsés a kert fekvése, hogy nem láthatja senki, az utcán egy lélek se jár. Bátran leveheti a kerítésről a virágot.

Aznap nagyon szórakozott volt a rendelőóráján. A szakácsnénak, aki elvágta a kezét, szinte hideg borogatást rendelt a gyomrára, viszont egy gyomorbajos férfinak mindenáron be akarta kötni a kezét.

És este, mikor épen a tisztí kaszinóba készül, falura hívják.

Borzasztó!

Kénytelen holnapig várni.

Épp olyan türelmetlenséget érez, mint karácsonykor a gyermekek.

ÖTÖDIK FEJEZET.

Másnap délelőtt Unna doktor nagyon sietve intézte el rendelő óráján a pácienseket.

Nem vesztegetett egy percet sem magánbeszélgetésekre és pontban háromnegyed tízkor kiürítette várótermét.

Azután meghagyta inasának:

— Ma már nem fogadok senkit, Römer, ha még jönnének páciensek, mondja meg, hogy délutánra kéretem őket. Most elmegyek. Habár előbb néhány könyvért fel kellene mennem a padlásra.

— Nem mehetnék én fel? Meglehetős hideg van már odafönn. Jó volna a rendelőben is befűteni.

— Azt megteheti, de a könyvekért magam megyek.

Azzal elfoglalta szokott kémlelő helyét a padlás ablakánál és figyelmesen nézett át Solingen báróné kertjébe.

Legnagyobb csodálkozására megint ott látja sétagatni a dragonyost, a „Memé” és a kutyaszőrnyeteg társaságában.

Azután együtt indulnak a lakás felé. A főhadnagy arcán sajtószerű diadalmas öröm tükröződik.

Artikkal forog a világ.

Vajjon eljegyzésre készülnek?

Hol lehet Cagima? A szobája üres.

Artik doktor percről-percre biztosabban és mélyebben érzi, hogy szereti komolyan, őszintén a szegény szerencsétlen Cagimát és nem tud lemondani róla.

A Cagima szobájában libben a függöny, egy finom, fehér kéz megragadja a poharat, melyben a vörös rózsza hervadozik, a szőke fej egy pillanatra előbukkan és vörös leányajkak tapadnak a virágra.

Az orvos szive megdobban.

Cagima nem is sejti, hogy figyelik. Visszahuzódik a függöny mögé és fel-felbukkanó fehér keze elárulja, hogy szorgalmasan varrogat.

És Haltern? Vajjon hol időz ilyen sokáig? Miért nem jön már? Okvetlenül beszélnie kell vele.

Artik lerohan a padlásról, veszi kalapját, kabátját és máris lenn van az utcán.

Nem kell soká várnia, Haltern erőteljes léptekkel fordul ki a szürke ház kapuján.

— Nini, kedves doktor, igazán örülök, hogy láthatom. Éppen meg akartam látogatni, remélem megengeti, hogy folytassuk a néhány év előtt megkezdett barátságot. Ugy ön, mint édes apja rendkívül közel férköztek szívemhez.

Artik doktor hallani sem akar róla, hogy a látogatást más alkalomra halasszák.

A két férfi élénk beszélgetésben megy fel az orvos lakására.

Lotte asszony kitünő villásreggeliről gondoskodik, Römer italokat hord fel, a handallóban vidám tűz lobog, Haltern kényelmesen hátraveti magát karszékén, ajkához emeli pompás óborral telt poharát és nevetve jelenti ki:

— Mennyivel barátságosabb, kedvesebb hely ez, mint a „Memé” pincészerű, hideg, kámforos szalonja. Karácsony előtt aligha fűtenek nála. Itt egészen felolvad az ember! Egészségére, kedves doktor!

Artik örvend, hogy a véletlen rátereli a beszélgetést arra, ami ez idő szerint legjobban érdekli.

Ügyesen megragadja a fonalat és vége-hossza nincs a tréfás megjegyzéseknek a „Memé” rovására.

Erős szélvihar rázta az ablakokat.

— Ugylátszik, ma este fagyni fog! — jegyzi meg Artik, — ha Solingen bárónénak még eszeágába se jut fűteni, vajjon mit szól szegény kis huga a fagyhoz?

— Azt magam is szeretném tudni!

— Hát nem beszélt vele?

— Még egyszer se láttam!

— Ne tartson indiszkrétnek, de nagyon érdekel a dolog. Már néhányszor láttam önt ott délelőtt. Mi a célja sűrű látogatásainak? Ha ugyan nem esik terhére a válasz?

A főhadnagy harsogó nevetésben tört ki.

— Unna, tud titkot tartani?

— Esküt kíván?

— Szó sincs róla, csak a lobenbachiak kíváncsiságától óhajtok őrizkedni, mert még mindent elrontának. Mint ahogy jó hadvezérhez illik, lépésről-lépésre szándéksom bevenni a szürke házat, amelyet ez idő szerint ellenséges várnak nézek. Nehogy félreértsen, nem vagyok szerelmes Memébe!

— Azt sejtettem!

Haltern elmondott apróra mindent. Hogy elhatározta, hogy megszabadítja a kis leányt gonosz őrzője hatalmából és beszámolt az eddig elért eredményekről.

Artik kitűnően mulatott, hogy milyen ügyesen beugratta Solingen bárónét, hála tudatlanságának, a szabadítás kezdetébe.

— Topografiai felvételek a Solingen báróné

hagyma- és kelkáposztás veteményesében! Hallatlan!
És elhitte?

— Hogyne! A kerlet most már ismerem és a magányos séták Jozefa bárónéval kissé idegeimre mennek. Különben is igen hideg van ahhoz, hogy ujságot olvaszak a szabadban, most tehát a házba kellett bekérekednem.

— Sikerült?

— Mi nem sikerül, ha valaki olyan fősvény, mint „Memé“. Gondolja el, hogy ma négy márkát kapott tőlem készpénzben. Sőt amint sóvárgó kapzsiságtól csillogó szemét láttam, mindjárt előállottam második hadi-tervemmel. „Engedje meg méltóságod“, mondtam, „hogy saját érdekében újabb indítványt tegyek. Azon töröm a fejem, hogy az államból még valami kis pénzt sajtoljak ki méltóságodnak. Hogy a hideg idő beállott, jogomban áll csak éppen a legszükségesebb méréseket és vonalakat beírni szabad ég alatt, a vázlatot jó meleg szobában is kidolgozhatom.“

— Ezt is elhitte?

— Elhisz az nekem mindent, mióta drága kis Pucikája a kolbászsírt nyalogatja ujjaimról.

— Pompás! Folytassa!

— Most még nem fázom idekűnn, mondtam a bárónénak, de mindenesetre jövedelmezőbb lenne méltóságodra nézve, ha ebédlőjében, vagy szalonjában folytathatnám a munkát, miután az állam napi ötven pfenniget fizet a fűtésért.“ Ha nem lennék mindig résen, azt hiszem, hogy „Memé“ a nyakamba borult volna örömeiben. El volt kaptva az ötven pfennigtől, de azért nyomban megkérdezte, hogy vajjon nem kaphatna-e többet? Megnyugtattam, hogy nem. Az államnak szigorúan határozott fizetési feltételei vannak. Erre elhatá-

rozta, hogy miután a szalont ugyse használja, az ebéd-lőt fogja mindennap fűteni, legalább annak a melegét később még unokahugával együtt élvezhetik. Azonnal becipelt a szobába és befűtetett. Szivemből örültem, hogy szegény kis Cagimának legalább meleg szobája lesz.

Artik egy pillanatig mereven bámult maga elé.

— Haltern, nem akarok indiszkrét lenni, de igazán baráti szolgálatot tesz, ha őszintén felel kérdésemre. Becsületszavamra titoktartást fogadok.

— Kérdezzen bátran!

— A királyfi szerepét akarja eljátszani Csipke-rózsika körül?

— Nem! Csak tisztán emberies okok vezetnek. Egyelőre még igen fiatal vagyok ahhoz, hogy megházasodjam. Azonkívül csak a barnákat szeretem. Tavaly télen megismerkedtem valakivel, akit még nem felejtettem el, csak hogy sajnos az illető még csak tizenöt-éves, szóval néhány esztendő-t várok, aztán majd meg-nézem megint azt a kisleányt. Annakidején magát is értesítem kedves doktorkám!

— Szóval nem állok utjában, ha arra kérem, hogy vezessen be engem is az elátkozott házba.

— Mint segítséget, vagy királyfit?

— Egyelőre hagyjuk függőben a kérdést. Annyi bizonyos, hogy örök életemben a szőkét szerettem és Cagima olyan szöke, mint egy angyal.

— És éppen átellenben lakik! Már értem! Minden-esetre azon leszek, hogy rést vágjak a tuskosövényen.

A dragonyos főhadnagy felállott és elbucsuzott.

— Most már ismeri a „Memé” szívéhez vezető utat, tudja, hogy ezüstgarasokkal kell kikövezni! Nemsokára

megint eljövök, ha megengedi és beszámolók további sikereimmal. Hiszen szövetségesek vagyunk.

— — — — —

Cagima varrogatva ült nagynénje mellett a jól befűtött ebédlőben.

Jozefa báróné nem győzte ismételni, hogy milyen kellemes érzés az állami fűtés és milyen szerencse reá nézve, hogy Halternnel megismerkedett.

Mialatt „udvarlóját“ agyba-főbe dicsérte, egyre a Cagima arcát leste.

De a fiatal leány szórakozottan és közönyösen hallgatta.

— Nem vagy kíváncsi reá? — kérdezősködött Jozefa, mert nagyon szeretett volna nem remélt hódításával kérkedni.

— Nem én, nénikém! Nagyon örülök, hogy a főhadnagy úr szivessége folytán meleg szobában ülhetünk, de azért igazán nem kívánom látni. Különben se rajongok a tisztokért. Apám is civil volt, talán tőle örökölttem, hogy jobban szeretem a civileket.

„Memé“ lekicsinylőleg mosolygott.

— Okosabbat ugyse tehetsz. A tisztok a szellemes, okos, nagyvilági nőket szeretik. Ugyse illenél hozzájuk félszeg modoroddal.

Cagima mosolygott, egy piros rózsára gondolt és eszéágába se jutott megsértődni.

Mosolya is bosszantotta azonban a bárónét.

Tulajdonképen nagyon szerette volna, hogy hadd lássa a kis liba, hogy udvarol az elragadó dragonyos „őreg nagynénjének“.

Igazán kár, hogy éppen most, mikor a legünnepelebb és legérdekesebb férfi lábainál fekszik, egyetlenegy irigy pillantásban sem gyönyörködhetik.

Már néhányszor gondolt rá, hogy bemutatja Cagimának is a tisztet, de aggályai merültek fel. Nem lehet a férfiakban bizni. Hátha Haltern mégis csak szemet vet a csinos kis libára.

Jozefa báróné mérges pillantást vet hugára és összeszorított fogakkal határozza el:

— Nem! A leányzó mindenestre a kulisszák mögött marad.

HATODIK FEJEZET.

Emberemlékezet óta nem látott senki olyan vig életet a tiszti kaszinóban, mint amilyen mostanában zajlott.

Még a kapitány is, pedig igen szerette családját és minden szabad percét otthon töltötte, most esténként feljárogatott feketére a kaszinóba, úgy élvezte a Haltern napi beszámolóit az ügy állásáról.

Nem lehetett eltitkolni az esetet a trónörökös előtt sem, aki gyakran feljárogatott a tisztek közé.

Károly Christán kitűnően mulatott az eseten és kívánta, hogy beteges apját, az öreg fejedelmet is vidítsák fel a mulatságos történettel.

Már másnap meghívtak néhány tisztet az udvarhoz és Haltern humoros előadásán nagyokat nevetett az öreg fejedelem.

— Ha sokáig így tart, maga csődbe jut, kedves Haltern! — intette Serenissimus jókedvűen. Hiszen Jozefa báróné a végtelenségig ki fogja húzni a munkálatoikat, nehogy elessék a jövedelemtől. És mit fognak csinálni egész télen át? Sétálni nem igen lehet!

— Haltern lovagmódra pamutot fog gombolyítani.

— Majd énekel neki!

— Hogyne! Memé nagyon muzikális, már kis fiú

koromban is mindig kétségbeestem, mikor elkezdte boxolni a zongorát.

— Nagyon érdekelnek a további fejlemények! Szeretném, ha rendszeresen értesítene. Ígyunk uraim a sikerre!

— — — — —
Haltern kíváncsian várta, hogy Jozefa báróné vajjon milyen eszközökkel fog igyekezni őt magához láncolni. Látogatásait azon ürügy alatt, hogy délelőtt az ujoncokkal van elfoglalva, délutánra helyezte át. Ugy számított, hogy a fősvény báróné délután valószínűleg nem akar két lámpát égetni és így előbb-utóbb Cagima is előkerül magányából.

A két első délután azonban nem váltotta valóra várakozását. Jozefa báróné egyedül jelent meg és tücskötbogarat össze-vissza beszélt, míg végre állkapocsgörcsöt kapott. Már kimerítette udvari életének legjelentéktelenebb eseményeit is és már nem tudott újabb történeteket előhalászni tartalékjából.

A főhadnagy kárörömmel türte erőlködését és mihelyt a báróné elhallgatott vagy egy korty vízzel nedvesítette kiszáradt gégejét, azonnal ceruzája után nyult és kijelentette, hogy a beszélgetés egyáltalán nem hátráltatja munkájában, sőt csak annál gyorsabban tud rajzolni.

Memé elsápadt ijedtében.

Szinte remegve ragadta meg a főhadnagy karját:

— Édes barátom, pihenjen egy kicsit, nem tűrhetem, hogy agyondolgozza magát. Talán a zene jót fog tenni. Imádom a zenét!

Haltern ajkába harapott. Eszébe jutott a főherceg kijelentése a „boxolásról”.

— Röstellem bevallani, drága báróné, de semmi

érzékem nincs a zene iránt. Olyan vagyok, mint a siketnéma.

— Ó az nem tesz semmit! — gügyögte Memé édeskés mosollyal. — Majd énekelek, vagy zongorázom valamit.

— Nagyon kedves lesz! Már kipróbáltam, kitűnően tudok taktusra dolgozni.

Szegény Memé éppen a zongora felé indult kecses tánclépésekben, de ijedtében gyökeret vert a lába.

— Oh, a zene mellett is tud dolgozni, akkor az egészen nincs semmi értelme. Hiszen csak pihenése alatt akartam szórakoztatni. Mondjon valamit, kedves Haltern, amit szeret, amivel rövid időre elvonhatnám a munkától?

— Lelkiismeretes, kötelességtudó embernek születtem, báróné, ellent tudok állani minden csábításnak, ha kötelességteljesítésről van szó . . . Talán csak egyetlen dolog vihetne kísértésbe . . . hiszen tökéletlen emberek vagyunk mindannyian . . . Az ördög bibliájának nem tudok ellenállani . . . s szenvedélyes kártyás vagyok . . .

Memé ujjongott örömeiben.

— Oh, kedves barátom . . . Nincs ártatlanabb játék a világon, mint a hatvanhatos, vagy Fekete Péter, persze pénzbetét nélkül.

— Pénz nélkül? Ugy nem játszom! Akkor egyáltalán nem érdekel a játék.

Jozefa báróné kővé meredt ijedtében.

— Oh . . . szegény özvegy létemre . . . nem kockáztathatom meg, hogy vesztsek! Ön pedig nem a fejedelem, aki elég gazdag és gavallér volt ahhoz, hogy a hölgyek veszteségét mindig megtérítse.

Haltern mosolygott:

— Megsért, báróné, ha így beszél. Soha egy fillért se fogadok el hölgyektől.

— Igazán? Milyen elragadó ember! Magam is szenvedélyes kártyás vagyok. Azonnal hozok egy csomag kártyát!

— Még meg kell jegyeznem, báróné, hogy skat az egyetlen kártyajáték, amit ismerek. De ahhoz hárman kellene.

Memé levegő után kapkodott:

— Istenem, honnan vegyünk egy harmadikat?

Haltern gondolkozva simogatta szakállát, aztán hirtelen nagyot csapott az asztalra.

— Kitűnő ötletem támadt. Itt szemben lakik egy barátom, doktor Unna, orvos.

Solingen báróné merev arcot öltött:

— Nem szeretem az orvosokat. Csak költségbe verik az embert. Rajtam ugyan egy se fog meghizni!

— Magam is így gondolkozom! Csakhogy, tudja Isten, az embert mégis érheti mindig valami baleset, vagy betegség.

— Gondoltam is már arra, hogy beiratkozom hugommal együtt a betegsegélyzőbe, de sajnos, csak munkásokat vesznek fel. Igazán hallatlan!

— Bizony kellemetlen, szerencsére azonban itt van Unna barátom és bevallom méltóságodnak, hogy egy fityinget se fizetek orvosi kezelésért.

— Hát az hogy lehet?

— Barátom gazdag ember — sugta Haltern titokzatos arccal — de végtelenül hiú. Pénzre nincs szüksége, annál jobban törekszik előkelő praxis után. Szeretné, ha az egész udvar és minden lobenbachi előkelőség csak hozzá fordulna orvosi tanácsért. Nagyon szive-

sen kezel engem is ingyen, tisztán csak azért, hogy nevemet betegek között emlegethesse.

— Boldog ember! Vajjon más halandó nem részesülhetne hasonló kegyben? Hiszen az én nevem is jó hangzású, ha nem is vagyok éppen „kegyelmes“.

— Feltétlenül, bizza csak reám a dolgot, báróné. Unna egész bizonyosan ingyen fogja gyógykezelni hugával együtt. Hiszen fiatal lányok mindig nyafognak, hol a fejük fáj, hol a bölcseségfoguk nő. Éppen ez az egyik oka, amiért ki nem állhatom őket.

— Igaza van! Cagima is éppen a napokban dagadt arccal járt a bölcseségfoga miatt.

— No úgy-e mondtam? És milyen veszedelmessé válhatik ilyesmi a környezetre nézve is. Minap egy ismerősöm efféléből kifolyólag orbáncot kapott és édesanyját is megfertőzte vele.

— Még csak az hiányzik!

— Látja, báróné, azért helyes, ha fiatal lányok állandóan orvos szeme előtt élnek. Keresztülviszem Unnánál, hogy ne csak ingyen gyógykezelje, de a patikaszámlát is fizesse.

Memének még a lélegzete is elállott a nagy csodálkozástól.

— Vajjon megtenné?

— Nem mindenkinek, de adott esetekben, hogyné!

— És nőtlen léteke kezelhetné Cagimát?

— Ej, ki veszi az orvost férfiszámba és különben is Unna jegyben jár, de ez köztünk maradjon.

— Ha így áll a dolog . . . és . . . és mikor tudatná vele?

— Szives engedelmével azonnal. Különben is arra gondoltam, hogy jól jön harmadiknak a skatnál.

— De . . . de . . . vajjon nem fogja a pénzemet elnyerni? Szegény özvegy létemre . . .

— Tűzbe teszem a kezem érte! hiszen mondtam már, hogy gazdag ember. Egész bátran játszhatunk nagyobb összegekben vele és akkor méltóságod duplán nyer.

— Gyönyörű! Szóval ezután minden délután kártyázunk. Azonnal átküldöm Babettet a doktorért.

Haltern alig várta, hogy a doktor csodálkozó arcát lássa. Közben aggódva gondolt arra, hogy vajjon Unna nem felejtette-e el intéseit és teljesen felkészül arra is, hogy az utálatos kutya rokonszenvét megnyerje?!

Nemsokára megszólalt a csengő és Jozefa báróné minden tőle telhető gráciával indult belépő vendége felé.

A kutya azonban éktelen ugatásban tört ki. Ráugrott az Unna nadrágjára és erőszakosan ráncigálta, aztán hirtelen minden átmenet nélkül elhallgatott és a legbékésebb jóindulattal nyalogatta az orvos lakkcipőjét.

— Mi lelte ezt a kutyát? Pucikám, aranyom, elment az eszed?

— Sőt ellenkezőleg, Pucika jó emberismerő és el van ragadtatva a doktortól.

— Igazán felemelő pillanat! — gügyögte Jozefa báróné. — Ugy értesültem, hogy doktor úr pacienseket keres és mindjárt jelentkezni óhajtottam.

Haltern véletlenül lelökte összes rajzeszközeit, hirtelen le kellett hajolnia és így senkinek sem tűnt fel, hogy majd megfullad a nevetéstől.

— Ördögadta doktor — gondolta, — mennyivel praktikusabb és higienikusabb, mint én. Bezzeg a cipőjét zsirozta be, azt nyalatja a kis bestiával, nem az ujjait, mint én.

Azután közölte Unnával, hogy kártyázni akarnak és harmadiknak hívták.

Az orvos elpirult örömében és kijelentette, hogy igen nagy megtiszteltetésnek tartja.

Amíg Memé az íróasztal fiókjában kotorászott, hogy egy csomag kártyát előkeressen, az orvos melegen szorított kezét a főhadnaggal.

— Ember . . . magának ördöge van?

— Csönd! Majd később . . . magánál . . . mindent elmesélek. Egyelőre nagyon vigyázzon, hogy az angyal minél többet nyerjen.

— Természetesen! És Cagima?

— Majd arra is rákerül a sor!

Artik jóformán azt se tudta hányadán van. Szinte azt hitte, hogy álmodik! Még az előbb milyen szomorúan ült otthon és azon töprengelt, hogy Cagima megint vörösre sirta a szemét és arckifejezése szomorúbb, mint valaha.

Végre, végre egy fedél alatt lehet vele . . . egy levegőt szivnak . . . Ez is közeledés . . . és boldogság.

A régi, gyöngyházveretű fali óra vidáman ketyegett, a falról néhány fehér parókás hölgy és úr nézegetett le és mintha alig hallhatóan sóhajtanának: „Pfuj, madame la baronne, hallatlanul viselkedik! Hol marad a noblesse? A kék vér?”

Artik rámosolygott a régi képekre és egyre-másra vesztette az öt- és tízfilléreseket.

Jozefa báróné boldogságtól ragyogó arccal jegyezte meg:

— Doktorkám, maga olyan kedves, mint egy angyal, de kártyázni nem tud!

HETEDIK FEJEZET.

Cagima sötét és hideg szobában ült. Fázóan huzta össze kendőjét vállán és elmerülve nézett át az Artik doktor ablakára.

Gyöngéden csókolgatta a hervadó rózsát és vágyódva gondolt a fiatal emberre: „Bár hívhatnálak, hogy megments a szörnyű, sötét koporsóból és vinnél magaddal ki a szép, meleg, boldog életbe.“

Az ajtó nyikorgott és Babette lépett be.

— Hát a kisasszony nem beteg? Hiszen áthívtam a doktort!

— A doktort? Melyiket?

— Innen a szomszédból. Szép, finom ember! Gondolom Unnának hívják.

— Beteg a néni talán?

— Eszeágába se jut! Ugy mulat, mintha búcsun volna! Kártyázik a két idegen úrral.

Cagima hol elpirult, hol elsápadt.

Artik Unna itt van a házban!

Hogy lehet?

A főhadnagy keze volna a dologban? Hiszen mióta a házhoz jár, valóságos csodák történnek!

Artik Unna itt van! Ha megtalálta a házhoz vezető utat, a többit is megtalálja!

Halkan, nagyon halkan leoson a lépcsőn, végig a folyosón.

A ruhafogason két idegen kabát függ . . . az egyik katonaköpeny . . . a másik . . . semmi kétség, az Artik kabátja.

Gyöngéd szeretettel tapad tekintete a felöltőre és ujjai félve, remegve simítják végig.

Aztán rémülten néz körül: vajjon nem kapta rajta senki?

Az ebédlőből hangos nevetés, beszélgetés hallszik.

Vajjon melyik az Artik hangja?

— Doktor, maga olyan szórakozott, mint egy szerelmes diák.

Ez a főhadnagy hangja.

— Aki szerencsés a szerelemben, veszít a kártyán!

Ez a kedves, meleg hang, igen . . . ez az Artiké!

Cagima lábujjhegyen fut vissza szobájába, végigfekszik ágyán és sir és nevet örömeiben.

Elmondogatja százszor, ezerszer: „Aki szerencsés a szerelemben“ . . .

— — — — —

Két nap telt el.

Artik szántsándékkal korábban érkezett, mint Haltern és igyekszik a beszélgetést a Cagima egészségi állapotára ráterelni. De Memé tartózkodó álláspontra helyezkedik. Semmiesetre sem óhajtja bemutatni „udvarlóit“ hugának.

Egyelőre csak saját használatára irat fel recepteket és teát, csokoládét is hozat az orvos számlájára.

Étvágytalanságról panaszokdik és likörre, tokajira vágyik.

Unna doktornak egy szempillájá se rebben és két üveg tokajit is ír fel és hizeleg Memének:

— Olyan jó színben van, báróné, hogy a fiatal leányok is megirigyelhetnék. Csak a szeme bágyadt kissé, de annak is a hosszú, szomorú özvegység és magányos elszigeteltség az oka. Hiányzik a társasélet.

Memé egyik boldogságból a másikba esik. Ennyi bókot még legragyogóbb fénykorában sem hallott.

Maga is úgy érzi, hogy a szép fiatalság visszatért ereibe és nem osztaná meg boldogságát senkivel a világon. Cagima mégis csak fiatalabb. Zavarólag hatna.

Unnának nincs szerencséje.

Haltern azonban vigasztalja:

— Magam is vágyódom Cagima után és mert fél-
tékennyé szeretném tenni magát, ma este elővarázsolom
Jozefa barátnőnk karmai közül.

— Mit szándékszik tenni?

— Titok! Majd meglátja!

Este a két fiatal ember pontosan megjelent a Memé
ebédlőjében.

Jozefa báróné egyre fiatalosabban és kacérabban
öltözködött és fészülődött. A tokaji is megtette a hatását.
Szeme csillogott, az orrahegye is kipirult tőle.

A barátságos üdvözlések után, Haltern íratokat,
tintát, tollat szedett elő.

— Jó hírt hozok, méltóságos asszonyom! Nem is
tudtam volna ma este másképp eljönni, de számítottam
barátaim áldozatkész segítségére. Igen sürgős és jól
jövedelmező munkám akadt.

— Munka? Akkor sztrájkolok! — jelentette ki
Artik.

— Akkor is, ha megfizetik?

— Nem! Pénzért és jó szóért mindent megteszek.

— Ugy áll a dolog, hogy vezérkari munkám be-
vezetését igen sürgősen be kell nyujtanom három pél-
dányban a hadügyminisztériumba. Először három ir-
nokkal akartam leírtni, de azután arra gondoltam,
hogy miért keressenek idegenek? Miért ne a barátaim?
Nem nagy munka. Majd lediktálom és személyenként
két márka ötven pfenniget fizet a minisztérium érte.

Unna köhögési rohamot kapott hirtelen. Eltakarta
zsebkendőjével száját és elfordult.

Jozefa báróné el volt ragadtatva.

— Egy negyed óra alatt el is készülünk vele,

Játszva kereshetik a pénzt. Ime, kedves doktor, méltóztassék báróné . . . Jaj . . . most jut eszembe . . . nem lehet . . . Ejnye . . . ejnye!

— Mi baj? Miért nem lehet? — kérdezte ijedt kapzsisággal Memé.

— Hiányzik a harmadik iródeák! Feltétlenül három példányra van szükség.

— Kétszer írom le inkább! — javasolta Jozefa.

— Sajnálom, nem lehet! Félhétre iderendeltem a szolgálmat a kéziratokért, mert ennek még a mai postával el kell menni feltétlenül! Kedves doktor nem tud ajánlani valakit harmadiknak?

Artik csak most kezdte érteni a dolgot.

— Sajnálom, egy lelket sem ismerek az egész utcában. Pedig igazán kár a szép honoráriumért.

— Be kár, hogy Babette nem tud írni! — sópánkodott Memé.

Haltern hirtelen felvetette fejét:

— De méltóságos asszonyom, hiszen az unokahuga itt lakik a házban! Miért lustálkodják?

Jozefa idegesen rázta fejét:

— Nem, nem! Hagyjuk az ostoba teremtetést egészen ki a játékból.

Unna ajkába harapott méltatlankodásában, de hamar erőt vett magán:

— Milyen angyali jó méltóságod! Inkább lemond a dupla honoráriumról, semhogy a kis leányt kissé dolgoztassa! Mint orvos biztosíthatom róla, hogy igazán felesleges kényeztetés. Dolgozzék a fiatalság, keressen pénzt, azért él a világon!

A pénz szó megingatta Memét szigorú elhatározásában.

— Lehet, hogy igaza van, kedves doktor!

Haltern is ütötte a vasat:

— Milyen tapintatos és finom érzésű a báróné! Nem akarja, hogy huga háttérbe szoruljon és szenvedjen ragyogó, érett asszonyisága mellett. Bocsássa meg kemény szavaimat, báróné, de tegnap láttam a kis leányt messziről és igazán nem tudtam megérteni, hogy ilyen bájos nagynéni, hogy tett szert olyan ellenszenves unokahugra.

— Már az igaz, hogy csunya és nem valami kíváncsi! — erősítette a doktor. — Képzelem, hogy milyen félszeg és unalmas ráadásul. Csak veszíthet szellemes nagynénje mellett.

A sok bók hatott.

Memé végre elhatározta, hogy lehívja Cagimát és kiment a szobából.

Haltern nagyot lélegzett:

— Tyűh terringettét, de nagy munka volt!

Unna kipirulva az örömtől szorongatta kezét:

— Diadal . . . diadal! Lejön.

— Doktor, ha zsebrerakja a honoráriumot, bepanaszolom piszkos konkurenciáért.

— Lemondok!

— Csitt, jönnek!

Az ajtó kinyílt. Elöl Jozefa lebegett be és mögötte kissé habozva Cagima egyszerű háziruhában, feszesen hátrasimított hajjal.

— Itt a segítség! — mosolygott megvetően Memé.

— Unokahugom — Haltern főhadnagy, Unna doktor

— kedves barátaim. Üljünk azonnal munkához.

Az urak feszesen, ridegen meghajoltak, nehogy a Memé fürkésző tekintete gyanut fogjon.

Cagima közönyösen bólintott a főhadnagy felé, de szeme felragyogott, arca fülíg pirult, amint Artikra nézett.

Haltern igyekezett egy pillanatra elterelni Jozefa báróné figyelmét és izetlen bókokat mondott parányi lábára, cipőjére.

Azalatt pedig Artik gyöngéden nézett a leány szemébe, jelentősegteljesen megszorította kezét és legalább egy pillanatig zavartalanul örülhettek egymásnak, ha nem is beszélhettek.

— Most azonban csakugyan fogjunk hozzá! — mondta Haltern.

Azzal katonai műszavakba burkolt hülyeséget diktált, ugyannyira, hogy Artik alig tudta visszatartani nevetését, Memé azonban nagy áhitattal, Cagima pedig kötelességszerű nyugalommal írt.

Végre elkészültek.

A főhadnagy összezsomagolta íratait és meghajolt a báróné előtt.

— Már elmegy? Milyen kár!

— Nehéz szívvél bár, de mennem kell. Természetesen holnap újra eljövök.

Jozefa keserű arcot vágott:

— Mi lesz a kártyapártival? Lemondjak róla? Hiszen már meg se tudok lenni nélküle.

— Annál nagyobb vágyódással fog várni holnap . . . és én boldog leszek.

— De doktor, maga csak marad?

— Hogy ez a féltékeny török megöljön? Hálát adok az Istennek, hogy ma estére meg vagyok hiva vacsorára.

Memé diadalmas pillantást vetett hugára: Mit szól a hódolóihoz?

A férfiak alig néztek a fiatal leányra. Szeretárasan meghajoltak előtte és távoztak.

Jozefa báróné szeme még sohasem lövelt ilyen diadalmas, kárörvendő pillantásokat.

NYOLCADIK FEJEZET.

A tiszti kaszinóban megint igen élénk hangulat uralkodott.

Tele tündövel élvezték a Haltern legujabb diadalát. Csipkerózsa belépőjét és harsogó nevetéssel hallgatták végig a lediktált kéziratot, amivel a mit sem sejtő, kapzsi Memé két márka ötven pfenniget keresett.

A tisztek zajosan éltették Haltern és mindenáron pezsgőzni akartak tiszteletére, csak egyedül a kapitány tiltakozott:

— Alljunk meg, uraim! Haltern elismerésreméltó sikereket ér el, de pezsgőt még nem érdemel. Mi csak reprodukcióban élvezzük a bohózatot, holott szeretnénk aktíve részt venni benne. Vigye keresztül Haltern főhadnagy, hogy valamennyien élvezhessük és szemtől-szembe láthassuk a Memé legendás alakját. Vezesse be mind a „negyven rablót“ a Csipkerózsa rejtelmes birodalmába.

— Ez már ügyes ugrás volna!

— Valóságos salto mortale!

— Hanzi, ezt már bajosan viszed keresztül.

Haltern mosolyogva ült karosszékeben és ravasz arccal türte az ostromot.

— Uraim, bátor vagyok mindannyiukat már ma meghívni a Memé által rendezendő estélyre. Az időt még nem állapíthatom meg, de meghívásra számíthatnak.

Általános lelkesedés fogadta a Hallern szavait.

— Meg vagyunk hiva Meméhez!

— Eljövünk! Ott leszünk!

— Ebédre — udvarral együtt.

— Hohó, azt nem mondtam. Módot és időt nem ígértem!

— Kibuvó?

— Hány év múlva esedékes a meghívás?

— Hányadika van ma?

— November?

— Jó. Tizenötödikéig kapnak meghívót! Kezeskedem róla!

— Hurra! Vegyétek jegyzőkönyvbe!

Jozefa báróné nem bírta elviselni, hogy Cagima azonnal visszavonult szobájába és nem hengegethet előtte kedve szerint irigylésreméltó sikereivel.

Pedig milyen szép lenne, ha a kis Hamupipőke tiszta szívből irigyelné nevelőanyját . . . Igaz, hogy annyira közönyös és ostoba, hogy talán észre se vesz semmit.

Mindegy! Meg akarja ma este értetni a kis szürke ártatlansággal, hogy nevelőanyja ünnepelt rózsakirályné, míg ő csak útszéli bogáncs.

Csengetett, hogy Cagimát küldjék be.

A fiatal leány csodálkozva jelent meg szigorú nénje előtt és várta parancsait.

— Itt ez a gombolyag selyem, bogozd ki leányom, amíg Babette behozza a vajaskenyeret.

A fiatal leány engedelmesen leült és serény ujjai ügyesen bogozták ki a gombolyagot.

— Hogy mulattál ma este gyermekem? — kérdezte

Jozefa kegyesen. — Jól érezted magad a két legünne-
peltebb férfi társaságában?

— Hogy mulattam volna? — válaszolt Cagima
tágranyilt szemekkel. — Hiszen az urak nem hozzám
jöttek!

— Abban igazad van. Sajnáltalak is szegény gyer-
mek, hogy olyan ügyetlenül állottál és végig kellett
nézned, hogy ezek az urak hogy udvarolnak nekem!

— De hiszen én örülök annak, hogy tetszel az
uraknak!

Jozefa még kegyesebben mosolygott:

— Igazán szelid, jó kis bárány vagy. Bölcsen is
gondolkozol. Legalább nem ér csalódás. Bizony engem
már gyermekkoromban nagyon kényeztetett a sors.
Mikor tánciskolába jártam, az apák el akarták tiltani
fiaikat a táncról, mert egyiknek sem állott tanuláson az
esze, csak mind utánam futottak. Mit szólsz hozzá?

— Érthető, kedves néni!

— És milyen sikereim voltak később! Mennyi ra-
jongó hódolat, virág, párba . . . és imádóim meg-
vesztegették a komornámat, hogy hajfürtöt, szalagot,
virágot lopjon tőlem . . . egyszer még a tánccipőmet
is ellopták! Mit szólsz hozzá?

— Nagyon is érthető, kedves néni!

— Hiszen amíg az ember fiatal, hagyján, de hogy
harmincévi özvegység után még ilyen sikerei legyenek
az embernek, igazán hallatlan. Az összes lobenbachi
aszonyok megpukkadnának az irigységtől, ha tudnák.
Nem gondolod?

— Bizonyára igazad van, kedves néni.

Jozefát bosszantotta a kis leány egykedvű közönye.
Még nagyobb ütőkártyát játszott ki.

— Ami a legérdekesebb a dologban, egyik jelenlegi

udvarlóm vőlegény és minden estéjét nálam tölti, ahelyett, hogy szerelmes leveleket írna menyasszonyának.

— Haltern vőlegény?

— Nem Haltern, a doktor! Bizonyára csak arra várnak, hogy udvari orvosnak kinevezzék, addig titokban tartja eljegyzését.

— Ki mondta, hogy vőlegény?

— Haltern! Vonakodtam mint fiatal embert házi-orvosomnak venni, erre Haltern megnyugtatót.

Cagima türelmes ujjai hirtelen idegesen tépdesték a selyemfonalat.

— Már elkészültem, kedves néni. Szeretném befejezni a ruhádat, hogy holnap felvehesed! — mondta halkán.

— Jó, csak siess vele — bólíntott Jozefa báróné és ujságja után nyult.

Fenn a hideg padlásszobában szomorúan, könnybe-lábadt szemmel ült Cagima.

Artik vőlegény!

Csak szánalomból akar segíteni rajta . . . de nem fogja boldoggá tenni.

Kedves, derék, jó ember . . . megsajnálta!

És vőlegény!

Cagima pedig szereti minden érzésével, minden gondolatával, minden imájával . . . de soha, sohasem fogja elárulni.

Nem nyújthatja ki kezét valaki után, aki a másé.

— — — — —
Haltern másnap a szokottnál korábban toppant be a szürke házba. Jozefa báróné már türelmetlenül várta.

— Mondja, lesz-e az idén udvari bál?

Haltern fürkészve nézett a Memé szemébe:

— Nem hinném! A fejedelem nővére beteg, nagyon rossz hírek keringnek . . . és ha udvari gyászra kerül a sor, akkor hallgat a muzsika.

Jozefa báróné bosszusnak látszott:

— Vajjon a trónörökös pár sem rendez néhány estélyt, tánc nélkül?

— Szó se lehet róla. Unna titokban elmondta, hogy ha Leopoldina hercegnő meghal, az egész udvar a Rivierán tölti a telet.

— Oh be unalmas! Éppen ezen a télen úgy szerettem volna emberek közé menni!

Haltern egyre élénkebb érdeklődéssel fülelt:

— Emberek közé vágyik? Igaza van! A magány ártalmasabb, mint a méreg. Miért vonul vissza a lobenbachi társaságtól? Az udvar jelenléte igazán nem fontos.

Memé savanyú mosollyal csóválta fejét.

— Édes barátom, maga nem tudja mit jelent az, ha valakinek folyton számolnia kell. Látja az udvari estélyek nem kerülnek pénzbe, csak éppen a fehér keztyűmet takarítom ki. Ha azonban társaságba járok, feltétlenül viszonznom kell a meghívásokat. Már pedig, mint szegény özvegy, nem engedhetek meg magamnak ilyen fényűzést.

— Mindenesetre kellene meghívnia embereket, de volt már rá eset, hogy hasonló körülmények között sokkal kevésbé közkedvelt hölgy, mint a báróné, fenn tudta tartani összeköttetéseit és igazán nem került pénzébe.

— Érdekes!

— A dolog nagyon egyszerű! A téli évad elején

meghívókat küldött szét, hogy ekkor és ekkor délután öt órakor megnyitja szalonját. Az ilyen meghívás igazán nem kötelez semmire.

— És nem ad enni semmit?

— Semmit? Azt éppen nem merném állítani. Mondjuk, hogy teát főz ötven fillérért . . .

— No, ami a teát illeti, az igazán nem kerül pénzbe, miután ingyen kapom a patikából, a doktor Unna számlájára. Szívesen áldozok akár egy márkára is teát.

— Pompás! Kandiscukrot itt vehet a patikából, a doktorral elhitetheti, hogy nagyon köhögött.

Memé hovatovább, annál jobban lelkesedett:

— Nagyszerű! Nagyszerű!

— Szóval, teánk, cukrunk már van, a víz igazán nem kerül semmibe. Most még csak valami sütemény van hátra. Hiszen lehet egészen apró kis darabkákat vágni.

Memének megnyult az arca és keservesen sópánkodott:

— Oh a sütemény irgalmatlanul drága! Hova gondol, Haltern?

A főhadnagy úgy tett, mint aki erősen töri fejét.

— Megvan! Már találtam a süteményre is megoldást. A tisztek, ha születésnapjukat ünneplik, egy óriás kalácsot és tortát küldenek fel a kaszinóba és meghívják a bajtársakat. Két jó barátom, meg jó magam is közelebbről ünnepeljük születésnapunkat, könnyű lesz mindkettőt rábírnom arra, hogy ne a kaszinóba, hanem ide küldessenek fel tortát és süteményt és majd baráti körben, együtt elfogyasztjuk.

Memé tapsolt örömében.

— De vajjon a vendégek nem fogják megtudni?

— Kezeskedem, hogy barátaim hallgatni fognak, mint a sir. Ne nyugtalankodjék, báróné. Unna és én is büszkék és boldogok leszünk, ha hűséges apródjaiként uszályát hordhatjuk.

— Igazán boldoggá tett ötleteivel, kedves barátom. Remélem, hogy ismerőseim viszonzásul meghivnak ebédre, vacsorára.

— Kétségkívül. Most már csak arról van szó, hogy kihasználjuk a közeledő születésnapokat. Mit szólna például jövő szerdához?

— Jó!

— Legjobb volna meghívók helyett az ujságban közzétenni. Ismerem a szerkesztőt, egész bizonyosan megteszi barátságból.

— Nagyon helyes!

— Akkor rögtön meg is fogalmazom a szöveget. Talán így: „Tudomására hozom minden barátomnak és ismerősömnek, hogy szerdán, november 9-én délután fogadok. Solingen báróné.“ Jó lesz?

— Kitűnő! Vajjon el fognak jönni?

— Hogyne! Mindenki boldogan fogja hódolatát lábai elé rakni. Az összes szobákat rendelkezésre kell tartani, hogy elegendő hely legyen.

Memé hirtelen megint elsápadt.

— Jaj! A világításra nem gondoltunk! Pedig délután öt órakor már sötét van. Micsoda kiadás!

Haltern sajnálkozó arcot vágott.

— Bizony a társasélet úgy nyeli a pénzt, mint Mo-loch az áldozatait. Mivel világít báróné? Petroleum-mal?

— Igen! Nagyon szép lámpáim vannak.

— Akkor segítségére lehetek! Az állam ügyis le-kötelezettje méltóságodnak, államköltségen fogunk vi-

lágítani! Egész sereg istállólámpa van a kaszárnyában, elhozzuk belőlük a petroleumot.

Solingen báróné lelkendezett:

— Milyen okos, milyen kedves, drága ember.

— De természetesen közöttünk marad a dolog.

— Hallgatni fogok, mint a sir!

— Ha jól hallom, csengetnek! Unna barátunk is megérkezett. Ha megengedi, diktálni fogok még egy keveset. Remélem a hölgyek éppen olyan áldozatkészen segítenek ma is, mint tegnap.

KILENCEDIK FEJEZET.

Artik doktor szeme felragyogott, mikor Cagima belépett.

— Ma megint irni fogunk! — fordult Jozefa báróné parancsoló hangon hugához.

Haltern megint igyekezett bókjaival igénybe venni Memé figyelmét, de Cagima nem használta ki a kedvező pillanatot, nem mondott szemével semmit a fiatal orvosnak.

Lehajtott fejjel állott Unna előtt és alig viszonzta kezének szorítását.

El se pirult, sőt ellenkezőleg sápadtabb volt, mint valaha és összeszorított ajka remegett.

Az orvos szívében éktelen harag lobbant.

A vén kacér báróné bizonyosan megfélemlítette hugát és ráparancsolt, hogy hidegen viselkedjék „udvarlóival” szemben.

Haltern ma is a legképtelenebb dolgokat diktálta.

Unna doktor figyelmesen nézegette Cagimát, hogy vajjon semmit sem vesz észre?

Nem, a fiatal leány gépiesen dolgozott, látszott arcán, hogy gondolatai elkalandoznak.

Alig fejezte be Haltern a diktálást, Cagima szólanul felállt és rövid, feszes fejbólintással kiment a szobából.

Az urak egyedül maradnak Memével, aki fürgén szedi elő a kártyát.

— Messieurs, faites votre jeu! — selypíti negédesen.

Unna fontoskodó arccal állítja meg:

— Szabad egy pillanatnyi kihallgatásért esedeznem.

— Mi az? Csak nem akar elmenni?

— Szó sincs róla! Sőt ellenkezőleg, ragaszkodásomnak akarok kifejezést adni!

— Vajjon mit akarhat? Nem sejti, Haltern?

— Fogalmam sincs róla! De ha igen merész a vetélytárs, ágyú elé kötöm!

Jozefa báróné tele tüdővel élvezte udvarlója elragadó féltékenységét.

— Békesség gyerekek, békesség! — kiáltotta és ujjával negédesen fenyegetőzött.

— Már egész éjszaka azon tűnődtem — kezdte mondokáját Unna ünnepélyes hangon, — hogy mivel viszonozhatnám a ház úrnőjének páratlan vendégszeretetét? A Haltern helyzete könnyebb, mert módjában áll állandó jövedelmet biztosítani, de én csak imitt-amott segíthetek a patikával és azt keveslem!

— Drága barátom, — csicseregte Jozefa báróné, — még jobban le akar kötelezni?

— Igen. A tél úgyis olyan súlyos kötelezettségeket ró szegény özvegyekre és árvákra és nem tartom elegendőnek, hogy a mi kegyes jóakarónk ezzel a kis kártyanyereséggel beérje. Azt óhajtom, hogy legalább a kártya duplán jövedelmezzen.

— Hogy-hogy? Nagyobb betéteket akar tenni?

— Ilyen durvasággal nem sértem meg! Hiszen az tiszta alamizsna lenne! Ellenben azt gondoltam, hogy játszunk ezután négyen és egy hölgy helyett kettő nyerjen.

Memé megdöbbsent:

— Azt kívánja, hogy a kis liba is velünk játsszék?

Haltern bosszusan legyintett:

— Ostobaság. Láthatta, doktor, hogy a kis Hamu-pipőke belesárgult, úgy irigyelte ünnepelt nagynénjét. Elvégre semmi kedvem sincs kisdedekkel unatkozni!

— Játék közben úgyse mulat az ember! — jegyezte meg Unna vállvonogatva. — Még annyi hasznát se lehetne venni a kis leánynak, hogy nagynénje anyagi előnyét előmozdítsa?

— Abban igaza van, kedves barátom! — jelentette ki Memé diadalmas tekintettel. — Különben sem árt fiatal leányoknak, ha megszokják, hogy nem ők a legfontosabbak a világon.

— Tanuljon meg illedelmesen unatkozni.

— Cagimának játszania kell, ha parancsolom!

— De nem játszhatunk skatot négyen!

— Istenem, hiszen más kártyajáték is van a világon!

— Persze és a hugom régen mindig hatvanhatot játszott az urammal!

— Jó, játszunk hatvanhatot! Nem bánom! De azt kijelentem, kedves doktor, hogyha á-t mondott, b-t is mondjon. Csak mulasson a jámbor kis hajadonnal kedvére. Én részemről csak Solingen bárónéval játszom.

— Oho! Majd változtatjuk.

— Szó sincs róla!

— Akkor sorsot huzunk!

— Ha kell párbajozunk Jozefa bárónéért.

Memé majd elolvadt a gyönyörűségtől.

— Jó, jó, huzzanak sorsot, de várják meg a kis csirkét, hadd lássa, hogy versenyeznek értem.

A báróné diadalmas büszkeséggel repdesett ki a folyosóra, hogy Cagimát hívja.

A két férfi azalatt összesugott.

— Válassza a papírt . . . én az ollót, akkor biztosítja kis partnerét . . . Van elég aprópénze?

— Hogynel! Mindig váltatok, mielőtt idejönnék!

A következő pillanatban Cagima csodálkozó arca jelent meg a küszöbön.

— Mért hívtál nénikém? Parancsolsz valamit?

— Igen! — válaszolt Jozefa báróné leereszkedő hangon. — Hozz egy széket és ülj ide! Azt akarom, hogy hatvanhatost játsszal velünk.

Cagima hol elpirult, hol elsápadt zavarában. Végigsimított nagy konyhakötényén és félénken jegyezte meg:

— Holnap mosás lesz, nénikém!

— Mindegy! — Haltern szinte rendreutasító hangon beszélt. — Lehet, hogy a családi ünnep előkészületei jobban érdeklik, de mélyen tisztelt nagynénje érdekében kérnem kell, hogy áldozza fel magát ezuttal és maradjon velünk.

Cagima sajtóságon nevető szemmel nézett egy pillanatig a beszélőre, de egy szót sem szólt.

Jozefa báróné parancsára széket hozott az asztalhoz és engedelmesen leült.

— Az urak kötekedtek az imént, hogy melyikük legyen a partnerem, most a sorsra bizzák a döntést. Lássuk, kinek kedvez a szerencse!

— Rajta Unna! Kő, papir, vagy olló! Egy, kettő, három!

Az orvos laposan nyujtotta előre tenyerét, a főhadnagy azonban két ujját ollószerűen széttárta.

— Hurrá! — kiáltott Haltern. — Vesztett doktorkám. Az olló nyert!

Jozefa báróné azt se tudta, hova legyen büszke örömében.

— Magyarázza meg ezt a tréfát, nem értem!

— Csak úgy, ha mélyen a szemembe néz!

Memé elbűvölő pillantásokat vetett a mosolygó főhadnagra s így ártalmatlanná lett téve, míg az olló és papir nyitját megértette. A doktor azalatt ragyogó szemmel nézett Cagimára.

— Végre, végre elértem! — sugta boldogan.

A kártyajáték teljesen igénybe vette Jozefa báróné figyelmét.

Tréfás megjegyzések röpködtek a levegőben.

Unna minden alkalmat megragadott, hogy közelebb férközzék a Cagima szívéhez.

— Jobban szereti csokorba kötve a virágot, vagy pedig szálanként, mint én? Olyan kedves üzenetvivő a virág, mikor az ember hallgatni kénytelen.

Cagima egy pillanatra zavarba jön, de hamar leküzdi izgalmát.

— Tagadhatatlanul jó izlése van. Csokorba kötve elveszti jelentőségét a virág, egymagában inkább beszél.

— Érti a virágok nyelvét?

— Azt hiszem, igen! Mindenesetre biztosabb, ha jelentőségét minden kétséget kizáróan írásban adják.

Szegény leányka úgy igyekszik nyugalmát megőrizni, de keze remeg.

Unna kimondhatatlan gyönyörűséget érez.

— A rózsza jelentőségét kétségkívül ismeri?

— Azt hiszem a rózsza jelentősége is változik a helyi szokásokhoz képest. Rendesen a szerelmet jelképezi . . .

— Nagyon helyes, a szerelmet!

— De néhol a sarkantyúvirágot helyettesíti. Tudja mi a sarkantyúvirág jelentősége?

— Ha megmondja . . .

— Megvédelek és bajodban segítelek.

— Pompás! Szivemből beszél.

Cagima szeme hálásan ragyogott, de könnyeken át.

Artik sokkal izgatottabb volt, semhogy észrevette volna. Általában csak azt látta, amit látni akart. Eszé ágába se jutott, hogy a bájos kis leány szíve összeszorul és keserű fájdalommal töpreng: „Csakugyan . . . védeni és segíteni akar szánalomból, de nem szeret . . . a szíve másé!”

Artik éppen felelni akart, hogy ezután rózsát és sarkantyúvirágot együtt fog küldeni, de Jozefa báróné harsogó nevetése megzavarta.

— Nyertem! Hatvanhét! Maga huszig is alig vitte, kedves Haltern! Nagyszerű! Hogy állsz Cagima? Menynyit nyertél már?

A fiatal leány összerezzen.

— Mennyit? . . . nem . . . is . . .

Hamar elővette ceruzáját és összeszámolta a pontokat.

Memé gyilkos pillantásokat vetett reá.

— Kár annyit fecsegni játék közben! — jegyezte meg élesen.

— Sőt ellenkezőleg! — nevetett Unna, — kedves unokahuga ügyes hadicsellel élt. Addig beszélt virágok-

ról és csillagokról, míg összezavarodtam és legszebb huszasomat elnéztem.

— Én azonban negyvenet jelentek és végeztem! — sóhajtott fel Cagima megkönnyebbülten.

— Már bennünket üldöz a szerencse, doktorkám, a szerelemben. Nem kell kosártól félnünk.

Jozefa bárónét ezidőszerint csak a nyereség érdekelte. Kezét dörzsölte és arcát kapzsi izgalom pirja borította.

— Úgyesen játszottál leányom! Csak így tovább. Beszélj bátran virágról, csillagokról, ha zavarba hozod a doktort vele!

Ujra osztottak.

— Legjobb alkalom ma este sziveket nyerni!

Cagima kedvesen mosolygott a főhadnagyra:

— A szív nem jelent mindig szerencsét is!

— Talán kételkedik a hűségben?

— Szó sincs róla! Csak a szerencse nem állandó, a hűség igen. Nézze csak, a főhadnagy urat úgy érdekli a beszélgetésünk, hogy a pik alsót áduval ütötte pik ász helyett . . .

— Hohó! Árulás! Kártyámba lát?

— Azért sietek nénikém segítségére! Látja, csupa jó ütést tartogat kezében! Be is végzi a játékot . . . és főhadnagy úr veszített! Nagyon hűségesen áll a szerencséje a szerelemben!

Általános, harsogó nevetés.

Memé nem bir magával.

— Nagyon ügyes voltál leányom, meg vagyok elégedve veled. Ezután mindig játszol velünk.

Haltern összezsapta kezét:

— Oh ravasz Évalánya! Ki hitte volna? Ilyen kis lassú víz!

Unna mélyen belenézett a Cagima szemébe.

— Milyen kedves . . . milyen mély! — suttogta lágyan.

Cagima ajka megremegett és nem mert az orvosra nézni.

— Milyen végtelenül jó hozzám, kedves doktor . . . igazán nem is tudom, hogy mivel érdemeltem ki érdeklődését és lovagias segítségét!

Hirtelen elhallgatott, mert úgy érezte, hogy nagyonje figyeli.

Haltern hirtelen megragadta székét és az asztal tulsó oldalára vitte.

Jozefa csodálkozva ugrott fel.

— Mit csinál?

— Engedje meg, hogy védekezzem a huga éles tekintete ellen. Félek, hogy bevilágít a szivembe is és nem szeretném, ha kedves titkunkat ellesné.

Jozefa báróné szégyenlősen nevetett.

— De kedves Haltern, hiszen nincs semmi titkunk! Mit fog gondolni a kis leány?

— Ne gondoljon és ne halljon semmit! Mi ketten itt fogunk játszani az asztal felső végén, ők maradjanak lenn. És felkérem, hogy ne beszéljenek hangosan, mert úgy nem tudunk gondolkozni és számolni. Ha szabad kérem . . . suttogjanak kissé halkabban, kedves Unna és Solingen baronesz!

Memé kitünőnek találta az elszigetelt ülést és csöppet sem féltékenykedett Cagimára. Miért ne üljön kettesben a más vőlegényével? Fontos csak az, hogy minél többet nyerjen.

Artik hálás pillantással köszönte meg barátjának az újabb hadicselt, de nagyon uralkodott tomboló érzéseiben, nehogy Memé gyanut fogjon.

Milyen kín így ülni és visszafojtani minden ajkunkra toluló szót, minden áruló mondatot, gondolta, és egészen belesápadt, amint Cagima arcáról hasonló viharokat vélt leolvasni.

Ha csak egyellenegyszer beszélhetne négyszemközt vele!

Milyen rémes így várni, szenvedni türelmesen, míg az utolsó tükörsövényt is kiküszöbölik a boldogság útjáról.

A falióra nyolcat ütött.

Haltern felállott.

— Fejezzük be mára a kegyellen játékot . . . és számoljunk el . . . Rosszat sejtek!

Cagima hirtelen elbúcsúzott.

Az urak még leszámoltak Solingen bárónéval.

Lenn az utcán Unna doktor könnyeket nevetett, úgy borult a Haltern nyakába.

TIZEDIK FEJEZET.

Kellemetlen novemberi idő járt.

Haltern és Unna együtt mentek fel a várhegyre. Udvari ebédre kaptak meghívást.

Éles szél fujt, hópelyhek szállingóztak. A két férfi szaporán lépegetett a tornyos kastély felé.

— Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem érdekel az ebéd!

— Pedig aligha fog evéshez jutni!

— Ne ijesszen! Miért?

— Majd a többiek esznek, minket meg beszéltetnek majd Meméről. Ma reggel megjelent az ujságban a báróné meghívója! Lázás érdeklődést fognak minden részletkérdés iránt tanúsítani. Fogadni mernék, hogy az

özvegy fejedelemné is megjelenik ma ebédnél, pedig nagyon visszavonultan él.

— Igazán örülnék! Annyi szépet hallottam már Hortensia fejedelemnéről. Olyan emberfölötti lénynek képzelem!

— Téved Haltern! Csodálkozni fog, hogy milyen egyszerű, kedves, egészséges gondolkozású nő. Semmi fessséget, szertartást nem szeret, annál jobban értékeli minden jó tréfát és ötletet. Rendkívül kedves az udvarhölgye is: Margit von Wachsenstein grófnő.

— Sohasem hallottam nevét.

— Itt nem igen ismerik. Hortensia minden telet Olaszországban tölt udvarhölgyével együtt, mikor visszajönnek, csendes magányban élnek az erdő kellős közepén épült villában. A grófnő nyolc heti szabadságát rendszeren családjánál tölti.

— Szóval a második Csipkerózsza! Vajjon ő is itt lesz ma?

— Remélem!

A két férfi beszélgetés közben a pazarul kivilágított előcsarnokba ért.

Lakájok segítették le a kabátot róluk, aztán bevezették a fejedelmi fogadószobába.

Kellemes meleg és illat áradt feléjük.

Néhány úr és hölgy ült már a szobában.

A trónörökös barátságosan sietett az érkezők elé és melegen kezét szorított velük.

Vidám üdvözlések, bemutatkozások következtek. Az udvarhölgyek: Roden és Bühl grófné nagy érdeklődéssel fogadták „a nap hőseit.”

A kandalló mellett karcsú, kis termetű, érdekes megjelenésű nő vonta magára a Haltern figyelmét. Csupa kellem és grácia.

A trónörökös odavezette a főhadnagyot.

— Haltern főhadnagy, Wachsenstein Margit grófnő. Mondanom sem kell, úgy-e, grófnő, hogy a merész vállalkozó áll előtte, aki megtalálta az utat Memé orosz-lánbarlangjába.

— Bevinni csak bevitt utam a veszedelmes barlangba, de vajjon hogy fogok kijutni belőle? — jegyezte meg Haltern általánosan derűtséggel között.

— Egyik oroszlán nem bántja a másikat, tudtommal! — mondta Margit grófnő nevetve.

Hangjának kellemes, mély csengése, sötét szemének sajátságos nézése valósággal megdöbben­tette a dragonyost.

— Büszke lehet a bókra, kedves Haltern, ma estére ne is reméljen többet.

— Nem tudom egész bizonyosan, hogy nem kétes értékű bók-e, ha az embert a vadmacskák közé degradálják!

— Az oroszlán az egész világon király szerepet játszik! — jegyezte meg a feltűnően kedves, dallamos hang.

Abban a pillanatban kinyílt a nagy szárnyasajtó és Karl Christian lépett be a Hortensia fejedelemléni karján, Irén Friderika trónörökös­né kíséretében.

A trónörökös eléjük sietett, üdvözölte a fejedelmi hölgyeket, az agg Karl Christian barátságosan integetett a jelenlevőknek.

— Örülök, hogy pontosan megjelentek a helyszínén, fiatal barátaim! — fordult végül Haltern főhadnagyhoz és Unna doktorhoz. — Ne vegyék rossz néven, ha az öreg ember is vágyódik néha nevetni.

— Szíves elnézését kérjük, fenség!

— Szükségtelen, kedves Haltern. Együtt örülök

egész Lobenbachhal, hogy társaságunk ilyen kedves, életvidám taggal szaporodott, aki elúzi hagyományos unalmunkat. Engedd meg édes Hortensia, hogy személyesen mutassam be neked két fiatal vendégünket. A Haltern nevét több ízben hallottad már — sokat emlegetjük. Last not least, nagyrabecsült orvosom, doktor Unna, akinek édesapja megmentette életemet és aki maga is önfeláldozó gondoskodással őrködik egészségem fölött.

Hortensia élénk kék szeme érdeklődéssel nézte a két fiatal embert, aztán nevetve szólalt meg:

— Szentül hittem mostanig, hogy semmi sem új a nap alatt, de belátom, tévedtem. Mert, hogy a leg-takarékosabb és legszámítóbb asszony, Solingen báróné, önként megnyitja termeit barátainak és ismerőseinek, valami olyan hallatlan ujság, hogy ilyesmi még nem fordult elő a nap alatt.

Irén Friderika gyermekes örömmel csapta össze kezét:

— Meséljék el uraim, meséljék el! Amint az uramtól hallottam, igen sok érdekes esemény játszódik le újabban Solingen báróné házában.

— Kár, hogy nem kísérheti előadását vetített képekkel, főhadnagy úr! — szólt közbe Margit grófnő és sötét szeméből, mintha delejes áram áradt volna Haltern felé.

— Bizony kár, hogy topográfiai felvételek helyett nem fotografálta filmre a Memé kártyabarlangját.

— Ami késik nem mulik! Végén csattan az ostor! Az udvarmester jelentette, hogy tálalva van. A lakájok kinyitották a szárnyasajtókat.

— Azt hiszem, uraim — jelentette ki Karl Christian, — legjobb lesz, ha érdekes élményeiket a fekete-

kávénál adják elő. Ebéd közben nem esik jól a sok szóbeszéd.

A társaság páronként sorakozott.

Haltern gyönyörködve nézte az Irén Friderika poetikus megjelenését, habos fehér öltözékében, a Hortensia tiszteletet parancsoló, magas alakját és tekintete minduntalan visszatért Margit grófnőhöz.

Milyen sajátságosan néz! Vajjon gúnyolódik? Finom, leplezett gúnnnyal? Halternt szinte idegessé tette a grófnő pilantása.

Milyen furcsa, ismerős a szeme . . . Hol láthatta? Nem emlékszik, hogy valaha találkozott volna vele . . . És mégis!

Pedig emlékezőtehetsége eddig sohasem hagyta cserben. Még évek múlva is megismeri a kiszolgáló leányokat üzletekben, hogyha csak egyetlen egyszer is látta őket . . . Hogy nem tud a talányos szemek nyitjára akadni!

Unna nevetve néz a főhadnagyra, amint elhaladt mellette. Miért? Mit tudhat? Valami összeesküvés készül ellene?

Asztalnál Irén Friderika és Margit grófnő közé ültetik.

Leplezetlen örömet érez, mint aki valami nehéz talány megfejtéséhez közeledik.

Eleinte a különböző sportok körül forgott a társalgás, azután lassanként kikapcsolódtak páronként az általános társalgásból:

— Szokott lóversenyekre járni? — kérdezte Margit grófnő.

— Régebben inkább. A vezérkarnál nem élhet magánszenvedélyeinek az ember.

— Ha nem lovagol, akkor mit csinál a „Vig özvegy“ istállójában?

Haltern meglepve nézett szomszédnője ezer kobold huncutságával mosolygó arcába.

— Mit tud grófnő a „Vig özvegy“-ről és régi lovaimról általában?

— A „Fekete boszorkányt“ eladta?

A főhadnagy érezte, hogy most ostoba képet vág megdöbbenésében és inkább nevetett, hogy zavarát palástolja.

— Honnan ismeri titkaimat? Talán még azt is tudja, hogy a „Fekete boszorka“ milyen harciasan viselkedett gondozóival?

— Hogyne! Egy év előtt a zsoké karjába harapott!

— Grófnő, honnan tudja?

— Biztos forrásból!

A villogó fekete szemek nevető titokzatossággal néztek a főhadnagra.

— Érdekes! Ahogy a grófnőt nézem, percről-percre ismerősebbnek tetszik. Feltétlenül találkoztunk már valahol!

— Lovagiatlanság volna elfelejteni ilyen fontos és érdekes eseményt.

— Igaz, igaz! Nem is képzelhető. De honnan tudja a „Vig özvegyet“? Talán az őszi futtatáson részt vett?

— Nem! Sohasem voltam lóversenyen!

— Lehetetlen!

— Vagy délvidéken élek a fenséges asszonnyal, vagy itt és az Ermitageban. Szabadságomat a szüleim birtokán töltöm.

— Berlinben sohasem járt?

— Átutazóban. Mult télen egy hetet töltöttem Berlinben. De februárban nincs lóverseny!

— Ismeri valamelyik barátomat?

— Csak látásból! Sohasem beszéltem férfiakkal Önről.

— Akkor honnan tudja?

Margit grófnő pajzánul vállat vont:

— Titok! Tudhatja, hogy „vén skatulyák“-nak mindig van titkuk.

— Vén skatulya! Ezt a kifejezést is én szoktam használni. Csak nemrégiben hagytam el. Barátaim sokat bosszantottak érte.

Haltern idegesen hajtott le egy pohár pezsgőt, azután taktikát változtatott. Töprengés helyett tréfás nevetéssel nézett szomszédnője szemébe.

— Igazán kedves, hogy ennyire érdeklődik irántam és mindent tud rólam. Remélem sokszor lesz alkalmunk találkozni és nem nyugszom, míg a rejtély nyitját meg nem lelem!

Most Margiton volt a pirulás sora.

— Hacsak nem szegődik hozzánk utimarsallnak, bajosan fogunk gyakran találkozni, mert még karácsony előtt leutazunk Olaszországba.

— Ó, addig még sok idő van. Remélem, hogy sor-som kalendáriumában addig sok pirosbetűs nap következik. Minél tovább hallok hangját és nézem szemét, annál szentebb meggyőződés, hogy találkoztunk valamikor. Hasonlatosság nem csalhat ennyire.

— Csak hangom és szemem ismerős?

— Igen! Érthetetlen módon csak szemét és hangját ismerem. Megfejtethetlen rejtély előtt állok! Mikor beszél, megesküdne reá, hogy beszélgettünk már egyszer komoly, életbevágó kérdésekről. És valahányszor reám néz, egész bizonyosan érzem, hogy máskor is állottam tekintetének különös varázsa alatt.

Beszélgetésüket Hortensia hercegnő szakította félbe:

— Édes Margit, annyit dicsőítik itt körülöttem a skizést és ródlizást, hogy nem tudok ellenállani a csáb-
nak . . . szeretném saját szememmel megismerni a
modern sportokat. Mit szólna hozzá, ha olaszországi
utunk előtt elmennénk valami divatos téli sporthelyre,
az Alpésekbe? Szeretnék felnőtteket látni, akik gyerek-
módra csuszkálnak kéziszáncón, meg falábakon a
havon.

— Gyönyörű terv!

— Grófnő is ródlizik?

— Ródlizom, skizem, mindent, amit akar.

— Már én csak páholyból, nyugodtan akarom
szemlélni a sportokat, — jegyezte meg Hortensia her-
cegnő — nem óhajtok aktív részt venni.

— Nagyon helyesen! — jegyezte meg Karl Chris-
tian. — És most, ha úgy tetszik, hölgyeim és uraim,
menjünk át a dohányzóba. Adjuk át a szót fiatal ven-
dégeinknek. Mondják el, amit tudnak a fényűző Joze-
fáról.

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

Haltern kitűnő humorral ecsetelte a szürke ház
eseményeit, hallgatósága nem győzött nevetni.

— Feltétlenül elmegyek Jozefa báróné estélyére!
— jelentette ki a trónörökös.

— Feltétlenül történelmi eseménnyé fogod bélye-
gezni a jout — jegyezte meg Karl Christian. — Ne
volnék csak ilyen öreg és beteges, magam is elmennék!

— Én is veled megyek! — kérte férjét Irén
Friderika.

A trónörökös udvariasan kezét csókolt nejének

— Érthető! Mindig is hajlamos voltál féltékenységre és miután a két szerelmes pásztor előadásából tudod, hogy Memé veszedelmes teremtés, nem engedsz el egyedül.

Haltern érzelgősen sóhajtott.

A „veszedelmes asszony!”

— Én szeretem az emberi arcokat tanulmányozni — jegyezte meg Hortensia — és nagyon kíváncsi vagyok, hogy milyen arcot vág majd a fényűző Josefa, ha egyszerre két darab kalácsot veszek ki a tálból. Ennélfogva én is feltétlenül elmegyek a jourra.

— Nagyszerű! Nagyszerű! Ajánlom, hogy teljes erővel vessük magunkat mindannyian a kalácsra és farkasétvágygal fogyasszuk el utolsó morzsáig!

Haltern kissé zavartan nézett Unna doktorra.

— Kétségekivül igen kegyes volna, ha fenségttek valamennyien eljönnének a Solingen báróné estélyére, de meg kell jegyeznem, hogy nemcsak udvarképes társaság lesz jelen.

— Hanem?

Haltern arcán tréfás mosoly villant át.

— Nem tagadhattam meg magamtól azt a gyönyörűséget, hogy lehetőleg sok vendégről gondoskodjam. Mozgósítottam valamennyi szövetségesünket s azok meghívnak boldog-boldogtalant, ifjút és öreget, hogy jelenjenek meg a Memé szalonjában.

Harsogó nevetés fogadta a kijelentést.

— Mi? Mi? Egész Lobenbach megjelenik a Memé estélyén?

— Igen, mindenki eljön . . . kezdve a kéményseprőtől és péktől a gyümölcsös kofáig. Mert mindenki olvasza az ujságot és mindenki kifejezést óhajt adni hódolatának.

— Nagy fogadás Meménél!

— Pompás!

— Haltern! Örült ötlet!

— Népünnepély a szürke házban!

— Memét elszigeteljük és a tömeg, kaláccsal kezében, elvonul előtte!

— Hogy szigetelik el?

— Sarokba szorítjuk, hogy moccanni ne tudjon. A kormányt pedig Unna és én vesszük át.

— Nos, akkor csak annál nélkülözhetetlenebbek vagyunk! — kiáltott Hortensia hercegnő. — Most már éppenséggel elmegyek! Ünnepeljen népével együtt a fejedelem!

— Magam is azon a véleményen vagyok.

— Okvetlenül elkísérlek, Hortensia néni! — szolt Irén Friderika ujjongva.

— Kedves doktor, nagyot kockáztatnék, ha magam is megjelennék a helyszínén? — fordult Karl Christian a doktorhoz.

— Egy kis szórakozás és változatosság feltétlenül jót fog tenni fenséged idegeinek. Értesitem Josefa bárónét a küszöbön álló kitüntetésről s boldogan fogja minden rendelkezésemet követni.

— Köszönöm! Akkor én is résztveszek a tömegfelvonulásban. Remélem, hogy a rendkívüli alkalomra való tekintettel azt is megengedi, hogy kalácsot egyem?

— Most még csak arra vagyok kíváncsi, hogy szégyén kis Cagima baroneszt hogy fogja Haltern kiszabadítani a sárkány körmei közül?

— Úgy hallom, hogy Memé távol tartja a kérőket, nehogy igényt tartsanak a fiatal leány vagyonára.

— Úgy van, fenség. Isten látja, hogy milyen

elhagyatott és szerencsétlen szegény kis leány! Nehéz munka volt, amíg kierőszakoltuk Memétől.

— Gondolja, kedves főhadnagy, hogy ezután bevezetik Cagimát a társaságba? — érdeklődött melegen az agg fenséges úr.

A dragonyos sajátságosan mosolygott és Unnára nézett.

— Ha a doktor nem hagy cserben és ezután is támogat, legszebb sikereket remélek. Tulajdonképpen nincs miért bevezetni Cagima baroneszt a társaságba. Amilyen hirtelen megnyitlak a Memé kapui, épp olyan hirtelen be is zárulhatnak. Szabadulás csak úgy képzelhető, ha rögtön rázendítünk a nászindulóra és sietve hozzuk a koszorút és fátyolt.

— Messze repül a Pegazuson! Alljon meg, Haltern!

— Igaz, hogy Cagima már nagykorú, de Josefa báróné inkább megöli magát a hugával együtt, sem hogy beleegyezését adja bármilyen házassághoz.

— Nagyon bizonyos a dolgában, Haltern!

— Hiszen csak magunk vagyunk . . . vallja be őszintén, Haltern, hogy most egy füst alatt a házassági beleegyezést is kicsikarja.

— Ha akad, aki átvegye tőlem, készséggel kicsikarom.

— Milyen házasságellenes kijelentés! Remélem, Unna, hogy mint lelkiismeretes orvos, alaposan átvizsgálta szövetségese szívét?

— Platonikusan szeret és vizet iszik! — tréfált Artik, de látható zavarral küzdött.

— Csak ne térjen le az egyenes útról, Haltern. Félek, félek, hogy a Memé szürke házában igyekszik háláztatni a zavarosban. Azt mondják, hogy a kis Cagima nagyon bájos és bajtársaink rendkívül érdeklőd-

nek iránta. Hallottam, hogy igyekezett aggályaikat eloszlatni és kijelentette, hogy rég elvesztette szívét, valami nizzai karneválon rabolta el egy szeszélyes kis bakfis . . . Remélem, nem tart indiszkrétnek, hiszen csak a saját szavait ismétlem!

— Már az egész világ tudja édes titkomat! — mondta Haltern és tréfás kétségbeeséssel tördelte kezét. — Milyen szégyen lesz, ha a gonosz kis bakfis kikosaraz!

Gyors pillantást vetett Margit grófnő felé és hirtelen odaugrott, hogy leejtett legyezőjét felvegye.

Margit grófnő is lehajolt és amikor felegyenesedett, tekintetük találkozott.

A főhadnagy megdöbbenve meredt a grófnőre, aki elpirult és remegő ajka elárulta, hogy alig tudja elfojtani nevetését.

Megint az a kötekedő gúny! És Haltern úgy érezte, hogy a csodálatos szemek ismerősebben néznek reá, mint valaha.

Nem maradt töprengésre ideje.

Egy lakáj lépett be és sügött valamit az Unna doktor fülébe.

Az orvos hirtelen elkomolyodott.

A Karl Christian éles szemét nem kerülte el a rövid jelenet.

— Beteghez hívják, doktor?

— Igen, fenség! Nagyon súlyos eset és sajnos, rosszabbodott!

— Azonnal mennie kell! Itt a kocsija?

— Lenn vár! Ha megengedi fenség . . .

— Ne is szóljon . . . Világért se töltse idejét búcsuzkodással!

— Orvos minden etikett fölött áll.

— Haltern, Ön is távozni óhajt a doktor kocsiján?

— Ha megengedi, fenség!

— Természetesen! És fogadja mindnyájunk hálás köszönetét a kedves estéért.

— Viszontlátásig a Josefa jourján!

— Gyorsan, gyorsan!

— Siessenek!

— Talán még idejében visz segítséget, doktor!

— Remélem, grófnő!

— Jó éjt, kedves Haltern!

A két fiatalember tiszteletteljesen meghajolt és néhány pillanat múlva gyorsan gördült velük a doktor hintója lefelé a havas várhegyen.

Keveset beszéltek útközben. Az orvos komoly gondolatokba merült. Minden egyebet kikapcsolt gondolataiból, csak a beteg foglalkoztatta és nagy felelőssége tudatában megoldáson törte fejét.

Haltern viszont ragyogó mosollyal arcán elmerül legkedvesebb emlékeibe.

Sokat gondol a bájos kis udvarhölgy érdekes szemére és majd széttöri fejét, hogy hol találkozott már vele.

Nagy sikerekhez szokott, elkényeztetett világfi létére is kénytelen bevallani, hogy egész különös varázs alatt áll.

Pedig csak feltűnő hasonlatosságról lehet szó.

Most, hogy ráér gondolkozni és emlékei közt kutatni, eszébe jut, hogy hol találkozott egyszer ilyen kötekedve villámló szemekkel, mikor fogta el olyan ígéret, hogy még házasságra is gondolt.

Nizzában történt, a farsangon.

Átutazóban megszállott két napra egy előkelő hotelben. Éppen álarcosbál volt. Nem lévén semmi kosz-

tüme, nem is fedezvén fel egyetlenegy ismerőst a vendégek sorában, álarc nélkül, frakkban és érdemrenddel ment le körülnézni a bálterembe.

Fáradtnak érezte magát a hosszú úttól és nem akart táncolni, de gazda nélkül számított. Alig, hogy kényelmesen elhelyezkedett pezsgős pohara mellett, két csinos maszk közeledett feléje.

Az egyik megdöbben, amint észreveszi a hadnagyot s visszafordulva, ezüstös csengésű, pajkos nevetésben tör ki . . . éppen, mint Margit grófnő az előbb.

A kis Coeurdame sűg valamit társának, a savoyard fiúnak és megint elvonulnak Haltern előtt.

— Jó estét, Hans von Haltern! Hogy esett a hosszú út?

A főhadnagy maga sem tudja, hogy ugrik fel székeről, mintha felvillanyozták volna.

— Ismer? — kérdi és már ott áll a Coeurdame mellett.

Ragyogó, sötét szempár szór villámokat reá.

— Hogy ismerem-e? Meg vagyok botránkozva, hogy nem üdvözöl, mint régi jó ismerőst.

— Tréfálsz, szívek kis királynője! Senkit sem ismerek itt.

— Talán mégsem! Mert ha én ismerem, kellett már találkozoznunk valahol!

— Talán csak az idegenek névsorában olvasta a nevemet!

— Még nincs is kiírva!

Haltern ajkába harapott. Kétségkívül, hiszen alig egy órája, hogy megérkezett és még ki sem töltötte a bejelentőlapot.

— Ki vagy, kis Coeurdame? Ha ismersz, én is ismerni akarlak!

Az érdekes maszk nevet és kissé elhúzódik.

— Felesleges! Elvégre ismeretlen imádóid is lehetnek, szép lovag! Nézd, kinek a képét viselem szívemben.

Nagy, vörös atlaszszív tartja össze mellén a tüllfodrokat. Hirtelen kinyitja, Haltern kíváncsian hajlik oda és egy kis tükörből saját képmása mosolyog reá.

Meg kell bolondulni, olyan mulatságos!

— Sokat lovagolsz még?

— Csak úgy találomra kérded!

— Szó sincs róla! Azt hiszed, nem tudom, hogy a legutóbbi versenyen úgy agyonlovagoltad a szegényt „Víg özvegy”-et, hogy most béna és szomorú?

Még most is emlékszik, hogy milyen elképedt arcot vágott, még most is hallja az ezüstös, gúnyos nevetést: „Hans von Haltern, ne bámuljon olyan szellemesen rcám!” A villámló szemek ráragyognak, hogy valósággal szívdobogást kap . . . és azzal elmenekül a két hölgy és belevegyül az álarcosok sűrű tömegébe.

Messziről mégegyszer felbukkan a sok aranszívvel díszített rózsaszín tüllruha, egész sereg fekete domino között.

Haltern lázba jön.

Ki lehet?

Bizonyos, hogy ismeri!

Üldözőbe veszi a szívkirálynőt! A fiatal hölgy pajkos játékot űz vele, kineveti, gúnyt űz belőle és percről-percre jobban megőrjíti.

A sötét szem megmámorosítja, mint a tüzes bor.

Hát még a nevetés!

Előbb kissé idegesíti a kicsengő gúny, de később kedvesen cseng fülébe, mint a legbájosabb keringő dallama.

Meleg az éjszaka. Enyhe tengeri szellő árad be az ablakokon és ibolya, meg nárciszillatot hoz szárnyán.

A pezsgő, a nevető Coeurdame, a forró levegő egészen elcsavarják fejét. Úgy érzi, hogy Amor nyila sok hiábavaló kísérletezés után ma szíven találta.

Csak már éjfél ütne, hogy letegyék az álarcot.

Alig várja, hogy meglássa a szívkirálynő arcát.

Néhány pillanattal éjfél előtt abbahagyják a táncot. A kis gúnyos leány ijedten néz végig ruháján:

— Jaj! Elvesztettem a szívemet!

— Szívét, melyben az én képemet viselte? A szerencsés megtaláló örök időkre megtarthatja.

— Ha ugyan megtalálja és megőrzi!

Haltern kutató szemmel rohan végig a báltermen. Hopp, a fal melletti szék alatt piroslik valami!

A szív! Csakugyan megtalálta! Ujjongva szorongatja kezében és elhatározza, hogy sohasem adja vissza.

Coeurdame, hol vagy?

Eltűnt!

Az óra éjfél üt. A zene harsány tuszt ad. Nevetés, zürzavaros lárma, kavarodás.

Hol a Coeurdame?

Dühösen szaladgál jobbra-balra az embertömeg között. Keresgél, kifut a terrasra. Hiába minden!

Teljesen elveszti hidegvérét.

A világon mindent odaadna, ha csak egy pillanatra láthatná Coeurdamejét.

Kis gonosz boszorka! Hogy eltűnt!

Ha addig él is, kikutatja, hogy ki volt. A vörös szívet megtartja zálogul.

A hotelt senki sem hagyta el, se gyalog, se kocsin. A hölgyek tehát a házban laknak.

Kimegy a folyosóra. A szállodai személyzet onnan kandikál be a bálterembe.

Maga köré gyűjti a vidám csoportot és egy aranyat tart felénk.

— Annak adom, aki egész bizonyosan meg tudja mondani, hogy ki volt a szép hölgy szívkirálynő ruhában? Az imént ment ki a bálteremből?

A leányok összenéznek, nevetnek, suttognak, aztán egy kis vöröshajú előáll:

A rózsaszínruhás, a sok aranszívvvel? Ismerem a hölgyet, segítettem neki az öltözködésnél.

— Bravó!

Haltern a vöröshajú markába nyomja az ígért aranyat.

— Hogy hívják?

— Itt laknak a 10. és 11. számban. Bécsből jöttek, Spaurek báróék.

— Köszönöm! Az álarcos hölgy a báróné volt?

— Nem, uram, a leánya!

— A nevét is tudja?

— Dollynak hívják.

— Hány éves lehet?

— Még nagyon fiatal! Eleinte még a nevelőnő is velük volt. Nem lehet több, mint tizenöt-tizenhat éves!

— Mi az ördög? Nem hittem volna!

A főhadnagy nagyot nevet. — Nagyszerű! — gondolja magában — ilyen kis gonosz! Micsoda temperamentum! Éppen nekem való asszony fejlődhetik belőle!

— Bizonyos abban, amit mondott? Akár meg is esküszik reá?

— Feltétlenül, uram!

— Jó, köszönöm leányom! Igyék egy pohárral a Dolly kisasszony egészségére.

A szobaleány nevetve hajlong.

— Nagyon kérem a nagyságos urat, hogy el ne áruljon, mert kellemetlenségem lenne.

— Szavamra, hallgatni fogok, mint a sír.

A főhadnagy megnézi a vendégek névsorát. Csakugyan! „10—11. szoba: Spaurek báró!” olvassa nagy meglepéssel.

Ezzel sem éri be.

A szálloda igazgatójához megy.

— Szabad kérnem egy szóra?

Az igazgató udvariasan adja meg a kért felvilágosítást:

— Spaurek báró és családja Bécsből már két hónapja vendégeink. A báróné kissé gyengélkedett influenza után, de most már teljesen egészséges.

— Örvendek! És a leánya? Milyen idős lehet?

Az igazgató vállat von.

— Még gyerek! Tizenöt, tizenhat legfeljebb. Éppen hallottam, hogy egy-két évre Lausanneba küldik intézetbe.

— Ma este benn volt a bálon?

— Éppen az imént láttam felsietni szobájába.

— A Coeurdame?

— Igen! De köztünk maradjon, főhadnagy úr!

— Természetesen! Nem gondolja, hogy a báróné volt a Coeurdame és leánykája savoyard fiú?

— Kizárt dolog! A báróné feltűnő magastermetű nő. Ma este feketesárga dominót viselt. Miss Reigh, a szomszédnőjük öltözött savoyard fiúnak.

— Köszönöm, kedves igazgató úr!

Haltern ragyogó jókedvvel tért vissza asztalához, pezsgőt és osztrigát rendel és rózsás álmképekről álmodozik.

Elhatározza, hogy el fogja venni a kis leányt, ha megnő.

Csak azt szeretné tudni, hogy honnan ismeri a kis leány? Nem emlékszik, hogy valaha bécsiekkal érintkezett volna!

De hát kicsi a világ!

Amit Berlinben, Párisban suttognak, azt Nizzában is hallják!

Elvégre beszélhettek róla bárhol, mint a versenyek egyik érdekes alakjáról.

Mégis furcsa, hogy a kis leány személyesen ismerte. Habár lehetséges, hogy hosszabb időt töltöttek Berlinben és talán a színházban valamelyik nagynéni végigmutogatta az ismertebb alakokat s közben a főhadnagy nevét is említette. Semmi sem lehetetlen. Kedves a kis leánytól, hogy civilben is ráismert és rögtön eszébe jutott minden, amit hallott róla.

Hiuságának soha ennyire még nem hízelgett senki.

Egy okkal több, hogy melegen gondoljon az érdekes ismeretlenre.

— A szivkirálynő egészségére! — gondolja Haltern nevetve és fenéig üríti pezsgőspoharát.

Körülötte duhaj, kicsapongó kedvű tömeg kering, tolong, virággal, konfettivel dobál.

Most már érti, hogy a társaságbeli bécsi hölgyek miért vonultak vissza demaszkírozás előtt.

Érti és örül neki.

Korán reggel tér pihenőre. Még elalvás előtt is mosolyog:

— Ma látni foglak, kis Coeurdame!

A vörös atlaszszívet kissé mámorosan ajkához szorítja és elalszik . . . alszik . . . alszik . . .

Már ebédhez csöngetnek, mikor felébred.

Álomittasan ébred . . . a vörös szív, a gyűrött frakk, néhány hervadt virág az ágy lábánál eszébe juttatják, hogy nemcsak álom volt a kedves kaland.

Lázasan öltözködik, alig várja, hogy asztalhoz kerüljön.

Odainti a pincért:

— Hol szokott ülni Spaurek báró a családjával?

— Rendesen a fülkében ebédeltek, de éppen egy félórával ezelőtt Párisba utaztak az expresszel.

Haltern nagyot néz! És mintha megint hallaná az ezüstös, gúnyos nevetést: „Haltern, ne bámuljon olyan szellemesen reám!”

— És mégis megtalállak, Coeurdame, ha a világ végén is. Két évig még élvezem az arany szabadságot, míg te francia igeragozást tanulsz . . . de aztán eljövök érted a megtalált vörös szívvel és rabszolgád leszek egy egész életen át, Coeurdame!

A Margit grófnő egyénisége ma sokkal élénkebben költötte fel emlékeit.

A kocsi megáll. Artik doktor visszadobja a takarót és leugrik.

— Viszontlátásig, Haltern! Vitesse magát kocsin haza.

Az orvos eltűnik a szemközti ház kapujában.

Haltern is kiszáll a kocsiból, borravalót ad a kocsisnak és hazafelé ballag.

TIZENKETTEDIK FEJEZET.

A főhadnagy legénylakása előtt, a kis folyosón állott.

Szolgája és négy dragonyoskatona sürgölődtek körülötte.

Óriási petroleumkannák és istállólámpások hevernek a földön szanaszét.

A főhadnagy számbaveszi:

— Hét . . . nyolc . . . rendben van. Elég petroleum van benne?

— Parancsára, főhadnagy úr!

— Hol vetted, Frici?

— Itt a sarkon, a gyarmatárú üzletben.

— Nyugtát kaptál róla?

— Igenis, kaptam, főhadnagy úr!

— Jó, tedd az íróasztalomra.

— Kiüresítették a lámpákat, mielőtt elhoztátok?

— Szolgálatára, főhadnagy úr!

— Akkor rajta! Töltsétek tele mindeniket petroleummal. Így ni! Most mindeniketek fogjon meg két lámpást, Frici a nagy kannát és elviszitek a szürke házba, Solingen bárónéhez. Segíteni fogtok a méltóságos asszony lámpáit megtölteni, kiszellőztetitek és kitakarítjátok az összes szobákat, jól befűttök a kályhákba, fát, szenet már küldtettem!

— Parancsára, főhadnagy úr!

— A méltóságos asszony, vagy esetleg a bárókisasszony megadják még a szükséges útbaigazításokat.

— Parancsára, főhadnagy úr!

— A tisztikaszinó előtt megálltok. Négy legény vár ott reátok tortákkal és kalácsokkal. Szépen sorba álltok: egy lámpás, egy tortás, egy lámpás, egy tortás, aztán kereken meneteltek a városon, hadd lássa mindenki és örüljön, hogy estély lesz ma a Solingen báróné házában.

A legények szája a fülükig húzódott, úgy vigyorogtak.

— Parancsára, főhadnagy úr!

— És most induljatok!

A legények elvonultak. Haltern nevetve nézett a díszes csapat után, aztán felment a kaszinóba.

A jelenlevők viharos örömmel fogadták.

Aztán sorba állították a lámpás és tortás legényeket.

Minden járókelő megfordult a díszes csapat után. Az ablakok kinyíltak, asszonyok, gyerekek kifutottak az utcára, nemsokára hatalmas kíséret verődött össze; egész Lobenbach talpra kerekedett a Memé jourjának örömére.

Suttogták, hogy kivétel nélkül mindenki hivatalos.

Ilyen nagyszabású esemény nem zajlott még le Lobenbachban.

Haltern igyekezett megelőzni a felvonuló drago-nyosokat és csakugyan előbb érkezett a szürke házba. Könnyes szemmel csókolt kezét Memének, mikor a csapat, a lármás kísérettel együtt, megérkezett.

— Igazán megható, hogy még a városi ifjúság is velünk örül. Büszke lehet népszerűségére, báróné!

— Igazán örülök! — bólintott Jozefa asszony. — Legyen szíves, küldje el embereit az estély után is, hogy hozzák rendbe a lakásomat és talán tavasszal feláshatnék a kertemet, rendbehozhatnék az ágyasokat és vethetnének is.

— Boldogok lesznek! Nagyon szeretnek ilyesmivel foglalkozni! — jelentette ki Haltern mély meggyőződés hangján.

A pompás tortákat, sok kalácsot, süteményt szépen sorba rakták a pohárszékre. Jozefa báróné valósággal őrt állott a drága kincsek előtt, mohó szeme majd elnyelte a sok finom ennivalót.

— Csak tudnám, hogy hány ember jön. Be lehetne

osztani a darabokat s a maradékot félretenni. Mit gondolsz, kedves Haltern, legfeljebb tizenöten lesznek, többben nem!

A főhadnagy vállat vont.

— Miután az egész udvar bejelentette, hogy jön, számíthatunk húszra is.

— Húsz! Hiszen az rettenetes sok! Ha ennyi szájra kell számítanunk, inkább kettévágok minden egyes darabot, úgylis igen nagyra vágták! Néhány darabot el is török. Töredéket nem vesz ki senki, legalább megmarad holnapra a reggelimhez. Én a morzsákat is szívesen eszem!

Haltern dicsérte a báróné takarékoságát.

— Szerencsére nedves, havas idő van, akinek nincs kocsija, remélhetőleg nem kockáztatja egészségét egy csésze teaért.

— Bizony, nagy kár lenne! Hol marad akkor a méltóságod diadala? Mennél több irigye akad, annál jobb!

— Igaz, igaz, kedves barátom, de fogalma nincs róla, hogy a nők milyen étvággyal vetik magukat minden ennivalóra. Örülnek, ha a más zsebére jóllakhatnak! Igazán kár a nagyszerű tortákért. Különösen a diótortát rendkívül szeretem. Azt hiszem, legokosabb lesz, ha a diótortát félreteszem. Majd szólok Cagimának is. Legjobban szeretném, ha hóvihar jönne közbe és magunk között maradhatnánk. Inkább kártyázzunk!

Frici jelent meg a küszöbön és érdeklődött, hogy az állólámpákat is megtöltse, vagy csak a függőlámpákat.

Memé izgatottan robogott feléje:

— Mindeniket meg kell tölteni! De az állólámpákat nem gyújtjuk meg! Hadd higgyék, hogy elfelejtettük!

A függőlámpának is csak az egyik ága fog égni. Eszükbe ne jusson gyertyákat gyújtani a zongorán és íróasztalon! Ilyen pazarlást nem tűrhetek! És ha marad még egy kis petroleum, töltsék az én petroleumtartómba, kivettem már a folyosóra!

— Parancsára, báróné!

— És igazán fűtsük be az összes szobákat? Hiszen ahol sok ember gyűl össze, ott úgyszincs hideg.

— Tekintettel arra, hogy a beteges, öreg Karl Christian is eljön, feltétlenül fűteni kell. Unna külön erre a célra egy fuvar fát küldetett az uradalmi erdészetből.

— Persze, persze, az ember kényszerhelyzetbe kerül! — És Jozefa bárónét majd megütötte a guta mérgeben, mikor a rakás gyönyörű fára nézett.

Most Babette jött kérdezősködni, hogy mit főzzen ebédre.

Jozefa felpattant.

— Csak nem főzünk ebédet, mikor délutánra ennyi sütemény lesz!

— Sok idő telik még el délutánig! — dörögte az öreg.

— Jó, nem bánom, válogass ki a pincéből néhány rothadó almát és főzd meg burgonyával vegyesen. Cagimával ketten megehetitek, én majd egy darab kalácsot eszem, egy csésze teával.

Haltern felállott hirtelen és búcsúzott:

— Jó lesz, ha öltözködéshez kezd, báróné. Illik, hogy legszebb legyen ma este!

Jozefa báróné igyekezett szeretetreméltóan mosolyogni:

— Remélem, kedves Haltern, hogy minden bánatomat elfelejtem, ha látni fogom, hogy a jó loben-

bachiak mennyire irigyelnek barátaimért. Igyekeztek pontosan megjeleni, hogy mellettem álljon a fogadásnál.

— Magától értetődik! Kérem, nevezzen ki Unnát és engem az estély rendezőinek és ígérem, hogy mindent el fogunk követni az est sikerének és fényének érdekében.

— Rendezők! Nagyszerű! Gyönyörűen hangzik! Természetesen, Önök a rendezők! Meggyőződése, hogy bámulatba fogják ejteni a világot. Addio, amico mio!

Haltern borzongva futott le a lépcsőn.

— Szegény, szerencsétlen kis Cagima, igazán legfőbb ideje, hogy börtönöd kapui megnyíljanak és esküvődre hívó harangszó konduljon.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Jozefa báróné szalonja közepén állott és nagy gyönyörűséggel nézte a férje halála óta egyetlenegyszer sem látott régi pompát.

A bútorokról lehúzták a kartonköpenyeket, a függőlámpát is megszabadították zsákjától, a nagy kínai vázokról, nipekről is lekerültek a szürke takarók.

Hála a derék dragonyosoknak, ragyogott a parkett is, mint a tükör, a rémséges kámforillatot kiszellőztették és Unna doktor orgonaillatot fecskendezett a szobákba.

Cagima elővette régi, konfirmáló ruháját. Bizony, nem alakítottak azon semmit azóta, izgalomtól kipirult arca, ragyogó szeme mégis szép volt benne.

Haltern úgy intézkedett, hogy Cagima csak a fejedelmi vendégek fogadásánál álljon nevelőanyja mel-

lett, azután nyomban menjen a legutolsó szobába és vigyázzon a süteményekre.

Memének nagyon tetszett az intézkedés. Még külön a Cagima lelkére kötötte:

— A cukorra is vigyázz. Ha valaki teát kér, kérdezd meg előbb, hogy cukor nélkül, egy, vagy két cukorral? Akkor valószínű, hogy mindenki tisztességből csak egy cukrot kér.

— Jó lesz, ha Unna doktor is ott tartózkodik a cukortartó közelében! — mondta Haltern — és lehetőleg magyarázza meg az embereknek, hogy édesség árt a szervezetnek.

— Nagyon szívesen, ha kegyes pártfogónőnknek szolgálatot teszek vele.

— A báróné pedig üljön ide a sarokba, a fejedelmi vendégek körülveszik, az udvarhoz tartozók megtöltik a szobát. Ha ezenkívül jönne is még valaki, egész bizonyosan hamar elmegy, mert látni fogja, hogy nincs hely.

— Igaza van! Talán tea se kell majd nekik!

— A diótortát jól elrejtette báróné?

— Hogyné! Ne féljen, nem vittem ki a kamrába. A szekrényemre tettem, a hálósobában.

— Nagyon okosan! . . . Ha jól hallom, koei állott meg a kapu előtt.

Jozefa az ablakhoz libbent.

— Csakugyan! Pontosság az uralkodók erénye! Kérem uraim, fogadják a magas vendégeket lenn a lépcsőn, hiszen ugyis otthonosak nálam.

A két fiatalember már rohant is kifelé.

Unna gyöngéd gondoskodással vezette fel a lépcsőn az öreg fejedelmet, Haltern pedig Hortensia hercegnének nyújtotta karját.

— Nos mi lesz? — kérdezte a hercegné. — Program-szerűen megy a dolog?

— Remélem, fenség! A kalácsot olyan apró darabocskákra vágta a ház úrnője, hogy nagyítóval kell keresni.

— Szóval kettőt vesz az ember!

— Azt hiszem, négy teszi ki a rendes mértéket!

— De szegény Jozefa görcsöket fog kapni.

— Nem baj! Orvos is van jelen!

— Még az előcsarnokot is befűtötték?

— Természetesen, államköltségre, fenség.

A szalon ajtaja kinyílt és Solingen báróné elragadtatva üdvözölte előkelő vendégeit. Mint a régi katonaló, ha ismét a kürt szavát hallja, úgy visszazökent Jozefa báróné is az udvar rég nem látott szokásaiba és szertartásaiba. Meglepő gyakorlottsággal és kifogástalan modorral köszöntte meg a fejedelmi vendégek kitüntető kegyét, bemutatta unokahugát, ragyogott, mosolygott, kedveskedett, elemében volt.

Unna és Haltern ismét lesietettek a trónörökös-pár fogadására.

Mikor Memé észrevette, hogy Irén Friderika milyen elegáns toalettal tisztelte meg házát, büszkesége nem ismert határt.

A trónörökös kedves mosollyal nyújtott át Memének egy különös csokrot: nem virágokból, hanem apró veteményből állították össze: fehér karfiol, sárgarépa, retek, paradicsom, fehér és vörös káposztalevelek, egész apró ugorkák, krumplik és közepén nagy árticsoka.

— Azt gondoltam, kedves báróné, hogy fiatal leányoknak még csak adhat az ember haszontalan virágot, de háziasszonyoknak praktikusabb hódolattal illik kedveskedni. Nehány óráig épp oly szép szinpompával

gyönyörködteti ez a csokor is, mintha virág volna, holnap azonban az egész költészet nem a szemétbe, hanem a levesfazékba kerül . . . és a báróné kétszer gondol kellemesen reám.

Memének ragyogott az arca:

— Milyen gyönyörű! Milyen kedves! Ilyen szellemes csokrot soha életemben sem kaptam. El vagyok ragadtatva.

Ujabb vendégek érkeztek. Jozefa báróné gyönyörűségtől olvadó, sugárzó arccal üdvözölte őket.

Karl Christian megszólalt:

— Foglaljunk helyet, ha úgy tetszik. Nem tudok sokáig állani, de udvarias ember létemre nem ülhetek addig le, míg a ház asszonya áll. Kérem báróné, üljünk le egy védettebb helyre, ahonnan kellő távolságból köszönhetjük látogatóit.

Haltern és Unna azonnal ott termettek és közelebb tölték a karosszékeket.

— Foglaljon helyet itt a karosszékekben, fenség, Solingen báróné a pamlag sarkába huzódik.

— Nagyon kedves elrendezés.

Abban a pillanatban Hortensia hercegné és Irén Friderika is közelebb léptek s a trónörökössel együtt valósággal körülsáncolták Jozefa bárónét. Még az udvarhoz tartozó néhány úr csatlakozott a társasághoz és néhány másodperc múlva Memé teljesen sarokba szorítva, elszigetelődött ugyannyira, hogy meg se mozdulhatott helyéből, ha nem akart a magas vendégeknek alkalmatlankodni.

Karl Christian fejedelem fürkésző szemmel nézett végig a teát és süteményeket kínáló szolgálkon.

— Kedves Irén, te ülsz legközelebb a forráshoz, légy szives juttass ide is néhány darabot abból a pom-

pás kalácsból és tortából, oly csábító, hogy nem tudok ellenállani.

— Igazán pompás, étvágyingerlő sütemény. Karl Johann óhajtasz enni belőle? Hány darabot adjak?

— No, egyelőre elég lesz három is, az ember nem léphet fel szerénytelenül . . . ellenben négy kockacukrot kérek a teához, hadd édesítsem meg az életemet.

A trónörökös olyan hangosan beszélt, hogy a legtávolabb állók is meghallhatták, Jozefa báróné össze-rezzent, de igyekezett a főherceg szavaira barátságosan mosolyogni, még ha megerőltetésébe került is. Sasszei aggódó figyelemmel kísérték a trónörökösne apró kezének veszedelmes mozdulatait, amint teát, cukrot, süteményt osztogatott jobbra-balra és valóságos vér-fürdőt rendezett Memé drága kincsei között.

Szegény Memének borsozott a háta, de ideje se maradt rémüléséből felocsudni, újabb borzalom szál-lotta meg.

Az ajtó egyre nyilott és egyre újabb embercsoportok tódultak be, olyanok, akiket látásból is alig ismert.

Az ujonnan érkezők mély meghajlással köszöntöt-ték az előkelőségeket.

Dragonyos tisztek a családjukkal.

Mindenki élénk, jókedvű.

— Benn a másik szobában bugyog a teaforrás, mondhatom a kalács és torta kitünő! — kiáltja Irén Friderika elragadó kedvességgel, Jozefa báróné pedig remegő izgalommal gondolja: — Milyen ostoba és felesleges megjegyzés! Látszólag azonban helyben-hagyólag bólint.

Mindenki a szomszéd szobába megy.

Legalább Cagima és Unna jól végeznék dolgukat!

És megint nyílik az ajtó . . . aztán megint és megint!

Ki mindenki tolakszik ide?

Solingen bárónénak szeme-szája tátva marad csodálkozásában, de a fejedelmi vendégek végtelen nyájasan köszöngetnek mindenkinek és Haltern a felvonuló sokaságot egyenesen a szomszéd szobába vezeti, a kálácshoz.

Jozefa egészen belesápad és a felvonulás még mindig tart, meg se akar szünni.

Jönnek, még jönnek, folyton jönnek!

Mindig többen és többen.

Mit keresnek itt?

Nincs másképp, csakis süteményt akarnak enni.

— Kedves Haltern — kiáltja a trónörökös, — legyen szíves adjon még egy csésze teát és tortát!

— Nekem is! -

— Én is kérek, ha szabad! — ostromolják Haltern a hercegnők, habár le se nyelték még utolsó falatjukat és majd torkukon akad a mandula, dió.

— Sajnálom, a kalács és torta elfogyott! — jelenti Haltern. — Parancsolja báróné, hogy hozassunk még a cukrászdából?

Memé sápadtan tördeli kezét, de Karl Johann vidáman szól közbe:

— Természetesen! Csak nem képzei, hogy kedves háziasszonyunk ki akarja éheztetni vendégeit? Ugy-e, kedves báróné, annyi tortát kell hozatni, amennyi csak szükséges?

— Hogyne, hogyne! — mosolyog Jozefa keserűen és a főhadnagy úgy siet eleget tenni a parancsnak, mintha puskából lőtték volna ki.

És az emberek csak sereglenek megszámlálhatatlan

sokaságban. Jönnek, tolakodnak, tülekednek, mintha vásáron volnának. Kispolgárok, kereskedők, tisztviselők . . . mi az ördögöt keresnek itt?

A fejedelmi vendégek pedig, úgy látszik, hogy ezeknek örülnek legjobban. Integetnek, barátságos szavakat kiáltanak felénk és nevetnek, tréfálnak, mulatnak, mint valami karneválon.

— Hihetetlen, hogy mennyi jó barátja és tisztelője van, kedves báróné — jegyzi meg Karl Christian. — Megható, hogy mindenki üdvözölni akarja.

— Igen, nagyon kedves — nyögi Memé üveges szemekkel.

— Méltóságos báróné, kifogyott a tea és cukor, úgy-e azonnal gondoskodjunk másról?

Memé kénytelen-kelletlen megint bólint, ijedtében még azt is elfelejti megjegyezni, hogy a patikából hozassanak teát.

Tekintetét mereven szegezi az ajtóra. Sohase lesz már vége a népvándorlásnak?

Alig férnek már a szobába, pedig akik teleették magukat süteménnyel, már el is mentek. Mint az éhös farkasok, úgy falnak.

Pedig ma reggel milyen szépen kiszámította, hogy két hétig megtakaríthatja az ebédet és élhetne kalácson, süteményen! Minek is rendezte ezt az ostoba vendégséget? Inkább tartott volna meg mindent egyedül magának. Tönkreeszik ezek a vadak! Nem elég, hogy minden készlet elfogyott, még drága pénzért hozasson újra tartalékokat! Ráadásul még csak nem is sopánkodhatik, ott ül, mint valami áldozati bárányka és némán tűrnie kell, hogy kifosztják, mint a rablók.

Ugy látszik Haltern is egyetért vele, mert már többször integetett titokzatosan és részvétellel.

Még az iskola igazgatónöje is eljött növendékeivel.
Mit akar itt ez a kicicomázott vén páva a csirkéivel.
Enni, enni! Süteményt enni.

Ugylátszik a fenségek is sokallják a dolgot, mert Hortensia hercegnő ajka elé szorítja zsebkendőjét, hogy nevetését leplezze.

A trónörökös azonban a legkomolyabb arccal jegyzi meg:

— Hihetetlen! Még a legfiatalabbak is tanujelét adják ragaszkodásuknak! És növendékleánykák barát-nőjüknek érzik! Igazán boldog lehet, báróné!

Wolfshausen udvari marsall közeledik ebben a pillanatban Jozefához:

— Méltóságos báróné, Karl Christian őfenségének ebben az időtájban bort kell innia, még pedig tokajit. bizonyára hálás méltóságod, hogy figyelmeztettem reá!

Memé szédül, ájulás környezi.

— Sajnálom . . . de tokaji igazán nincsen a házamnál . . .

— Oh, nem tesz semmit, majd hozatunk. Méltóztassék parancsot adni.

Jozefa báróné legszivesebben azt mondaná:

— Csak egy fél üvegel . . . az is elég.

A kamarás már messze jár és a trónörökös elégedetten dörzsöli kezét:

— Csakugyan ebben a hideg időben jót fog tenni egy-két pohár tokaji . . . amit a báróné engedelmével egészségére fogunk üriteni.

Memé úgy tesz, mintha nevetésre húzná száját, de ajka görcsösen vonaglik a kintől.

A népvándorlás pedig nemhogy szünetelne, még egyre hömpölyög, kifogyhatatlan áradással.

Künn a folyosón, a lépcsőkön is zsongó tömeg jön-

megy, találkozik, örül egymásnak, bucsuzik és siet a szobába kalácsot, tortát enni.

Az utcán egy-egy harsogó nevetés tör fel a sűrűn feketéllő sokaságban, már a lépcsőfokokon is ülnek szorgalmasan teázók, zümmögés, duruzsolás, kacaj tölti meg a levegőt.

A Memé szíve minden kétségbeesés mellett mentő és vigasztaló gondolatot talál az elrejtett és szerencsésen megmentett diótortában.

Hozzák a tokajit.

Jozefa bárónénak a szeme káprázik, csillagokat lát.

Az ostoba tisztiszolga tálcára tette a tokajit, körül rakta poharakkal, a kamarás a legszemtelenebb mérészséggel teletölti mindeniket és elsősorban a hölgyeket kínálgatja.

Sok szemérmetlen, mohó, kapzsi ember, senki sem kínáztatja magát, az udvarmester, a felesége, az udvar hölgyek nevetnek ostobán, szinte kéjelegve és isznak.

— Pompás bor, kitűnő! — dicséri a fenség a drága italt. — Igazán megható, kedves báróné, hogy ilyen nagylelkűen látja el vendégeit.

A báróné fájdalmasan összehuzza szemét.

— Fenséged rendkívül kegyes, sajnos azonban ilyen egyedül álló, szegény özvegy igazán nem költhet többet, mint amennyije van.

A trónörökös nagyot nevet:

— Könnyű a bárónénak nyomorúsággal tréfálozni, mikor olyan fényes anyagi körülmények között él. Ugy örültem, mikor a napokban hallottam, hogy báróné anyagi viszonyai annyire rendezettek, hogy városunk második adófizető polgára. Vagyona évről-évre szaporodik, a takarékosan félretett kamatok segítségével. Hiszen tudtuk, hogy szegény boldogult férje szép vagyont

hagyott hátra, de hogy méltóságod ennyire megnövelte, annak igazán örültem.

Solingen báróné arca kékült-zöldült.

— Oh milyen hallatlan indiszkrécio . . . hogy követhet el tisztviselő ilyesmit?

— Báróné, hiszen ez csak hivatalos megállapítás volt. Tisztviselőnek nem lehet titka fejedelme előtt. És különben is minden egyes tétel tárgyalás alá kerül.

Memé magánkívül volt. Hallatlan! Milyen hangosan beszél a trónörökös, mindenki figyel és mindenki tudni fogja ezentul, hogy Solingen báróné dúsgazdag. Memé szédül és kezét halántékához szorítja.

— Rosszul érzi magát kedves báróné? — kérdi Hortensia hercegnő részvéttel. — Hamar egy pohár bort! Milyen figyelmetlenség, mindenkinek töltöttek, csak épen a ház asszonyának nem.

— A bárónénak nincs bora?

— Hol van az inas?

— Ne . . . ne, — védekezik Memé, — nem kell több bor!

— Dehogyan nem, az orvos rendelte!

— Ha elfogyott, hozzanak megint! Inkább két üveggel egyszerre, ne fogjon ki!

Memé úgy elképed, hogy már tiltakozni sem tud, sőt annyi lélekjelenléte sincs, hogy bár odakiáltaná a serény Fricnek: „A patikából!”

Forog a szoba Jozefával és újabb vendégek tódulnak be az ajtón, a fejedelmi vendégeket egészen elfoglalja a tarka, látványos kép és kitűnően szórakoznak.

Soffőrök, kéményseprők, bábaasszonyok, az „Aranybárány” vendéglős feleségével, leányával, fiával, Engelke szabómester és a foltozónő, a gyümölcsös kofa,

a rendőr, vonulnak fel és hajlonganak és gyúrják a kalácsot.

Aztán Frici jön sietve három üveg tokajival és mikor Haltern szemrehányóan vonja kérdőre, hogy miért hozott három üveget, hiszen csak kettőt kértek, az ostoba fickó zavartan dadogja, hogy hármát értett.

Memé nem talál kifejezéseket kétségbeesésére.

Szörnyűség, borzalom, felháborító, méltatlanság, rettenetes, rémséges, idegrázó, vérbefagyasztó, minden, minden kevés.

A trónörökös tölt a poharakba, most legelőször Solingen bárónénak nyújtja oda az aranyszínű, drága italt és aztán megint rendre mindenki iszik.

— Igyunk kedves háziasszonyunk egészségére, — indítványozza Karl Johann és nincs mód tiltakozni, védekezni, elhárítani a tisztességet.

— Talán Karl Christian kaphatna egy sandwichet, nehogy az erős bor megártson.

Sokan ajkukba harapnak és nevetnek, de Fric el-tűnik, hogy sietve engedelmeskedjék a fejedelmi kívánságnak.

Az ifjuság dalárdája jelenik meg a szobában és énekelnek a fejedelem tiszteletére.

Nagy a meghatottság, csak Memé szive dobog az izgalomtól hangosabban, mikor Hortensia hercegnő megjegyzi:

— Ugy hiszem kedves báróné, ha a lelkes dalárdistáknak sört ad tea helyett, nagyon meg lesznek elégedve, jobban meg is illeti őket.

— Persze, persze, — bólintott a fejedelem is — hadd kapjon sört az ifjuság.

Memé elgyöngülve roskad hátra karosszékében.

— Ha meg kell lenni! — sóhajtja búsan.

Hála Istennek végre megszűnt a népvándorlás, már öt perce senki sem nyitott be az ajtón.

Ez megint mi?

Memé szinte felugrik ijedtében helyéről.

A széles előcsarnokból katonazene hallszik.

A társaság el van ragadtatva a gyöngéd figyelemtől.

— A dragonyos ezred zenekara!

— Milyen kedves!

— A tisztikar előzékenysége az uralkodó iránt.

— Csend uraim! Figyeljünk a gyönyörű zenére, milyen finoman, diszkréten hangzik kívülről!

A teremben mindenki elhallgatott.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET.

Solingen báróné alig hallja a zenét. A szomszéd szobák lassanként kiürülnek, a vendégek kigyülnek a folyosóra. Milyen jó, legalább nem járják össze a szőnyeget.

— Ujabb szám . . . de hiszen ez egy divatos keringő. Élvezi a zenét, kedves báróné?

— Igen, kétségkívül, — dadogja Memé és lelki szemeivel már borzadva látja, amint a katonáknak is sört fognak adni.

Egy főhadnagy rohan be örömsugárzó arccal:

— A hangulat tetőpontra hágott, a fiatalság már táncra perdült odalenn.

— Kitűnő gondolat! Ilyen kedves házi multság már rég nem volt Lobenbachban — jelenti ki Hortensia és Memének torkán akad a tiltakozás.

— Ha táncról van szó, akkor én sem hiányozhatom — kiált fel a trónörökös.

— Én is megyek — kérleli ujjongva Irén Friderika.

A trónörökös karját nyújtja nejének, Lochan főhadnagy Bühl grófnő előtt hajlik meg, jókedvűen lejtének le a lépcsőn.

— Nem engedem meg, hogy Cagima táncoljon! Semmi szín alatt!

Memé most már összeszedte szédülő energiáját, felugrik helyéről és a táncolók közé igyekszik rohanni.

A fejedelem megnyugtatólag teszi kezét a báróné karjára:

— Milyen megható gondoskodás! Mindenesetre abban igaza van, a sok tánc nagyon ártalmas, de ilyen kivételes alkalmakkor igazán vétek volna megtiltani! Nagyon kérem, engedje meg, hogy Cagima baronesz táncolhasson . . . ne adjon kosarat! Hadd legyen a fiatalságnak is öröme, hiszen mi öregek is kivettük részünket minden mulatságból, annak idején.

Memé szájtátva bámult a beszélőre. „Mi öregek“? Csak nem reá célzott a fejedelem? Micsoda tapintatlanság!

És nem is öreg! Nem igaz! Javakorabeli asszony, akinek még két olyan aranyifjú udvarol, hogy egész Lobenbachot a sárga irigység gyilkolná, ha tudná.

De hiszen a fejedelem udvariatlansága igazán nem fontos! Sokkal nagyobb baj, hogy Cagima most rájön a szórakozás, az udvarlások izére, hiszen mint házikisasszonyt egész bizonyosan ünneplik lenn.

És mi türes-tagadás, Memé maga is szívesen táncolna két hő imádója karján. Átkozott, kegyetlen végzet! Most itt kell ülnie a fejedelmi vendégek között és unalmas beszélgetésüket udvarias arccal végighallgatni. Kit érdekel ma már a tizenötödik század divatja? És mit beszélnek róla? Meg a festőkről? Oh, ez az átkozott

etikett! Itt ülni, mint egy fa és hallgatni. Micsoda ostoba gondolat volt ez az egész zsur? Mindenki mulat és jól érzi magát, csak éppen a háziasszony nem.

Az ajtó kinyílik és Fric lép be egy tálca sandwich-csel és tányérokkal.

— Milyen figyelmes, milyen kedves! — dicséri Hortensia hercegné az inast. — Igazán gratulálok báróné ehhez a pompás kiszolgáláshoz.

Jelentik, hogy a kocsik már előállottak, de a fejedelmi vendégek olyan jól érzik magukat, hogy még nincs kedvük elmenni.

És Karl Christian odasúgja a hercegné fülébe:

— Hadd táncoljon szegény Cagima!

A vendégek nevető beszélgetését túlharsogják a zene hangjai. Egyik dallamos keringő a másikat követi és a fiatalság lelkesen élvezi a tánc örömeit.

— — — — —
Unna hálás örömmel fogadta barátja intézkedését és el nem mozdult Cagima mellől. Akkor is mellette állott, amikor bemutatták a fejedelmi vendégeknek, gyönyörködött a fiatal leány egyszerű, szerény elfogulatlanságában, a hercegnők és az öreg fejedelem lekötelező szíves barátságában.

A nagy népvándorlás kezdetén, nénje egy intésére ott termett Cagima a tea- és cukorkészlet mellett. Artik doktor pedig örült, hogy végre egyedül maradnak. Kabátja zsebéből néhány La France-rózsát vett elő.

— Most először nyílik alkalmam és módom személyesen átnyujtani néhány szál illatos virágot. Nagyon kérem, tüzze fel.

Cagima elpirult és lesütötte szemét.

— Milyen kedves. Nagyon, nagyon köszönöm, de lehetetlen feltűzni . . . ha a néni meglátná . . .

— Nem fogja meglátni. Most hosszú ideig lekötik a fejedelmi vendégek és nem lesz alkalma észrevenni a gyorsan hervadó diszt. Nem is képzei baronesz, hogy milyen türelmetlenül vártuk Halternnel együtt a mai napot és teljes szívvel és lélekkel azon leszünk, hogy kivezessük az élet és boldogság felé.

— Olyan jók és kedvesek . . . — felelte Cagima zavartan, — de azt hiszem, hogy sohasem fogom megismerni az életet és a boldogságot.

— Hogy is mondhat ilyesmit nekem, baronesz!

Cagima most először emeli tekintetét az orvosra. Milyen halálosan szomorú, fájdalmas tekintet! Artik megdöbben. Vajjon mi történt?

Kérdőzködésre nem marad idő. Wachsenstein grófnő és Haltern közelednek.

— Kedves grófnő, — mondja a dragonyos, — végre itt talál egy fülkét és biztos, védett helyett. Innen kitűnően látni fogja a lobenbachiak tömeges felvonulását. Unna doktort és Cagima baroneszt már előbb ideirányítottam és azt hiszem, hogy kitűnően fogjuk érezni magunkat négyesben. Jó estét baronesz! Ma találkozunk először Cerberus nélkül és igazán örülök, hogy végre megmondhatom, hogy Unna doktorral együtt hűséges lovagjai vagyunk és egyre azon dolgozunk, hogy Csipke-rózsát megszabadítsuk az elátkozott kastélyból. Hideg, fagyos modorunk nagynénje jelenlétében csak hazug színlelés. Ma alkalma és módja lesz meggyőződni róla.

Margit grófnő melegen megölelte Cagimát.

— Ugy örülök, hogy megismerhetem, már nagyon sok kedveset hallottam róla és már ismeretlenül is nagyon szerettem. Unna doktor majd előadással fogja fűszerezni a felvonulást, pompásan fogunk szórakozni.

— De mi lesz a süteménnyel és teával? — kérdezte

a fiatal leány félénken. — Nem is képzelem, grófnő, hogy milyen kellemetlen feladatot rótt a doktorra és reám Jozefa néni és igen kellemetlen következményekkel járhat, ha nem teljesítem kötelességemet pontosan.

Artik székeket tolt az erkély fülkébe.

— Sohse aggódjék, baronesz, olyan tisztára mosom majd nagynénje ítélőszéke előtt, hogy fehérebb lesz a ma született báránynál.

Haltern időközben kiment a folyosóra és néhány vérvörös granátvirágot hozott be Margit grófnőnek.

— Arra teremtette az Isten a granátvirágot, hogy a grófnő fekete haját ékesítse.

Margit kedves mosollyal köszönte meg a figyelmet.

— Valósággal ünnepélyes színezetűre dekorálnak az urak . . . mintha legalább is táncmulatságra készülnének.

— Sohase lehet tudni, hogy mit hoz a jövő! — mosolygott a főhadnagy titokzatosan.

— Esetleg keringő dallamokat? Jaj de örülnék neki! Nagyon szeretek táncolni és oly ritkán van alkalmam hozzá.

— Csodálkozom, pedig sehol annyi alkalom nem nyílik mulatságra, mint éppen Rómában, általában délvidéken, a Rivierán például!

— Talán farsangolt lenn?

— Igen, most egy éve!

— Ugy? Szabad kérdezni, hogy hol?

— Miért ne? Nem csinálok titkot a szivemből.

— Talán a szív is szerepet játszik benne?

— De mennyire, hiszen a multkor már hallhatta grófnő önvallomásaimat!

— Igaz, emlékszem!

A grófnő szeméből megint ezer pajkos kobold nevetett Halternre.

— Sajátságos, mennyire ugyanazzal a szemmel néz, ugyanazzal a nevetéssel nevet a grófnő, mint a kis Coeurdame.

Beszélgetésüket az inas zavarta meg. Halkan sugott valamit a főhadnagy fülébe.

— Bocsásson meg, grófnő, hiv a kötelesség.

Közben Artik kedves előzékenységgel szolgálta ki a hölgyeket teával, kaláccsal és tortával.

Cagima megütközve nézte a betóduló sokaságot, amint megrohanták a teát és süteményt és egy oldalajtón gyorsan elvonultak.

— Nagyon meg lesz lepve Jozefa néni, hogy ennyien látogatják zsurját. Ki kellene néznem a konyhába, mert nem lesz elég tea, se kalács.

Artik visszatartotta a fiatal leányt.

— Ne mozduljon, baronesz. Annyi ember van künn, előszobában, folyosón, lépcsőkön, hogy úgyse tudna keresztül vergődni. Ne féljen semmitől! Ma Haltern játssza a házikisasszony szerepét a szürke házban. Élvezze a mai estét nyugodtan és ne törődjék senkivel!

— Maga mindenkit ismer, doktor? Amennyi ember elvonul, mind barátságosan és tisztelettel köszönti.

— Hogyne, akár mindenkinek elmondhatnám az élettörténetét. Itt van például a szegény öreg polgármesterné a Haltern karján. Igazán szép tőle, hogy eljött, pedig milyen beteg.

— Bizonyára kárpótlásul azért néz reá legelbűvölőbb pillantásával a mi Don Juan dragonyosunk.

— No de már át is adja unokájának a jó nénit és egyenesen felénk tart.

Haltern tréfás lihegéssel rogyott a karosszékre.

Soha még ilyen jókedvűnek, szellemesnek nem látta senki. Csak úgy szikrázott, ragyogott, egyik mulatságos ötlete a másikat kergette. A hölgyek és Unna ki nem fogytak a nevetésből.

Mindenekelőtt Cagimát avatja be összes cselszövéseikbe, hiszen mindez érette történik csupán. A fiatal leány csodálatosan felélénkül, nevet, élvezi hű lovagjai hadjáratát.

Margit grófnő közbeszól:

— Hogyan lehetséges azonban az, hogy a bizalmatlan természetű asszony Unna doktort is beengedte házába?

— Nagyon egyszerűen. Nem mondhattam, hogy doktorunknak felesége és hat gyermeke van, de legalább azt elhitettem vele, hogy vőlegény!

Artik megdöbbenve ugrott fel.

— Az Istenért, mit csinált? Megőrült? Kivel hozott össze?

— Nem neveztem meg szíve szerelmét, nevet nem költöttem.

Haltern hirtelen közelebb huzódik Margit grófnőhöz és valami mulatságos anekdotát mesél. Amíg ők ketten nevetgélve sugdosodnak, Unna a Cagima csodálkozó, piruló arcába néz.

— Cagima baronesz, maga is elhitte Haltern meséjét?

A fiatal leány felelet helyett bólint és megkönnyebülve sóhajt fel.

— Igazán hitte?

— Jozefa néni olyan határozottan állította . . . Nagyon nehezemre esett . . . de el kellett hinnem!

Az Artik ajkára szenvedélyes kiáltás tolul. Szerencsére azonban még idejében fegyelmezi magát.

Haltern megint felugrik helyéről és indul az egyre növekvő tömeg felé.

Unna és a fiatal hölgyek most csak a különös látogatókra irányítják figyelmüket. Egyik-másik alak látára pajkos, szünni nem akaró nevetésben törnek ki.

Haltern bort hoz kis ezüst tálcán.

— Igyunk grófnő, a kis Coeurdame egészségére . . . úgyszintén tőle rabolta szemét és mosolyát.

Artik mélyen a Cagima szemébe néz:

— És mi iszunk a Haltern szép meséjére . . . az ismeretlen istennő jóvoltából, talán én leszek az ország legboldogabb embere!

A Cagima szemében sugaras boldogság ragyog.

A poharak összecsengenek. A vér még jobban felpeteszül, még zajosabb lesz a vidám nevetés.

Cagima úgy érzi, mintha gonosz álomból most ébredne meleg életre.

Tekintete egyre gyakrabban és hosszasan keresi az Artik meleg, rajongó nézését.

Körülöttük pedig sűrög-forog a tömeg, növekszik a zaj, a felvonulás tetőpontra hág.

Aztán megszólal a zene.

— Haltern, nyissa meg Memével a bált.

— Hogyisne, Memét karszékéhez szögezik a fejedelmi vendégek . . . mára ártalmatlanná tettük. Gyorsan a karját, grófnő! Nehogy elmulasszuk a keringőt.

— Isten ments! Milyen jó, hogy kissé kiürültek a szobák.

— Vihar előtti és vihar utáni nyugalom!

Artik is felajánlja karját Cagimának.

— Most táncoljunk egyenesen az égbe, baronesz. Szabad kérnem?

Milyen boldogan, meghatottan néznek egymás szemébe.

Valósággal repülnek le a lépcsőn.

Haltern átkarolja táncosnőjét és könnyed eleganciával vezeti. Ahogy tánc közben közelebből figyeli a bájos udvarhölgyet, ragyogó arca hirtelen elkomolyodik. Megint eszébe jut a nizzai farsang és a pajkos kis Coeurdame.

— Megfoghatatlan . . . érthetetlen hasonlatosság! Mintha valami varázslat igézete alatt állanék. Édes Margit grófnő . . . nagyon lovagiatlannak tartana, ha megkérdezném, hogy hány éves?

— Szó sincs róla! Igazán mindegy, hogy egyenesen tőlem akarja megtudni, vagy a góthai Almanachból. Huszonöt éves vagyok.

— Érthetetlen! Járt valaha Bécsben?

— Négy év előtt elkísértem Hortensia hercegnét Max Georg főherceg temetésére.

— De hosszabb ideig nem tartózkodott ott soha?

— Legfeljebb egy hétig!

— Nincs rokonságban egy osztrák Spaurek-családdal?

— Legkevesbbé sem!

— Minden tudományom csődöt mond!

— Hja . . . a magas vezérkar sem tudhat mindent!

— Hogy gúnyolódik a szeme, az ajka megint! Csak érteném . . .

— Ismeri azt a mondást, hogy aki barátját igazán szereti . . . akkor kezd hinni benne, mikor nem érti.

— Szóval, grófnő, azt óhajtja, hogy vakon higgyek.

— Ha ugyan halálra nem táncoltat . . .

Haltern ijedten állott meg.

— Ezer bocsánat, grófnő . . . boldog ember nem érzi az idő mulását . . .

Milyen mozgalmas, pezsgő élet veri fel a mogorva szürke ház hosszú, néma csendjét.

A tánc szünetel néhány pillanatig.

Az inasok kis hordó sört gurítanak a katonáknak, Frici meg frissítőket hord szét a vendégek között.

Cagima alig tudja még felfogni a nagy boldog valóságot: Unna nem vőlegény . . . Unna szabad.

Az orvos melegen szorítja meg kezét.

— Annyi mindent szeretnék mondani . . . Cagima, de sok szem figyel és nem tudnám magamat kellőképpen mérsékelni. Hála Istennek, hogy megtaláltam végre a Csipkerózsához vezető utat . . . remélem nemsokára nyílik alkalmunk zavartalan beszélgetésre is.

— Ezután is eljönnek kártyázni?

— Amint időt tudok szakítani magamnak. Éppen ilyenkor van a legtöbb betegség, járvány . . . sajnos vidéken is több igen súlyos esetem van.

— Ugy aggódom magáért, vajjon eléggé vigyáz egészségére?

Az orvos szeme boldogan ragyogott.

— Köszönöm kedves szavait, Cagima . . . Igen boldoggá tesz velük . . . Nyugodt lehet, hogy vigyázok magamra . . . most már van kiért és miért . . .

A zene melódiái közé kiáltás vegyül:

— Öfensége a trónörökös!

— Öfensége a trónörökösnek!

— Milyen öröm . . . milyen szép . . . ők is velünk táncolnak.

A trónörökös már ott áll Unna és Cagima előtt:

— Az első tánc a házikisasszonyt illeti. Szabad

kérnem, baronesz? Nagyon, nagyon örvendek, hogy Önnel nyithatom meg az idei táncszezon.

Táncraperdülnek és utánuk Irén Friderika Halternnel.

Azután Cagima sorra táncol az összes tisztekkel. Körülfogják, elhalmozzák szíves előzékenységgel és Umnának volna is oka féltékenykedni, ha a Cagima szeme nem mosolyogna reá folyton, messziről és másokon keresztül is: Mindig reád gondolk!

TIZENÖTÖDIK FEJEZET.

Milyen gyorsan repül az idő!

Be kár, hogy az öreg fali óra már nyolcat üt.

— Most még kiséperjük a termet — kiáltja Irén Friderika jókedvűen. Kedves Haltern, huzassa búcsúzóul a Bálsyrént.

A főhadnagy siet a trónörökösné óhaját teljesíteni, azután Margit grófnőhöz megy.

— Ahogy kezdtük, úgy végezzük be! Hihetetlenül hasonlít a kis Coeurdaméhez . . . csak egy tekintetben fedezek fel különbséget.

— És pedig?

— A kis Dolly kizárólag velem táncolt, de grófnő hűtlenül lebeg egyik sarkantyútól a másikhoz.

— Süldő leányok még igen félénkek . . . nem tudják mindig azt tenni, amit szeretnének.

— Köszönöm . . . Azt hiszi, hogy velem nem lehet szívesen táncolni?

— Izlés dolga! Ami egy kis bonbonniéret színültig megtölt édességgel, az esetleg a vén skatulyákat üresen hagyja.

— Mikor fogom megint látni, grófnő!

— Ugy hallottam, hogy Memét már a legközelebbi napokban felrendelik ebédre és minthogy Ön a hűséges uszályhordozója, remélem, hogy gyönyörködni fogok szép lovagiasságában.

— És mikor utaznak?

— Azt hiszem, december tizedikén.

— Hova?

— Mindenekelőtt Münchenbe, azután valamelyik téli sporthelyre és onnan, mint rendesen Rómába.

— Hogy lehet mindig Rómába menni?

— Maga persze úgy gondolja az utazást: Nizzába menni, a kis Coeurdameot látni, azután meghalni szerelmi bánatban.

— Vagy Lobenbachban a Coeurdame képmásával találkozni, s szerelemmel tovább élni.

Margit grófnő elfordítja arcát. Semmiesetre sem akarja, hogy pirulását észrevegyék.

Haltern azonban halkán nevet és megszólal:

— Tükröcském, tükröcském, áruld el, ki a legpirosabb arcú országszerte?

Margit felnéz és pillantása éppen a szemközti tükrökre esik, meglátja piruló arcát és a főhadnagy nevető szemét.

— Grófnő!

— Ne beszéljen annyit, kijövök a taktusból.

— Akkor cserélünk! Hallottam grófnő, hogy lovagol is olykor. Ugy szeretném, ha egyszer elkísérhetném!

— Szívesen, jöjjön vasárnap délután a pavillonban levő fogadószobámba.

— Min lovagol a szalonjában?

— Pegazuson.

— Költ?

— Nem, prózát írok. Naplót vezetek.

— Azt már szeretném olvasni!

— Elhiszem, hogy érdekelné!

— Talán rólam is esik szó benne?

— Nagyon is sok.

— Ott talán meg van fejtve a talány, hogy honnan értesült oly jól magánéletemről?

A grófnő szeme megint talányosan nevet.

— Minden, minden benne van! Hétpecsétetes varázskönyv. Ha elolvasná, bölcsebb lenne, mint Rabbi Akiba.

— Küldjön be holnap egy kis kóstolót belőle!

Margit grófnő válasz helyett a szemébe nevet.

— Mégis el fogom olvasni egyszer!

A trónörökös a főhadnagy vállára teszi kezét:

— Ha volna olyan szives, kedves Haltern és előállíttatná a kocsikat.

— — — — —
Unna is utolsót táncolt Cagimával.

— Holnap megint látom az ablaknál? — kérdi az orvos gyöngéden.

A fiatal leány ragyogó arccal bólint.

— Hol volt az utóbbi napokban? Nem is képzeled, hogy milyen vágyódással kerestem.

— Azt hittem, hogy vőlegény . . .

Az orvos tréfásan nevet.

— Nagyon busult?

Cagima ijedten fordul el.

— Még nem vagyok jegyben . . . de ami késik, nem mulik . . . — mondja Artik.

A fiatal leány nagyot sóhajtott és behunyja szemét, mintha félne, hogy eltűnik az álom.

A zene elhallgat.

Még egy forró, titkos kézszorítás.

— Viszontlátásig, holnap!

— Viszontlátásig!

Az orvos meghajol, aztán az öreg fejedelemhez siet, hogy személyesen vezesse kocsijához.

A vendégek egyenként felveszik köpenyüket, sáljukat.

Öt perc mulva néma és üres a szürke ház.

Cagima a hervadt, félig elhullott rózsák maradványát megmenti.

A legények rendbehozzák a szobákat, leoltják a lámpákat.

Jozefa báróné végképp kimerülve az izgalomtól, mérgelődéstől, fáradtságtól ül karosszékében.

Valósággal előnti az epe és éhes . . . Míg mások felették mindent házában, ő maga semmit sem evett. Már majd elájult az éhségtől, de remélte, hogy ha jó példával jár elől, mások is inkább kimélik a drága vajaszsemlét.

Frici és Cagima lépnek a szobába.

— Maradt még sütemény, vagy vajaszsemlé?

— Jelentem alásan a méltóságos bárónénak, semmi sem maradt.

— Hallatlan!

— Hogy elpusztítottak mindent és milyen piszok, rendetlenség maradt utánuk. Majd holnap eljövünk és mindent rendbehozunk. Most a méltóságos báróné engedelmeivel hazamegyünk, mert dél óta semmit sem ettünk és éhesek vagyunk.

Jozefa báróné megrémül. Talán még ezek a fickók is elvárnák tőle, hogy megvendégelje őket. Bizonyára Cagimának is üres a gyomra! — Nem, nem, menjenek csak haza.

Kegyesen int kezével.

— Elmehetnek és majd holnap jöjjenek el. Te is

siess lefeküdni Cagima és felejtsd el minél hamarabb ezt a zürzavaros, undok kavarodást. Gyülölöm és soha többet meg nem engedem.

Frici kimegy a szobából Cagimával együtt. Összeüti bokáját és meghajtja magát:

— Nyugodalmas jó éjszakát kívánok baronesz. Gyönyörű estély volt, azt hiszem, hogy mindenki jól mulatott és a kisasszony is.

A fiatal leány egész arca kedvesen mosolyog:

— Igen, gyönyörű volt! Köszönöm a segítségüket. Remélem, mind megitták a sört?

— Parancsára baronesz és örvendünk, hogy rendelkezésére állhattunk.

— Jó éjszakát, Frici!

Cagima felrohan a szobájába.

Ujabb meglepetés fogadja.

Egy nagy torta, egy pohár tokaji és krizantémek állanak az asztalon.

Néhány sor írás hever a virágon.

„A burgonya és rothadt alma bizonyára nem elég táplálék a mai napra, azért gondoskodtunk egy kis magáncsemegéről. Jó éjszakát, rózsás álmokat! H. és U.“

Cagima sir is, nevet is örömeiben. Milyen kedves figyelem!

Mégegyszer átnéz a szomszéd ablakra. A szoba világos és Artik az ablaknál állva vár.

Mosoly fut végig az arcán, mikor megpillantja a leányt és kitarja két karját.

Cagima ajkához szorítja a virágot, jó éjt int, aztán eloltja a lámpát.

Szegény kis Hamupipőke aznap este mosolyogva alszik el és szépeket álmodik.

Memé pedig azalatt betámolyog hálósobájába és elhatározza, hogy azért is jól fog élni!

Keresi gondosan elrejtett tokajiját, nincs sehol! Oh, amott egy üres üveg!

Még ezt is kifosztogatták?

A rablók!

Ihatom hideg vizet, én a ház úrnője, a saját estélyemen a tortához. Remélem azt csak nem vitték el.

Oh jaj! Hiába keres, kutat, tapogat, turkál remegő keze. A tortának is csak hült helye maradt!

Toporzékol dühében!

Egy székre veti magát és majd megfullad.

Nincs más hátra, mint idegcsillapítót bevenni. Huszcsepp egy pohár hideg vízben. Ennyit élvez estélyéből a ház úrnője.

Korgó gyomorral, csalódottan, gyűlölettel eltelve az egész világ iránt, tér nyugalomra.

Sokáig nem tud elaludni.

— — — — —
A tiszti kaszinó fényesen kivilágított helyiségeiben az urak, élükön Karl Johann trónörökössel, vidáman üritik pezsgős poharaikat és ünneplik Halternt, az est hőst.

A főhadnagy indítványára a szívek királynőire üritik poharaikat.

— Éljen a Coeurdame!

— Mindegy, hogy szőke, vagy barna . . . éljen!

— Vivat Coeurdame!

És Haltern titokban azon töpreng, hogy voltaképpen ki a Coeurdame? Dolly Spaurek, vagy Margit grófnő? A két alak összeolvad lelakiszemai előtt és szivdobogva suttozja: Köszöntelek, kedves Coeurdame!

Másnap reggel Haltern a szürke ház felé vette útját.

Kellemes gondolatok kóvályogtak fejében. Éppen az imént jelentette ki kapitánya, hogy karácsonykor hosszabb szabadságra mehet, mivel ősszel nem vette igénybe. Adja csak be mielőbb a kérését.

Négy hét előtt még feltétlenül Bécsbe akart menni, hogy lesben álljon a Spaurek-palota előtt, míg Dolly bárónőt szemtől-szembe láthatja.

Már írt is egy barátjának, hogy tudakolja meg, hogy a Spaurek-család hol tölti a telet.

Meg is jött a válasz. Spaurek báró nejével és leányával hosszabb tartózkodásra Münchenbe utazott. A baronesz festeni tanul és a Finkh-Melgunoff penzióban laknak.

Halternnnek hirtelen eszébe jutott, hogy Margit grófnő is Münchenbe készül Hortensia hercegnével.

Pompás gondolat! Ha sikerülne rávenni a hölgyeket, hogy ugyanabban a penzióban lakjanak, milyen könnyű volna összehasonlítani szíve két választottját és a mérleg vagy jobbra, vagy balra billenne, de a habozás véget érne.

De most előbb Memével kell az ügyeket rendezni, nehogy bőszen haragja szegény kis Cagimát sujtsa.

Az utcasarkon majdnem beleütközött a doktorba:

— El ne gázoljon az Istenért! Kár volna. Képzelve, éppen most kaplam értesítést, hogy szüleim autót küldenek ajándékba. Éppen meg akarom nézni a teherpályaudvaron, hogy vajjon nem érkezett-e még meg?

— Szép ajándék! Az első próbaútnál én is ott szeretnék lenni!

— És tudja, hogy mit kívánnak a szüleim viszonzásul? Képzelve, azt akarják, hogy karácsonyi ajándé-

kul nyujtsam át a menyüket, még pedig vigyem autón Münchenbe.

— Szóval Münchenben lesz egész családja?

— Igen!

— Van már lakásuk?

— Tudtommal nincs!

— Beszélje rá őket, hogy lakjanak a Finkh-Melgunoff penzióban! Vigjátékunk utolsó és legszebb felvonása ott fog lezajlani, ha ugyan nyélbe tudom ütni a dolgot. Az összes szereplőket odacsődítem és a szülei életnagyságban átvehetik leendő menyüket.

— Világosabban beszéljen!

A főhadnagy órájára nézett. — Még egy félórát ellophatok haragos Jozefától — elkisérem egy darabon és azalatt mindent elmondok.

A két férfi élénk beszélgetésben haladt karonfogvást a teherpályaúdvár felé.

— Azt hiszem, — mondta Unna, — hogy sok bajunk lesz még Memével! Ma reggel már átmentem érdeklődni a kedves egészsége iránt . . . tajtézkik, tüzet lehel, kigyót-békát kiabál a tapintatlan lobenbachiakra. Dühöng, amiért Cagima táncolni merészelt és okvetlenül valami erdész rokonánál akarja tölteni a telet, a világfől elrugaszkodott erdő közepén, ahol soha egy lelket se láthatna szegény kis leány. Éppen fel akartam keresni, kedves Haltern, hogy megbeszéljem az ügyet magával és segítségét kérjem.

— Utálom már ezt a fősvény öreg asszonyt. Hihetetlen, hogy mint szenved szegény kicsike! Alig várom, hogy végkép kimentsük a gonosz sárkány hatalmából. Bizza csak reám! Kicsaljuk barlangjából a medvét. Hallgassa meg legujabb haditerveimet . . . Ma este hagyjuk jól nyerni Memét, hogy jobb kedvre hangol-

juk, maga aztán mint orvos, határozott és ellentmondást nem tűrő tanácsokkal támogassa propozícióimat.

Még sokáig titkolóznak, nevetgélnek.

Haltern végre elbucsuzik és a szürke ház felé veszi útját.

TIZENHATODIK FEJEZET.

Haltern nem részesült valami meleg fogadtatásban a szürke házban.

Memé a pamlagon feküdt, nagy köpenybe burkolva.

— Ne tegye le a kabátját, még nem fűtettem, abban a reményben, hogy marad némi meleg tegnap estéről mára is. A rettenetes kiadások után, mégis csak el kell kezdenem a takarékoskodást valahol. Inkább elviselek egy kis hideget.

— Nagyon okosan.

Haltern széket húzott a pamlag közelébe és leült Jozefa báróné mellé.

— Nem volt nyugtom, míg drága hogyléte iránt nem tudakozodom! Nem is sejti, hogy mennyit aggódunk Unnával, nehogy a szokatlan fáradság, a tengersók hódolat megártson egészségének. Sajnos sejtelmünk nem csalt.

Memé szemmel láthatólag felüdült udvarlója szavaira.

— Bizony, kedves barátom, áldozatul estem a lobenbachiaiak tapintatlanságának. Rettenetes éjszakát töltöttem. Éhesen és halálos fáradtan feküdtem le.

— A lobenbachiaiak nem akartak tapintatlanok lenni, csak kifejezést adtak ragaszkodásuknak.

— Nagyrabecsülöm a ragaszkodást, ha nem esnek vele az ember terhére és nem kerül annyi anyagi áldo-

zatba. Gondolhatta mindenki, hogy nem lehet kellemes ennyi vendég a házban.

— Senki se tudhatta előre, hogy ki mindenki jön el. Mikor aztán látták, hogy túlsokan vannak, sietve távoztak.

— Előbb azonban teleették magukat kaláccsal és tortával.

— Oh nem mind . . . nagyon sokan udvariasan megköszönték és elmentek.

— De bor, sör, vajaszsemle . . . igazán felesleges és megbeszélésünk ellenére volt.

— Magam is megbotránkoztam, de mit lehetett volna tenni? Igen, ha magunk közt maradhattunk volna, mint ahogy gondoltam . . . de az udvar teljes létszámában való megjelenése teljesen megzavarta a fejemet! Ki hitte volna, hogy az öreg fejedelem is eljön?

— Magam is csodálkoztam!

— Pedig méltóságod tudhatta, hogy mennyire szerették az udvarnál. Legendákat beszélnek ma is róla! Kétségkívül a tegnapi estély nagy diadalt jelentett, habár kissé meg is volt kötve a kezünk. Aki sokat élt az udvarnál, tudhatja, hogy fejedelmi személyek jelenléte mindig rabszolgaságra ítéli bizonyos tekintetben az embert.

Memé kezdett szelidebb szemekkel nézni a főhadnagyra és inkább sopánkodott most már, mintsem dühöngött.

— Legjobban sajnáltam természetesen, hogy mint háziasszonyt teljesen lefoglalták, szegény hódolói részére egy pillanatot se tudott juttatni, még a táncnál se, pedig hogy szerettem volna.

Memé hirtelen jobban érezte magát. Felült és bár

kissé fájdalmasan, de már édes kacérkodással tekintgetett a főhadnagyra.

— Igazán hiányoztam, amico mio? Bevallom, hogy magam is majd meghaltam az unalomtól.

— Pedig attól tartok, kedves báróné, hogy ezen a télen többször lesz része benne! Mindenki úgy el volt ragadtatva a kitünően sikerült délutántól, hogy valószínűleg kényszeríteni fogja az udvar szép szerével, hogy gyakran megismételje fogadónapjait.

— Haltern . . . az lehetetlen . . . hiszen csődbe jutnék!

— Sajnos, a trónörökös szavai után, most már senkisé is hiszi!

— Milyen hallatlan tapitatlanságot követett el! Micsoda kellemetlen helyzetbe hozott indiszkréciójával. No de rosszul számítottak. Elutazom Cagimával és távol töltöm a telet.

— Kitünő ötlet! Meghajlok előtte és elnémítom önzésemet. Hova akar menekülni tisztelői elől? Mindenekelőtt arra kérem, hogy sok ember közé . . . Eszébe ne jusson valami elhagyatott birtokra eltemetkezni.

— Nem értem, Haltern! Pedig éppen egy bajor erdőbe akarok visszavonulni. Jó barátaim élnek ott . . .

A főhadnagy borzongva kiáltott fel és Memé ijedten elhallgatott.

— A világ minden kincséért sem engedem meg, hogy ilyen helyre menjen. Hiszen ez annyi, mintha öngyilkosságot követne el és egyenesen a halál torkába szaladna!

— Borzalmas! De miért? Hogyan?

Haltern olyan rémségesen forgatta szemét, hogy a Memé ereiben megfagyott a vér.

— Oh báróné, hát nem tudja, hogy éppen ezekben az erdőségekben rettenetes rablóbanda garázdálkodik. Képzelsen el egy elhagyatott, magányos erdészlakot. Mérföldekre sehol egy emberi lélek, semmi segítség. A rablók a ház lakóit nyugodtan kiirthatják és senki meg nem hallja segélykiáltásukat.

— Hallgasson az Istenért! Nem, nem megyek oda!

— Hál' Istennek! Nem is egyeztem volna bele soha! Remélem, hogy még nem irt a barátainak?

— Nem, már nem is irok!

— Miért is tölténé el legszebb éveit ilyen ember-nemlakta vidéken? A fiatalság olyan hamar elszáll!

— Abban igaza van! De édes Istenem, hova forduljon boldogságért az ilyen szegény, elhagyatott asszony? A fiatalember ajkára csábító mosoly ült.

— Még sohasem hallott semmit a téli sporthelyekről? Öreg és fiatal egyaránt elragadtatással emlegeti!

— Ródli- és ski-pályákra gondol? Éppen tegnap emlegették a hercegnők. Azt mondták, hogy nagyon mulatságos.

— Mulatságos és praktikus is! Az ember hotelben vagy penzióban lakik, aránylag elég olcsón, minden-nap pompás ebédet és vacsorát eszik, a lehető legérdekesebb emberek között él, nagyszerűen szórakozik és mincs a vendégekre külön kiadása.

— Persze . . . persze! Nagyon kellemes lenne! De attól tartok, hogy a penziók nagyon drágák!

— Szó sincs róla! Majd keresek valamit, amivel feltétlenül megelégszik. Például Münchenben kitűnő a Finkh-Melgunoff penzió. Ismerem a tulajdonost, hajdani katonatiszt! Természetesen kivételes árakat fog megállapítani. Tudom, hogy vannak egész egyszerű

szobái, nevetségesen olcsók! Ha ugyan méltóságod beéri velük és nem fektet súlyt elegánciára.

— Szó sincs róla! Legkevesbé sem. Lakom én még padlásszobában is, csak ne fizessek sokat érte.

— Az ember ugyis egész nap a közös társalgóban ül, vagy az olvasóban. Saját szobájába csak éppen aludni és napi sikereiről álmodni tér.

— Nagyon csábító! És maga is, Unna doktor is, mint hű lovagok velem utaznának?

— Magától értetődik! Ott aztán igazán a bárónénak szentelhetjük magunkat százszor inkább, mint bármilyen zsuron. Tudtommal táncolnak is a Finkh-Melgunoff penzióban.

— Nagyszerű! Meggondolom a dolgot! Távollétem alatt feledésbe merül a fogadónapom és nem küldik el a számlákat sem.

— Szent meggyőződésem. Münchenből pedig kirándulunk a legszebb sporttelepekre és versenyt fog rodlizni az ifjúsággal! Milyen fiatalosan, frissen festenek a nők csinos szvettereikben. A doktor éppen tegnapelőtt rendelte el Hortensia hercegnőnek a rodlizást, fiatalító kura szempontjából. Milyen jól állana bárónénak is jókedvűen ragyogó szem, hidegtől kipirult arc! Szegény Cagima báronesz egészen el fog veszni mellette.

— Oh, maga megátalkodott udvarló, egészen el akarja csavarni a fejemet? Istenem, csak ne kerülne sokba, már utnak is indulnék.

— Ej, gondoljon egyszer önmagára, a fiatalságára! Milyen könnyelműség volna elszalasztani minden alkalmat! Még megbeszéljük Unnával együtt a dolgot, a legközelebbi kártyapartinál. Ma és holnap sajnos nem érünk rá, de holnapután okvetlenül eljövünk! Szóval

viszontlátásig holnapután . . . addig is tartson meg kegyes jóindulatában.

Memé bucsut intett a távozó főhadnagy után.

Haltern még egyszer visszanézett. Cagima állott a lépcső tetején, mosolyogva, rózsásan. A fiatalember szeretne volna néhány halk szóval köszönteni, de Cagima ajkára tett ujjal figyelmeztette, hogy hallgasson és nesztelenül elosont.

TIZENHETEDIK FEJEZET.

Haltern mitsem törődve széllel, szállingózó hó-pelyhekkal, ballagott a Hortensia hercegnő erdei pavilonja felé.

Tudta, hogy a hercegnő és udvarhölgye ebben az időtájban mindig kimennek az állatok etetéséhez és elszántan várakozott, míg utnak indulnak.

Már egy órája sétált fel és alá, de se fáradságot, se hideget nem érzett. Hirtelen kiegyenesedett. Végre közelednek a hölgyek.

Kerülő uton igyekezett szembe találkozni velük.

Hortensia hercegnő barátságosan integetett feléje.

— Csakhogy lehet látni! Nem igen mutatkozik az udvarnál.

Haltern mélyen meghajolt.

— Oh, fenség, ha mindenki megjelenhetne az udvarnál, valahányszor vágyódik, körül kellene sáncolni és táblákat kiaggatni: „Csak meghívottaknak szabad a bejárás!”

— Ha ideje engedi, kedves Haltern, tartson velünk. Megyünk Hanzit, a kis őzikét etetni. Segíthet Margit grófnőnek az elemózsiás kosarat vinni.

Haltern tréfás kétségbeeséssel rázta fejét.

— Büntessen meg fenség insubordinációért, de ne kívánja, hogy ilyen szép kezektől kosarat kapjak! Nem szívelhetem ezt a szimbolumot . . . ráadásul engem is Hanzinak hívtak gyerekkorom óta . . . és ma reggel még nem reggeliztem . . . igen szomorú félreértésekre adhatna okot az őzikének szánt elemózsiás kosár.

— Még nem reggelizett? Hamar, hamar Margit, adjon szegény embernek egy darab kenyeret.

A grófnő kinyitotta kosarát:

— Odaadhatom a kezemmel is? Elég szelid?

— Nem harapok!

— Mióta? Nizzában epret és marcipánt evett a Coeur dame tenyeréből.

Haltern úgy elképedt, hogy majd megtántorodott.

— Honnan tudja ezt is? Nincs máskép, mint hogy ördöge van, vagy varázsolni tud!

A hölgyek megérkeztek a vadaskerthez.

A felügyelő alázatos hajlongásokkal fogadta és bevezette őket.

Szarvasok, őzök vonultak el csapatokban.

Margit grófnő hamar megkereste a kedvenc Hanzit, kosarából zsemlét, salátát vett ki és odanyújtotta a simulékony, szelid kis őznek.

Haltern nevetve nyúlt a kosárba és kivett egy zsemlét.

Irigy leszek, ha így folytatja! Mégsem igazság, hogy az egyik Hanzinak mindent odaad, a másiknak semmit. Pedig én is éppen olyan szelid vagyok és szívesen ennék zsemlét, meg szedret szép hölgyek tenyeréből. Volna csak négy lábam, engem is simogatna és nem hagyna éhenhalni.

— Micsoda rágalom! Nizzában azt mondta a Coeur damenak, hogy azért olyan fáradhatatlan táncos, mert

az igazi lovas tulajdonképen modern Centaur, úgy összenőtt a lovával, és használhatja a lova négy lábát, ha a sajátja kifárad. Most pedig, hogy adja a szerényt. Attól tartok fenség, hogy ez a farkasétvágyú ember még özgerincre is megéhezik, ha sokáig itt maradunk.

Haltern megint nagy szemekkel bámult a nevető grófnőre. Szóhoz se tudott jutni csodálkozásában.

Hortensia hercegnő segítségére sietett.

— No, ha csak az a baj, hogy özgerincre éhezik, könnyen segíthetünk rajta. Tudtommal ma éppen azt kapunk villásreggelire. Ha nincs szolgálatban ma reggel, kísérjen vissza a kastélyba és tartson velünk. Hogy is volt az az eset a Coeurdamemal és a centaurokkal?

Haltern ég felé forgatta szemét:

— Ezer szerencse, hogy fenséged pártfogásába vesz. Nem, el se fogadnám ezek után, hogy a grófnő etessen. Egész bizonyos, hogy az ördöggel cimborál.

Hamar elérték a pavillont.

— Bocsásson meg egy pillanatra, kedves Haltern, amíg átöltözünk, addik vezettesse magát az Eyben báró szobájába és legyen szives ne haljon meg éhen, amíg visszajövünk.

Nemsokára kedélyesen együtt ültek az ebédlőben és a hercegnő kedvesen gondoskodott éhes vendégéről.

A társalgás természetesen megint csak Memé és Cagima körül forgott.

Hortensia hercegnőt nagyon érdekelte a Cagima és Unna doktor kis regénye. Haltern nem győzte elég élénk szinekkel ecsetelni a szerencsétlen kis leány nyomorát. Éhezik, fázik, elhagyatott, teste-lelke szenved. Nevelőanyja önző fösvénysége felháborító.

Margit grófnő teljes erejével igyekezett Halternt támogatni elbeszélésében. Elmondta, hogy Cagimát mi-

lyen angyali jónak, türelmesnek látta és hogy mennyire szeretik egymást a doktorral. Csak a tekintetük árulja el, mert hiszen még sohasem volt alkalmuk és módjuk négy szemközt beszélni, a szabadulás módját megtárgyalni.

— Képzeld fenség, hogy nem tudunk zöldágra vergődni Memével! — folytatta elbeszélését Haltern. — Pedig már olyan szépen kigondoltuk, hogy Münchenbe csaljuk Memét. Jelenleg ott időznek az Unna szülei is. Néhány órára ártalmatlanná tesszük az öreg sárkányt, azalatt hamar megtartjuk az eljegyzést és ha fenség is jelen lett volna, gratulációjával megpecsételte volna a frigyet.

— Persze . . . hogynem! Versenyt adom áldásomat az öreg Unna kegyelmessel és Jozefa le van szavazva. Meg is teszem, nagyon szívesen!

— Igen ám, de baj van! Memé már visszatáncolt. Tegnapelőtt este minden fáradságunk kárbaveszett. Hiába erősködött Unna, hogy a rodlizás a legjobb fiatalító kúra, hiába szavaltunk, szónokoltunk . . . igen sokba kerül a vasutijegy és azt készpénzzel kell rögtön kifizetni. Memé nem utazik.

— Szegény kis Cagima!

Margit grófnő kérő szemekkel nézett a hercegnőre.

— Fenség, úgy-e szalonkocsiban utazunk az idén is?

Haltern lélegzetét visszafojtva leste a hercegnő válaszát és valósággal rajongó pillantásokat vetett Margitra.

— Az Istenért, kedves grófnő, csak nem kívánja, hogy együtt utazzam azzal a borzalmas asszonnyal?

Margit kezét csókolta a hercegnének.

— Isten ments fenség! Hanem a második szakasz-

ban, amelyet kegyesen átadott nekem éjszakára . . . utazhatnának Solingen báróné és Cagima.

— És maga?

— Oh én az étkezőszakaszban töltöm az éjszakát . . . kitünő, kényelmes karosszékek vannak benne.

— Lehetetlen, gyermekem! Halálosan kifáradna!

Haltern is csóválta fejét, de szeme elragadtatva nézte Margitot.

— Igen nagy áldozatot hozna, grófnő.

— Szó sincs róla! Boldog volnék, ha két szerető szívet közelebb hozhatnék.

— Jobbat mondok. Megváltoztatjuk uti tervünket és nem éjjel utazunk, hanem nappal. Münchenben több időt fogunk tölteni, mert ha már elviszem Memét, akkor feltétlenül ródlizni is akarom látni.

Margit és Haltern ragyogó örömmel hálálkodtak a pompás megoldásért.

— Hanem mi lesz Memével tovább? Mert elvinni elviszem, de haza nem hozom! Májusig Rómában maradunk!

— Arra egyelőre nem gondol . . . de ha esetleg eszébe jutna, majd eloszlatjuk aggodalmait. Csak egyszer Cagimát szabaditsuk ki körmei közül, akkor nem bánom, ha bosszút áll is rajta a sors. Büntetés nem maradhat el! Nem ismerek semmi kiméletet egy olyan asszonnyal szemben, aki elsikkasztja huga vagyonát, ráadásul éheztet, nyomorogtatja és a legelkiismeretlenebbül magához láncolja, nehogy valaha férjhez menjen!

— Szemet szemért! Fogat fogért!

Margit is helyeslőleg bólintott.

— Igaza van! Nem érdemel egyebet.

Villásreggeli után Hortensia hercegné megmutatta a főhadnagynak képgyűjteményét.

— Ha érdeklik a bronzaim, aquarelljeim, régiségeim, jöjjön el vasárnap ebédre, akkor mindent megmutatok. Azonkívül nagyon érdekel, kedves szövetségese, hogy fiatalos ródlinénink elfogadta-e meghívásomat a szalonkocsiba?

Haltern hálásan köszönte meg a fenséges asszony elragadó szívésségét.

Hortensia csókra nyujtotta kezét, aztán a kis fogadósobába távozott, amíg a főhadnagy Margittól búcsúzott.

Ezuttal nem néztek a szokott kihívó pajkossággal egymásra. Haltern meghatottan szorította meg a leány kezét:

— Köszönöm a segítséget, grófnő. Igérem, hogy meglesz a legédesebb jutalma érte.

Kezet csókolt kétszer is, aztán gyorsan távozott.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET.

Solingen báróné a fűtetlen, jéghideg ebédlőben várta az autót, mely a legközelebbi állomásig vigye. Ott aztán beszállanak a hercegnő szalonkocsijába.

Sok sopánkodás és sóhajlás között gondoskodott Memé sportkosztümről. Égszínkék és vörössel szegélyezett sweter, sportnadrág, vastag filz lábszárvédő, nyakán hatalmas pamutsál, óriás keztyű. A nagyszerű sportkosztüm alá pedig háromszoros fehérműt és szoknyákat vett fel, nehogy a podgyászszállítás igen sokba kerüljön.

Cagimának is vett kénytelen-kelletlen swetert, de sötétkéket, nehogy versenyre keljen a saját kiabáló

színeivel. Az egyszerű kék szín pedig kitűnően illett a bájos fiatal leány szőke hajához, fehér arcához.

Cagima az ablaknál állott és nemsokára jelentette, hogy Artik doktor személyesen jön értük autóján.

A következő pillanatban már fenn is volt Artik a szobában, udvariasan karját nyújtotta Solingen bárónénak, míg Babette és Cagima a kézipodgyászt vitték utánuk.

— Enyhe idő van künn — mondta a doktor, — mégis befűtöttem az autót, a mi hegyes vidékünkön hirtelen változik az idő.

Memé kegyesen mosolygott. Eleinte nagyszerűnek találta az autózást, de nemsokára tűrhetetlennek találta a hőséget.

Hogyne, mikor még bundát is tett nem csekély számú alsó ruházata fölé.

Nyögött, sopánkodott, lihegett, izzadott, mégsem merte az ablakot kinyitni.

— Legalább a bundát tennéd le! — kérlette Cagima.

— Világért sem! Akkor még jobban megfázom, ha kimegyünk a hidegre.

Hihetetlen, hogy milyen sokáig tart az út! Csak már legalább a vonagnál volnánk!

Végre, végre, hosszú és kínos veritékezés után künn vannak az állomásnál.

Sietni kell, mert a vonat csak két percig áll. Nosza kapkodás, lihegés, hajszolás.

Memé fujtat, nekilendül, nagy nehezen besegítik a vasuti kocsiba, a sok kézicsomagot utána hajigálják, Cagima is felszáll és elfoglalják a részükre kijelölt helyet.

Jozefa báróné majd elolvad a melegtől, mikor végre lerogy a kipárnázott ülésre.

— Most igazán le lehetne tenni a bundát, édes néni!
 — szólal meg Cagima szerényen.

— Jut eszembe! Hátha hirtelen valami vasuti szerencsétlenség történik és sietve kell kifutni, talán felejtsem itt és gazdagítsak mást vele? A kézipodgyászt is magam mellett tartom és le nem veszem a kezemet róla.

Cagima levelette kis kabátját és kitünően érezte magát kellemes gondolatok és reménységek között.

Alig utaztak egy félórát, Memé mégis csak türeltlennek találta a meleget.

— Rettenetes, ki nem lehet birni! Hidegre kell állítani a vezetékét.

Cagima szolgálatkészen ugrott fel.

— Kedves nénikém, a felírás olasz: „caldo és freddo“. Merre fordítsam a csapot?

Memé gúnyosan néz hugára:

— Te se dicsekedhetsz a műveltséggeddel. Hogy is lehet ilyesmit kérdezni? Caldo eléggé hasonlít a német kalt-hoz, igazán nem nehéz kitalálni, hogy hideget jelent.

Cagima minden további megjegyzés nélkül engedelmeskedett.

Persze most még sokkal kinzóbb meleg nehézkedett a kis fülkére. Memé kinyitatta az ablakot. Persze, ahogy a hideg téli szél befujt és süvített az ablakon keresztül, mindjárt be is csukatta.

— Tedd be, tedd be! Meghalok! Halálra fázom!

Cagima betette az ablakot.

Szerencsére néhány pillanatra mégis lehült kissé a levegő. Memé kibontotta kis kezitáskáját és egy üveget vett ki belőle. Hirtelen arra gondolt, hogy esetleg

Cagima is elvárhatná, hogy reggelivel megkinálja, de nem vitte rá a lélek. Inkább kiküldte a folyosóra.

— Talán nem volna olyan meleg itt benn, ha nem ülnénk ketten. A folyosón is jól érezheted magadat. Elég hosszú, fel és alá sétálhatsz.

A fiatal leány ellentmondás nélkül ment ki.

A szomszéd fülke ajtaja kinyílt és Margit grófnő barna feje kandikált ki rajta.

— Miért áll künn a folyosón, baronesz?

A néni reggelizik és kiküldött, mert igen melege volt.

— Baronesz már reggelizett?

— Oh, még ráérek! — felelte, de szemébe könny szökött.

— Hallatlan! Jöjjön be egy pillanatra hozzánk — hallatszott ki Hortensia hercegné hangja. — Vegyen a mi feleségünkől, kedves gyermekem. Ugy sincs több frissítőre szükségünk. A folyosó sarokülésén kényelmesen ülhet és hallhatja a néni hangját is. De minden a magáé, nem engedem meg, hogy a néninek is adjon.

Cagima májpástétomot, lazacot, vajaszsemlét reggelizett, míg Memé hideg teát és száraz zsemlét.

Margit grófnő odaült Cagima mellé és éppen olyan kedvesen beszélgettek együtt, mint a Memé zsurján.

Cagima elmesélte, hogy nagynénje mennyire szenved magának. A fűtőtestet „caldo“-ra igazította, most már bizonyára jobban érzi magát.

Margit grófnő hahotázva nevetett és azonnal rohant a hercegnéhez, hogy elszórakoztassa a Memé bölcsességével.

— Csak hadd üljön Memé a gőzfürdőben, megérdemli! Nem kell egy ideig felvilágosítani tévedéséről.

Solingen báróné pedig egyre törölgette arcáról a

verítéket. Sálját kibontotta, bundája is lecsuszott kissé, de világért se nyitotta volna ki az ablakot, nehogy megártson egészségének és arcbőrének.

Izzadt, majd felolvadt, mire a vonat berobogott Münchenbe. A rövid uton a penzióig még jobban beburkolózott összes bundáiba, sáljaiba és prémjeibe. Mint egy eleven gözkatlan, úgy robogott be.

Hortensia hercegné már előbb behajtatott a penzióba, ahol a tulajdonos és neje ünnepélyesen fogadták.

Haltern az előcsarnokban üdvözölte ragyogó jókedvvel a hölgyeket.

— Egyelőre még csak inkognitó vagyok itt, míg Memét elaltatjuk, azután boldogan állok a hölgyek rendelkezésére. Unna az éjjeli gyorsal jön.

— Pompás. Az összes színészek megjelentek, csak még az öreg Unna és neje hiányoznak.

— Ugy-e jól rendeztük? a Coeurdame sem hiányzik. Spaurek báróné is itt lakik a leányával.

Margit grófnő arca kissé elborult, de hamar összeszedte magát.

— Milyen szerencsés! Már találkoztak is talán?

— Még nem, de megvárom itt a hallban, amíg hazajönnek a színházból. Ha aztán erős dobpergést hall a házban, vegye tudomásul, hogy az a szívem zakatolása.

Margit grófnő furcsán mosolygott.

— De szeretnék jelen lenni a találkozásnál! Érdekes látvány lesz, mikor megpillantja jövődöbelijét!

— Jövődöbelimet? Olyan bizonyos benne, grófnő, hogy Dollyból Halternné lesz?

— Mindenesetre . . . Régi szerelem nem kopik!

— — — — —

Solingen bárónét rendkívül meglepete az előkelő penzió világvárosias külseje.

A direktrisz bevezette a nagynénit és Cagimát az ebédlő melletti két kis szobába. Rögtön elmondta, hogy Haltern főhadnagy úr, a tulajdonos régi bajtársa, külön kérte éppen ezt a két szobát a hölgyek részére. Unna doktor is sürgönyözött, hogy jól fűtsék be a szobákat, mert a hölgyek bizonyára kimerülten és átfázva érkeznek.

Memé igyekezett tőle telhetőleg kegyesen mosolyogni, de ijedten összerezzent, mikor az Unna intézkedését hallotta.

— Az Istenért, már elég volt a hőségéből, még gutaütést kapok! Fűttetlen szobában szoktunk aludni! Remélhetőleg nincs túlfűtve a szobám?

Alig értek azonban a szobába, rémülten hőkölt vissza!

— Az Istenért . . . hisz ez gőzfürdő, kazán . . . a másik szobát is így befűtötték?

— Talán még jobban! — válaszolt Cagima félénken.

A direktrisz gyorsan az ablakhoz lépett és kinyitotta.

— Ugy látszik a szobaleány különös gondot akart fordítani a fűtésre, báróné. Amíg a hölgyek ebédelnek, kiszellőzik!

— Akkor együnk azonnal! Itt nem birom ki a hőséget! Tiszta pokol.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET.

Frigyes, a háziszolga észrevette, hogy az egyik földszinti ablakon ferdén áll a zsálu. Igyekezett lehetőleg kívülről helyrehozni a bajt és odavitte létráját az ablakhoz, beugrott az ablakon, hogy a kályha után nézzon.

A háziszolga azután jól benyult a fáskosárba és pokoli tüzet rakott. Öt perc múlva akár tojást lehet főzni mellette, ha ugyan szét nem robban előbb a kályha.

— — — — —
 Kilenc órát elütötte, mikor Jozefa báróné felállott a vacsorától.

— Gyere aludni, Cagima. Korán akarok lefeküdni, a mai nap túlon túl igénybe vette erőimet. Örülök, hogy végre hűvös lesz a szobánkban, jól fogunk aludni.

Cagima azonnal felállott és udvariassen kísérte nénjét szobájába.

Memé az ajtónál megrettenve sikoltott fel.

— Rettentő! Ijesztő! Hát az egész pokol ellenem esküdött? Micsoda tűz ég itt megint? És minden ablak csukva! Meg akarnak őrjíteni?

Dühtől tajtékozva, toporzékolva ugrott a csengőhöz és addig csöngetett, míg az egész személyzet összefutott.

Anna, a szobaleány meghozta a titokzatos kályha-ügy kulcsát és elmondta, hogy a háziszolga abban a hitben, hogy elfelejtettek a két szobáról gondoskodni, gyorsan tüzet rakott.

Jozefa báróné kijelentette, hogy semmiesetre sem hajlandó ilyen pokolban tölteni az éjszakát, de várni sincs kedve, mert máris összeesik a fáradtságtól.

A direktrisz gondolkozott.

— Sajnos, minden szoba foglalt, de itt a közelben van egy egész kis kamra, egy éjszakára, szükség esetén be lehetne állítani a báróné ágát. Ma éjszakára másfél márkával kevesebbet fizet a báróné.

— Nagyon helyes! Ha állhat benne egy ág, a következő napokra is megtartom a hűgönnak.

Cagima kicsomagolta nagynénje legszükségesebb ruhadarabjait, azután kivonult a szobából.

Memé félájultan a fáradságból dobta le magáról sok, sok kabátját, sálját, sweterét, kendőjét, fehérneműjét, bezárta belülről az ajtót, még csak körül se nézett a kis kamrában, az ágyra vetette magát és a következő pillanatban olyan mélyen aludt, mintha meghalt volna.

— — — — —
A direktorsz odalépett ezalatt Cagimához:

— Nagyon fáradt és álmos, kisasszony? Igyekezni fogok minél hamarább rendbehozni szobáját.

— Oh dehogy vagyok fáradt és álmos, ha lefeküdnék se tudnék még aludni.

— Annál jobb! Lenn a hallban ül Haltern főhadnagy úr és már említette, hogy nagyon örülne, ha a hölgyeket láthatná. Kövessen baronesz, odavezetem!

Nagyon meleg és kedves viszontlátást ünnepeltek a lobenbachi összeesküvők. Nemsokára Margit grófnő alakja is megjelent fenn a lépcsőn:

— Éppen tudakozódni akartam, hogy kipihente már magát, Cagima? Igazán kedves, hogy főfelügyelet nélkül megjelent a helyszínen! Ha ráér, szívesen itt maradok én is, mert a fenség leveleket ír.

Nagy örömmel üdvözölték a grófnőt és egymás mellé telepedtek mind a hárman a hall leghangulatossabb sarkába.

— Unna még nem jött meg? — kérdezte Margit grófnő.

— Minden percben itt lehet! Mindenesetre várjuk meg ezen a helyen és ünnepeljük meg a szerencsésen sikerült müncheni találkát.

— Azt hiszem, hogy a doktor előbb a szüleit fogja üdvözölni.

— A kegyelmes úr feleségével együtt estélyre kapott meghívást, egy-két óra előtt aligha hazakerülnek.

Alig hangzottak el az utolsó szavak, Artik doktor jelent meg a küszöbön.

— Megengedik, hogy negyediknek közéjük szegődjem? — kérdezte nevetve.

Kitörő öröm üdvözölte.

— Cagima baronesz egyedül van itt? Hogy lehetséges?

— Mindjárt elmeséljük. Csak rázza le magáról az út porát, aztán jöjjön vissza hozzánk.

Rövid idő múlva csakugyan visszatért az orvos.

Gyönyörű órát töltöttek együtt.

Milyen boldogan néztek össze Cagimával és szívük heves dobogása nagy események közeledését sejtette.

Tizenegy óra felé jelentették Cagimának, hogy szobája lehült, bátran nyugalomra térhet.

Haltern azonban még hallani sem akart lefekvésről.

— Kár az időért. Ne fejezzük még be ezt a szép napot.

Artik azonban kijelentette, hogy a hölgyeknek feltétlenül pihenésre van szükségük.

Margit grófnő is helyeselte:

— A hercegné reggel nyolckor már reggelizni akar, azután képtárakba megyünk. Ebéd után autón kirándulunk Ebenhausenbe, a ródlipályát megnézni.

A vidám társaság elbúcsúzott egymástól.

Margit grófnő megegyeszer visszafordult a főhadnagyhoz:

— Kedves Haltern, tegye meg nekem azt a szivességet és feküdjék most le.

A fiatal ember pajkosan nevetett.

— Lehetetlen! Meg kell várnom Dolly királynőt!

— Hagyja Karnevál herceget pihenni ősei sirboltjában . . . nem szereti úgyse a régi reminiscenciákat.

— Annál jobban szeretem én! — Haltern kezét csókolt a bájos leánynak. — Miért aggódik miattam, grófnő? Azt hittem, hogy örülni fog, ha látja az idei Coeurdame győzelmét a tavalyi fölött.

— Nem szeretem a hazard játékokat! Inkább előre leteszem a fegyvert! — azzal sietve futott fel a lépcsőn.

Artik sokáig és melegen tartotta kezében a Cagima kezét.

— Holnap a reggelinél találkozunk! Mindenáron be akarom mutatni szüleimnek. Almodják szépeket, Cagima és el ne felejtсен.

— — — — —
A két barát még egy ideig beszélgetve cigarettázott a hallban.

Egy idősebb kövér hölgy lépett be fehér estélyi köpenybe burkolt fiatal leánnyal. Az apa néhány lépésnyiről követte őket.

Haltern felugrott helyéről és kérdő pillantást vetett a belépőket fogadó szobaleánnyra.

A leány alig észrevehetően intett fejével.

A főhadnagy arcán megfagyott a diadalmas mosoly.

Ez volna Dolly, a Coeurdame? Ez a szőke, igénytelen, beesett mellű, vérszegény gyermek, epedő kék szemmel?

Ez volna az ötletes, szeszélyes, gúnyos nevetésű,

villogó szemű, aranyos kis Coeurdame? Nem, ez lehetetlen!

— Mari, kik voltak a hölgyek, mondja gyorsan!

— Spaurek báróné és leánya.

— Nem téved?

— Hogy tévednék! Már hat hete, hogy nálunk laknak!

— Köszönöm, Mari! Jó éjt!

— — — — —
Cagima lefekvés előtt halkán nagynénje ajtajához lépett, hátha még valamire szüksége volna?

De nem! Memé mélységesen aludt, halkán horkogott is.

Mosolyogva feküdt le végre Cagima is. Soha nem érezte lelkét olyan könnyűnek, biztosnak, ezer reménységgel teltnék. Milyen boldogan aludt el! Milyen szépeket álmodott!

A lobenbachi szürke ház egészen eltűnt emlékezetéből, mintha elsüllyedt volna . . . és virágos utakon, napsütésben két boldog ember ballagott kézenfogva.

— — — — —
Memé nem álmodott semmit, csak aludt. Egyizben felébredt, nagyon kinozta a szomjúság. Mély csend és sötétség vette körül. Örült, hogy tovább lehet aludni. Tagjaiban még mindig ólomsúlyokat érzett. Mohón lehajtotta a vizet, másik felére fordult és elaludt.

Addig aludt, míg a saját horkolása felköltötte. Még mindig csend és sötétség.

Érdekes, otthon átalussza az éjszakát egyfolytában, most meg minduntalan felébred. Annak is csak a pokoli hőség az oka.

Jó is lesz még egy kis altatót bevenni, hadd nyugodjék egyfolytában virradatig.

Nagyot alszik és megint felébred. A sötétség egyre tart. Még mindig nagyon korán lehet.

Memé meggyújtja a villanyt és órájára néz. Még csak tizenkét óra! Hiszen a nagyvárosiak csak ilyenkor feküsznek le, vagy színház, koncert után ilyenkor mennek vacsorázni!

Vacsoráról eszébe jut, hogy nagyon éhes. Felül, kis kézitáskája után nyul és elemózsiát vesz ki. Milyen szerencse, hogy az uton nem árasztotta el Cagimát ennivalóval, most legalább van még zsiróskenyere, süteménye, jóllakhatik. Szerencsére egy pohárka tokaji is jut még, az altatószer ellensúlyozza izgató hatását... aztán lehet tovább aludni, hiszen még olyan fáradt.

Semmi sem zavarja nyugalma.

— — — — —

Cagima is felébredt időközben. Sápadt téli nap sütött be az ablakon, úgy látszik későre jár az idő! Ijedten ugrott ki ágyából és a Jozefa néni ajtajánál hallgatózott, hogy vajjon szigorú öre nem ébredt-e még fel?

Sajátságos! Semmi nesz! A néni úgy látszik alszik. Isten ments, hogy megzavarják pihenését, egész nap gyilkos kedélyhangulatban volna.

Nem tudta, hogy most mihez kezdjen. Csöndesen leül és várja, hogy nagynénje felébredjen.

Halkan kopognak ajtaján.

A szobaleány nyit be, mögötte Artik áll.

— A doktor úr szeretne egy pillanatra beszélni a kisasszonnyal.

Piruló arccal, ragyogó szemmel indul Cagima az orvos felé.

— Hol késik, Cagima? Legfőbb ideje, hogy reggelizzünk. A fenséges asszony és Margit grófnő már

rég elmentek. Haltern egy barátját kereste fel. Szüleim pedig türelmetlenül várják.

— Olyan későre jár már? Várom, hogy Jozefa néni felébredjen.

— Miért? Talán szokott segíteni az öltözködésnél?

— Nem, de . . .

— Istenem, van itt elég jó kiszolgálás. Mint orvos, szigorúan elrendelem, hogy reggelizzék!

Nevetve nyújtja karját a leánynak és az ebédlőbe kíséri.

Jókedvűen beszélnek, nevetnek és igyekeznek zavarukat palástolni.

Reggeli után feláll Artik.

— Menjünk a szüleimhez!

— És Jozefa néni?

— Meghagyjuk a szobaleánynak, hogy azonnal értesítse, ha a báróné felébred.

— Szeretném még egyszer megnézni, hogy vajjon nem ébredt-e fel? — mondta Cagima félénken.

— Miért fessük a falra az ördögöt? Hiszen olyan kivételes szerencse, hogy végre egyszer zavartalanul beszélgethetünk. Milyen régóta vágyódom már reá! Ne szalasszuk el az alkalmat! A szüleim is úgy várják.

Az Artik édesanyja nemcsak várta Cagimát, hanem meleg érdeklődéssel fogadta. Megölelte és gyöngéden megcsókolta.

— A fiam annyi kedveset és szépet írt már magáról, édes kis Cagima, hogy egész jól ismerem.

Artik doktor nagyon hasonlított édesanyjához és a Cagima szívét főleg ez hozta közel hozzá.

A kegyelmes asszony kis idő múlva felállott helyéről, hogy férjét is behívja. Ezalatt Artik foglalta el anyja helyét.

— Cagima . . . a szüleim karácsonyi ajándékba olyasmit kértek tőlem, amit csak a maga beleegyezésével teljesíthetek. Nagyon vágyódnak arra, hogy menyüket bemutassam . . . és szeretnék, hogy olyan kedves, jó, szelid és finom teremtés legyen, mint te vagy Cagima . . . Teljesítsük kívánságukat? Reám bízod aranyos, jó szivedet? És megengeded, hogy veled együtt lépjek eléjük és elhozzam a várva-várt leányt? Cagima, akarod?

Könnyek hullottak a fiatal leány szeméből.

Igen, igen! Akar Artik felesége lenni! Hiszen úgy szereti.

HUSZADIK FEJEZET.

Haltern egyedül ült a penzió halljában és komoly töprengésekbe merült.

Almatlan, rossz éjszakát töltött.

Nem értette a nizzai farsangon átélt kedves kalandot.

Mit tegyen, hogy megoldja a rejtélyt?

Végre elszántan állott fel. Lement a legközelebbi virágüzletbe és gyönyörű orchidea-csokorral tért vissza, azután kihallgatást kért Hortensia hercegnétől.

A fenséges asszony szokott kedves, közvetlen modrával köszöntötte a főhadnagyot és nagyon örvendett a csodaszép csokornak.

— Mi baja, kedves Haltern? Sápadt és fáradt az arca! Valami gondja, bánata van?

A főhadnagy nagyot sóhajtott:

— Fenség, én rajtam már csak Sába bölcs királynője segíthet. Csak ő lebbentheti meg sötét titkok sűrű fátylát.

— Azt kívánja, hogy Sába királynő szerepét játszom? Adja elő esetét!

A főhadnagy kedves nyíltsággal mondta el nizzai élményeit.

A hercegné finoman mosolygott.

— Bonyolult eset . . . de talán segíthetünk rajta! Várjon egy pillanatig és imádkozzék, hogy Margit ne zárta légyen el a naplóját. Tulajdonképpen megbocsáthatatlan indiszkréciót követek el, no de a cél szentesíti az eszközt.

A hercegné kiment a másik szobába és nemsokára egy csinos, bőrkötésű könyvvel tért vissza.

Két oldalt megjelölt, aztán átnyújtotta a főhadnagynak:

— Igérje meg becsületszávára, hogy csak a megjelölt oldalakat olvassa! Hiszem és remélem, hogy lesz idő, mikor az egész könyv rendelkezésére fog állani, de ahhoz engedélyt mástól kell kapnia, nem tőlem! Üljön le, olvassa el nyugodtan, én a szomszéd szobában tárgyalok addig Eyben báróval. Viszontlátásig . . . és kellemes szórakozást!

Haltern elpirult örömeiben és izgalmában. Mohón nyúlt a könyv után.

Felütötte fedelét és elolvasta címét: „Utijegyzéseim.“ Wachsenstein Margit grófnő.

A Margit naplója!

Leült egy karosszékbe és feszült figyelemmel olvasta a megjelölt részeket.

„Először utaztam életemben egyedül, hogy a hercegnével Bozenben találkoztam. Ráadásul éjjel. Beültem egy elsőosztályú kocsiba, összehuztam a bundámat, arcomat is lehetőleg eltakartam, hogy tekintélyes külsőmmel minden alkalmatlankodást elhárítsak.

Hangos beszéd és kissé borizú nevetés üti meg fülemet.

Egy hordár utipodgyászt hoz be.

— Itt még van hely bőven, uraim!

Tekintetem a bőröndre esik. „Hans v. Haltern“ és hétágú korona áll rajta.

Az utasok: három tiszt és egy civil benéznek az ajtón.

— Szóval itt fogsz utazni, Hanzi?

— Mielőtt elfelejteném, Schönhausen, jó volna megenyvezni a nyeret, mielőtt a Víg özvegyen lovagolsz, mert az olyan meglepetésekkel kedveskedik néha, hogy észre se veszed és a porondot csókolod! Irjátok meg gyerekek, hogy mi történt!

Az egyik tiszt halkán utitársam fülébe sugja:

— Vajjon ez is víg özvegy, akivel utazni fogsz?

— Szó sincs róla! — feleli a kérdezett. — Vén skatulya! Isten ments, hogy négyszemközt maradjunk!

Nagyon halkán beszéltek, mégis minden szót értettem.

— Akkor költözz át!

— Meg is teszem!

Azzal fogta táskáját és kiment.

Nevetve huzódtam vissza a sarokba és minden udvariatlansága mellett is szimpatikusnak találtam Haltern-t. Szeretem az ilyen friss, egészséges megjelenésű fiatal embereket. Szinte feltűnik az embernek, ha egy-egy ilyen is akad a mai satnya ifjúság között.

Haltern abbahagyta az olvasást, ott, ahol a jel volt. Arca kipirult az izgalomtól. Margitra mondta azt, hogy vén skatulya! Milyen baklövés! Milyen kellemtelen!

Azután tovább olvas:

„Nizzába érkeztünk és a hercegné megbizott, hogy Spaurek bárónénak tolmácsoljam köszönetét a küldött régi metszetekért.

Késő este volt már, de a báróné fogadott, pedig már éppen indulóban volt leányával együtt egy álarcos bábra.

Már előzőleg hallottam, hogy nagy álarcos mulatság készül a hotelben és a hercegné meg is engedte, hogyha utolsó pillanatban még szert tudok tenni dominóra, vagy megfelelő kosztümre, csatlakozzam Spaurek bárónéhoz.

A báróné kitünő hangulatban öltözködött éppen, a leánya azonban rosszkedvűen ült Coeurdame kosztümjében. Azt hittem, hogy talán beteg, azért vág olyan siralmas arcot.

Kérdésemre a báróné bosszúsán felelte, hogy leánya mindenáron savoyard fiúnak akar öltözködni, mert az intézetben nagyon tetszett ebben a kosztüm-ben egy mulatságon és sehogysem akarja, megérteni, hogy nyilvános bálba nem mehet nadrágban. Egész más az intézeti mulatság, leányok között.

A kis leány könyörgő szemmel nézett reám és forró kis kezével megsimogatta kezem.

— Segítsen rajtam, kedves grófnő! — kért siró hangon.

— Itt a kosztüme, kis Dolly?

— Igen, igen, a fekete göndör parókát is elhoztam!

— A báróné mitől fél? a személyzet indiszkréciójától?

— Persze! Mindenki ismer bennünket a hotelben.

— De holnap elutaznak?

— Az igaz . . .

A szobaleány látta már Dollyt Coeurdame kosztümben?

— Igen, segített is az öltözködésnél!

— Akkor nyert ügyünk van, báróné. Körülbelül egyforma a termetünk . . . nézzük meg, hátha illik reám a Coeurdame-ruha? Akkor én leszek ma este Spaurek báronesz és . . . a savoyard fiu egy ismeretlen valaki.

Nagy elragadtatás minden vonalon.

Egy fülkében, pezsgős üveg mellett megpillantom hajdani lovagias utitársamat. No megállj, gondoltam, most bosszut esküszöm!

Hogy sikerült-e? Nem tudom!

Sokat tréfáltunk, nevettünk . . . és játszottunk a tüzzel.

Érdekes, hogy egész idegen emberek olykor első pillanatra mennyire érdekelnek!

Sőt később . . . nagyon sokáig foglalkoztatják gondolatainkat . . . Pedig lehet, hogy soha többet nem találkozunk . . . de elfelejteni se fogom . . .“

Haltern szinte őrzöngve ugrott fel, ujjongó kiáltástól ajkára:

— Margit!

Margit grófnő mitsem sejtve lép be a szobába és majd kővé mered, mikor naplóját a Haltern kezében látja.

Haltern odarohan hozzá és megragadja kezét:

— Margit . . . szeretem!

— — — — —
Hortensia éppen elbucsuzott a jegyespártól, hogy sürgönyileg tudathassák hozzátartozóikat a nagy eseményről, mikor Unna doktor jelentette be magát és kihallgatást kért.

Mindenekelőtt eljegyzését akarta tudomására hozni és segítséget kérni az utolsó, nehéz összecsapáshoz a sárkánnyal.

A hercegnő rendkívül szívesen fogadta az orvost és mindent megigért.

Memé éppen felébredt. Szobája változatlanul sötét volt, csak az ajtó előtt hallszott némi nesz.

— Cagima, ébren vagy már? Én nem értem, sohase lesz vége ennek az éjszakának?

Az ajtó kinyílt és Anna, a szobaleány belépett.

Jozefa báróné csak most tudta meg, hogy délután négy óráig aludt, hogy a kis alkovnak nincs ablaka, azért volt egyformán sötét és hogy a hercegnő elvitte magával Cagimát Ebenhausenbe. Solingen báróné olyan mélyen aludt, hogy senki se merte felköltetni.

Tajtékozva, toporzékolva öltözött fel és mert nem mert egyedül kirándulni Ebenhausenbe, München utcáin kóborolt, hogy eltöltse az időt estig.

Micsoda szemtelenség, hogy két udvarlója ki merészelt menni nélküle a rodli-pályára. Hiszen érte jöttek ide, nem a hercegnő kedvéért!

Mikor barangolásából visszatért a penzióba, értesítették, hogy a kiránduló társaság rég itthon van és Hortensia hercegnő kéreti magához.

Memé bosszusan hozta rendbe öltözkét, aztán átment a hercegnőhöz.

Szeme mérges villámokat szórt, amint a hercegnőhöz belépett, de majd kővé meredt ijedtében, mikor Haltern, az ő saját külön udvarlója, a legintimebb közelségben suttogott Margit grófnővel . . . hát még, mikor Hortensia hercegasszony kézenfogva eléje vezette Unna doktort és Cagimát:

— Kedves báróné, két boldog ember találkozott

össze az életre azalatt, amíg ön aludt. Remélem, hogy most, hogy felébredt, résztvesz a Cagima örömében. Fogadja szerencsekívánataimat!

Jozefa bárónéval forgott a világ. Alig tudta anynyira összeszedni gondolatait, hogy a hercegnő kinyújtott kezét megcsókolja.

— Bemutatom Unna kegyelmes urat és nejét, kedves doktorunk szüleit. És most gratuláljon másik jegyespárunknak is, ime: Haltern és Margit grófnő!

Ez már mégis több a soknál.

Memé kékült, zöldült, a gyűlölet egészen eltorzította arcát és teljesen megfélekezve minden társadalmi szokásról, rikoltozott:

— Igen köszönöm a fenséged meglepő hiteit. Nagyon szép, hogy boldogtalan hugom hátam mögött szerelmi viszonyt folytat, de eljegyzéséről szó sem lehet beleegyezésem nélkül . . . és soha, soha nem egyezem bele.

Unna professzor csöndesítőleg tette kezét fia karjára, mert észnevette, hogy arca kigyult a haragos méltatlankodástól.

— Huga nagykorú, kedves báróné és nincs szüksége beleegyezésére. Itt azonban nem tárgyalhatunk családi ügyeket, ha megengedi, felkeresem később a szobájában.

— Kérem, azonnal jöhet, ha kedve tartja! — lihegett Solingen báróné.

— El akar menni? — kérdezte Hortensia hercegnő. — Természetesen nem erőszakolhatjuk ittmaradását. Isten vele, báróné.

Memé meghajolt udvari szokás szerint, lenéző pillantással mérte végig Halternt és kiperdült a szobából.

Ugyancsak viharos tárgyalás zajlott le Unna pro-

fesszor és Jozefa báróné között, de Memé teljes vereségével végződött.

Se düh, se ideggörcs, se tombolás nem használt.

— Cagima vőlegénye szüleinél marad az esküvőig, a báróné köteles huga vagyonával utolsó fillérig elszámolni és az egészet kiadni.

Memé kénytelen-kelletlen visszavonult, már csak azért is, mert drága egészségét gutaütéstől féltette.

Nem tehetett okosabbat, összezsomagolt és az első vonattal visszautazott Lobenbachba.

Persze hamar elterjedt a kettős eljegyzés és a Memé csúfos vereségének híre. Az emberek majdnem nevetőgörcsöket kaptak, úgy mulattak a történteken.

A szürke ház dobra került és Artik doktor megvette.

A gyönyörűen renovált épületben élte Cagima legszebb éveit.

— Béke, boldogság és szerencse költözött a régi falak közé és üde gyermekhangok verik fel a kert csöndjét.

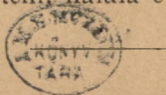
Haltern és bájos Coeurdámája szintén bevonultak Lobenbachba és hosszú ideig vezető szerepet játszottak a társaságban, míg csak a katonasors el nem vitte őket más városba.

Szabadságuk egy részét azonban mindig a szürke házban töltötték, meghitt barátaiknál.

Gyakran elemlegették régi, kedves emlékeiket és ha jókedvük kerekedett, még a Memé egészségére is ittak.

Jozefa báróné végelgyengülésben halt meg és mert végrendeletet nem hagyott hátra, Cagima lett nagy vagyonának örököse.

Cagima megbocsátotta szomorú ifjusága minden szenvedését és soha el nem mulasztja Jozefa báróné sirját virággal díszíteni, halála évfordulóján.

*Asszonyok, lányok kedvenc olvas-
mánya Eschstruth minden regénye*

EDDIG MEGJELENT

ÁRVÁCSKA
GYEREKASSZONY
HOHEN-ESP
KEGYVESZTETTEN
LENGYELVÉR
UDVARI LEVEGŐ
ZSUGORI NÉNE

*Eschstruth minden regénye csak
a mi kiadásunkban jelenik meg!*

**HAJNAL-KIADÁS BUDAPEST
VI. RÉVAY-UTCA 14.**

